

Een historisch jaar

Welkom, allereerste bachelors! Met dit speciale Veto-nummer willen we ons aan jullie, de nieuwe studenten van de K.U.Leuven, voorstellen. In deze 'Veto nul' bieden we jullie een overzicht van wat Veto een gans jaar te bieden heeft. Dat doen we aan de hand van een selectie van artikels uit de vorige jaargang.

Veto is het enige, échte Leuvense studentenweekblad en wordt gratis verspreid in de universiteitsgebouwen, Alma's en fakbars. Je kan ons ook elke week op Internet (www.veto.be) terugvinden. We hopen dus ook voor jou iedere week opnieuw een vaste en kwaliteitsvolle waarde te worden.

Als studententijdschrift proberen we op een kritische manier de Leuvense actualiteit te belichten. Dit omvat zowel de serieuze, als de meer ontspannende zijde van het studentenbestaan, gaande van culturele hoogstandjes in het STUK over ludieke kolder tot de gang van zaken binnen de rectoraatsmuren.

De wereld stopt uiteraard niet aan de Leuvense wallen, dus neemt Veto ook geregeld internationale en maatschappelijke evoluties onder de loep. Via dossiers, analyse en opinie willen we dieper ingaan op hete hangijzers. Hierbij trachten we steeds een meerwaarde te bieden tegenover de ander media, hetzij door middel van de talrijke Leuvense professoren of via een ander uitgangspunt.

Zo berichtten we in de vorige jaargang uitgebreid over de vergrijzing, waarvan je een uittreksel vindt in deze Veto 0. Gelijkwaardige 'zwaarwichtige' thema's — denk maar een de kenniseconomie en de Europese *brain drain* — zullen we ook het komende academiejaar niet uit de weg gaan. Het tweede semester zal grotendeels ingepalmd worden door de rectorverkiezing aan de K.U.Leuven, die een spannende strijd belooft te worden. Rector André Oosterlinck — die uitgebreid aan bod komt op onze middenpagina's — ruimt na tien jaar baan voor de opvolging.

Geen paniek, we maken ook voldoende ruimte vrij voor lichtere onderwerpen, zoals columns, kruiswoordraadsels, kringactiviteiten, sportevenementen of een fotopagina van onze huisfotografen.

Brok

Als universiteitskrant volgen we dit jaar uiteraard de intrede van het bachelor-mastersysteem op de voet. De kinderziektes, commentaren en bijsturingen van deze mijlpaal in het hoger onderwijs zullen niet aan Veto's aandacht ontsnappen. Ook het doen en laten van de nieuwe Vlaamse minister van Onderwijs Frank Vandebroucke (sp.a) en de reacties op zijn handelen bij zowel de studentenvertegenwoordiging als bij de Vlaamse onderwijsinstellingen worden opgevolgd.

Dit jaar is ook voor Veto bijzonder: we vieren immers onze dertigste verjaardag. Verwacht je binnenkort dus aan een stevige brok geschiedenis en interviews met oudgedienden. Studeren en leven in Leuven is immers niet altijd een evidentie geweest.

Rectorsverkiezingen, een nieuwe minister van Onderwijs, een dertigjarig bestaan en de invoering van het BaMa-systeem: voor ons volstaat dit om van een historisch jaar gewag te maken.

Munt

Veto wordt gefinancierd door de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie (LOKO), de koepel van de faculteitskringen, maar heeft een onafhankelijke redactie. Onze werking draait op een bonte groep van vrijwilligers die voortdurend van samenstelling wijzigt. Alle studenten, ook eerstejaars, kunnen dus meewerken als schrijver, fotograaf, layouter... Ervaring is geen vereiste. Spring dus gerust eens (vrijblijvend) binnen in ons redactielokaal in de 's-Meiersstraat 5 (tussen de Muntstraat en het Hogeschoolplein) of stuur ons een mailtje (veto@veto.be). Ook met opmerkingen, suggesties of vragen kan je steeds bij ons terecht.

De redactie

IN DIT NUMMER:

• Duits boert slecht	2	• Explosie 60-plussers	11
• K.U.Leuven vergast NSV	3	• Who the f**k is André?	12-13
• Babylon verrijst uit onkruid	5	• Het alledaagse van humor	15
• Een ijdel man	6	• Hemmerechts gaat vreemd	16
• Door het lint	10	• Gods werk	17
		• Recepties afschuimen	18
		• Nicole en Hugo achterna	21
		• Baron W. waakt	23
		• KotNet doorgelicht	24

Het gaat niet goed met het Duits

Het gaat de verkeerde richting uit met de Duitse taal en haar onderwijsmogelijkheden in Vlaanderen. Is Duitsland in Snoecks '79 'het land waar de romantiek nog leeft', dan is die romantiek in Vlaanderen 2004 alvast tanende. Het aanbod om Duits te leren raakt te sterk onder druk om de huidige voordeelpositie te kunnen bewaren, zo klinken steeds meer en steeds luider stemmen.

Joris Beckers

Eind februari trok Hans Verboven, onderzoeker aan de Antwerpse faculteit Toegepaste Wetenschappen al aan de alarmbel. Volgens Verboven is er niet alleen te weinig aandacht voor het vreemdetalenonderwijs, maar richt men zich ook op de verkeerde talen. Verbovens doorlichting leidde tot een actuele vraag van Dirk De Cock (Spirit) in het Vlaams Parlement. In haar algemene besparingswoede maakte de Duitse regering bovendien bekend dat er ook op de budgetten van de Goethe-instituten beknibbeld zal worden. En een professor aan de subfaculteit Letteren van de KULAK die met emeritaat gaat, wordt vervangen door een halftijds mandaat Duits en een andere helft Spaans.

Loep

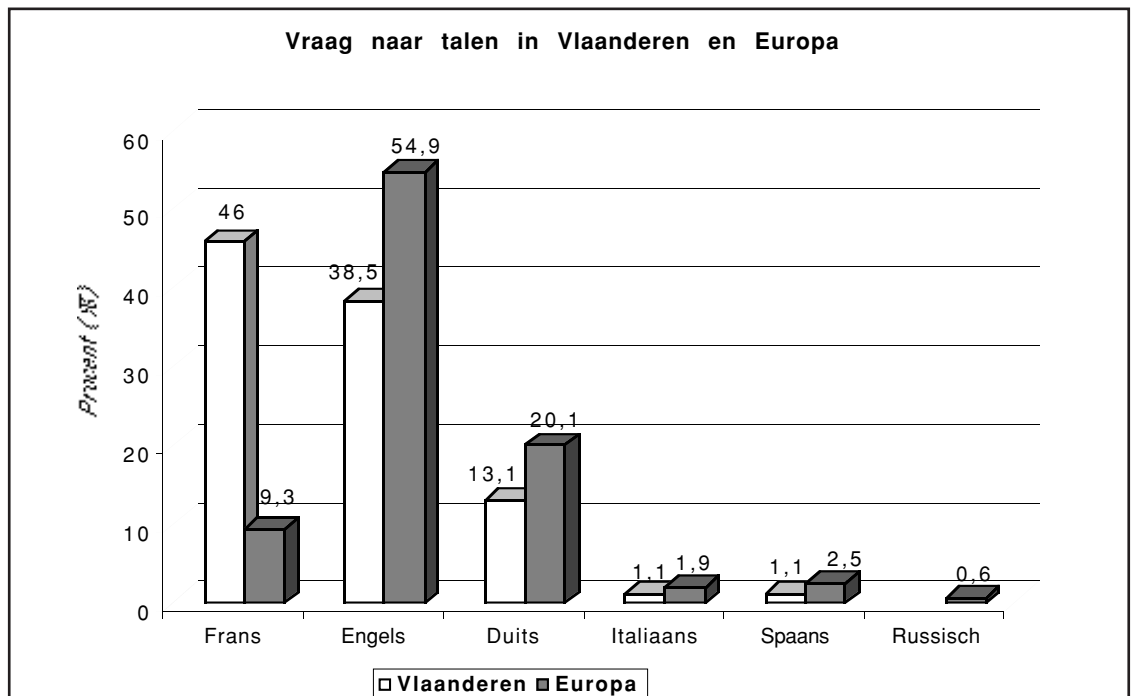
In het Vlaams Parlement vroeg Volksvertegenwoordiger De Cock zich af op welke manier Onderwijsminister Vanderpoorten (VLD) de studie van het Duits wil promoten om Vlaanderen voorsprong in het talenonderwijs te behouden. De minister deelde zijn bezorgdheid en zei dat "dit onderricht eens onder de loep zal genomen moeten worden". Hoewel Vanderpoorten het belang

van het Duits in Europa niet ontkende, wil ze toch de autonomie van de scholen respecteren. Na eerdere inkrimpingen in de tweede graad van het secundair onderwijs, levert het Duits met de implementatie van de nieuwe eindtermen voor de derde graad opnieuw in. Scholen krijgen de vrijheid om een uur derde vreemde taal in een pakket 'vrije ruimte' om te zetten. In de praktijk biedt een meerderheid van de scholen nog Duits aan, maar er is geen enkele garantie dat dit ook zo blijft. De minister wil er eventueel wel over nadenken om scholen te sensibiliseren voor het belang van het Duits.

Dat belang blijkt uit de cijfers die, na de doorlichting van Verboven, massaal kwamen bovendrijven. Volgens een onderzoek van de studiedienst van de K.U.Leuven (Hoornaert, 1995) beschouwen Vlaamse ondernemers een gebrekkige kennis van het Duits als de tweede grootste professionele tekortkoming van hun academisch gevormd personeel. Met 38 procent komt het Duits daarmee ruim achter het Frans (64 procent), maar ook ruim voor de specifieke vakkennis uit de universitaire opleiding. Uit een drie jaar eerder gevoerd behoefte-onderzoek van de universiteit van Bamberg op basis van 14.136 vacatures in de dagbladen van acht Europese landen komt het Duits (20,1 procent) na het Engels als tweede grootste behoefte naar voren. In deze studie is de

volgorde omgekeerd: het Frans blijkt slechts in 9,28 procent van de gevallen een behoefte. Volgens een gelijkaardige doorlichting die Verboven onlangs bekend maakte, is er met dertien procent ook in Vlaanderen een behoorlijke behoefte aan de Duitse taal, die zich met stip als derde taal — na het Frans en het Engels — laat noteren. In het Antwerpse havengebied stijgt het percentage voor Duits zelfs tot 36 procent. Andere vreemde talen scoorden rond het éne procent.

reden bestaat om het aantal werkrachten Duits in te krimpen. De studentenaantallen zijn al jaren stabiel en met het samenvoegen van de Klassieke, Romaanse en Germaanse talen in de BaMa-hervorming, wijst niets op het massaal links laten liggen van het Duits. Door de wijzigingen in de curricula voor het komende academiejaar wordt het immers mogelijk om een Germaanse taal met een andere te combineren. Dat in een Bachelor Taal- en Letterkunde combinaties Engels-Spaans of Nederlands-Italiaans plots de

Hameren

Een en ander heeft te maken met de rol van belangrijkste handelspartner die Duitsland sinds 1989 onafgebroken voor België speelt. Recente cijfers (2002-2003) van de Dienst voor Buitenlands Handel tonen aan dat 19,1 procent van de Belgische uitvoer voor de Bondsrepubliek beschikt is. Met zeventien procent is Duitsland tevens onze belangrijkste leverancier. Uit een enquête uit '91 bij 836 TEW'ers die in de bank-, transport- en bouwsector of de openbare diensten of het onderwijs actief zijn, blijkt dat 57,2 procent van hen geregeld met het Duits geconfronteerd wordt. In de transportsector steeg dit percentage tot bijna negentig procent. Dit heeft onder meer te maken met het feit dat meer dan tienduizend Duitse ondernemingen in ons land vertegenwoordigd zijn. Met de uitbreiding van de Europese Unie — waar nu reeds honderd miljoen mensen het Duits als moedertaal hebben — stijgt bovendien de vraag naar personeel met kennis van deze taal. In grote delen van Midden- en Oost-Europa geldt het Duits immers traditioneel als tweede taal. Op academisch niveau komt 56 procent van de proffen en assistenten dikwijls tot heel dikwijls in aanraking met publicaties in het Duits. Ook heel wat studenten uit de meest uiteenlopende richtingen worden verondersteld teksten in het Duits te kunnen verwerken.

combinaties met het Duits zouden verdringen, zijn voorlopig uit de lucht gegrepen.

Verskillende stemmen hameren dus op de handhaving en zelfs de verbetering van het onderricht Duits. Door de internationaal veralgemenende kennis van het Engels, wordt een extra taal immers een belangrijke troef in de zoektocht naar een job of buitenlandse contacten. Wat de recente kritische stemgeluiden benadrukken, is dat de taal van een economische grootmacht hierbij van groot belang is en de neerwaartse trend in het aanbod aan Duits taalonderwijs dringend omgebogen moet worden. De beslissing om in Vlaanderen drie vreemde talen aan te bieden en de expertise op het vlak van de taaldidactiek die daarmee

“Ondanks overweldigende cijfers wordt ook aan de K.U.Leuven en met name aan de Campus Kortrijk het mes in de voorzieningen Duits gezet”

gepaard gaat, leverden onze regio in het verleden immers heel wat voordelen op. Het opgeven van deze sterke concurrentiepositie zou ons bescheiden landje dan ook alles behalve ten goede komen.

Door de definiëring van het Duits als 'economisch relevante taal' ligt het thema echter heel gevoelig bij de collega's die andere talen onderwijzen en hun vakgebied dus als economisch irrelevant zouden kunnen beschouwen. Dit wijst op het heikele thema dat met de discussie rond het Duits aangesneden werd.

Mes

Ondanks de overweldigende cijfers werd ook aan de K.U.Leuven en met name aan de Campus Kortrijk het mes in de voorzieningen Duits gezet. Door het opsplitsen van het eerder genoemde mandaat zal hetzelfde werk nu door een halve post bewerkstelligd moeten worden. Toch heerst het gevoel dat er geen enkele objectieve

WEL, de UNIVERSITAIRE WERKGROEP LITERATUUR EN MEDIA

Op niveau al 24 jaar praktische opleiding van auteurs, journalisten en mediadeskundigen.

Het eerste jaar start op donderdag 7 oktober, 20u.

(lokaal sociale Wetenschappen, of elders)

M.m.v. J. Bouveroux (VRT), St. Coninx (filmregisseur), L. Defour (D&D), H. Devroe (WEL), prof. G Meesters (Univ. Liège), R. Van Cauwelaert (Knack), F. Van Oostende (VTM) en D. Verstraeten (VTM).

Tijdig inschrijven via 016/22.93.24, zie ook <http://uwel.allegro.be>

WOENSDAG 29 SEPTEMBER
STADSPARK LEUVEN

K.U.Leuven

ACADEMIEJAAR 2004-2005

Studenten Welkom

K.U.Leuven

Gratis LOKO-concert

(19u.)

en

Openingsuur KULTUUR

(20u.30)

Doorlopend

CULTURELE

en

K.U.LEUVEN INFOMARKT

Cultuurcoördinatie K.U.Leuven

cultuur@kuleuven.ac.be - tel: 016/320340

De artiest wordt bekendgemaakt op 16 augustus

op www.kuleuven.ac.be/cultuur

Het laatste cultuurnieuws vind je op

www.kuleuven.ac.be/cultuur/ecultuur

Overdracht vanaf 10 op 20

Het examenreglement heeft dit jaar enkele wijzigingen ondergaan. Voortaan volstaat de helft van de punten om een vrijstelling te bekomen. Wat er ondanks een sterke vraag van de studentenvertegenwoordigers nog niet kwam, is de 24-uurregel.

De aanpassingen die dit jaar in voege treden, zijn eigenlijk een aanzet tot een echt herschrijven van het examenreglement. Ingrijpendere wijzigingen zijn immers nodig met de intrede van flexibilisering in 2005-2006. Dit zal volgend jaar worden bekeken, samen met het onderwijsreglement.

De overdracht vanaf tien, zowel binnen het academiejaar als naar een volgend academiejaar, wordt door het Structuurdecreet opgelegd. Voor bijvoorbeeld practica's volstond de helft soms al om een vrijstelling te bekomen. Deze grijze zone tussen tien en twaalf wordt nu helemaal weggevoerd.

Ook wordt het mogelijk om je voor de bachelors en masters enkel voor de examens in te schrijven. Je betaalt dan minder — 250 euro voor een volledig jaar —, maar je hebt niet het recht de lessen, oefensessies, seminars of practica's bij te wonen. Proffen mogen dan ook geen ex-cursus stof examineren. Ook de toegang tot Toledo en sociale voorzieningen als Alma, sociale dienst of de buspas vervallen. Het risico van vrijbuiters wordt zo geneutraliseerd. Deze manier van werken komt in de plaats van de huidige Examencommissie van de Vlaamse Gemeenschap, al betaal je daarvoor slechts 163 euro per jaar.

Brand

De vraag van de studenten ten spijt werd de 24-uurregel voorlopig nog niet effectief ingevoerd. Deze regel houdt in dat tussen twee opeenvolgende examens minstens 24 uur moet zitten. De problemen die de proffen ermee hebben, zijn van praktische aard. Studenten hebben nu immers zes weken examen in plaats van de vier weken in het jaarsysteem en hebben in principe dus meer tijd om zich voor te bereiden. De regel wordt ook op twee verschillende manieren geïnterpreteerd. De eerste interpretatie is dat als je vandaag in de namiddag examen hebt, je niet reeds morgenvoormiddag je volgende examen moet afleggen. De tweede dat je geen twee examens op één dag kan hebben. Er zal nu toch nog getracht worden een officiële opname van de regel uit de brand te slepen.

Studenten die zich inschrijven voor afzonderlijke onderdelen van één of meer opleidingen ontvangen een attest, indien ze slagen voor het examen. Met een dergelijk attest kan je vervolgens vermindering van studieomvang aanvragen voor een bepaalde opleiding. Elke faculteit bepaalt onder welke voorwaarden overdracht van examencijfers behaald aan een andere instelling of opleiding kan worden toegestaan. Geslaagde studenten worden in elk geval vrijgesteld voor de verplichte opleidingsonderdelen waarvan de faculteit de gelijkwaardigheid erkent. Voor studenten die in een nieuw systeem terecht komen — BaMa in 2004, flexibilisering in 2005 — voorziet de universiteit zo veel mogelijk overdrachten als mogelijk.

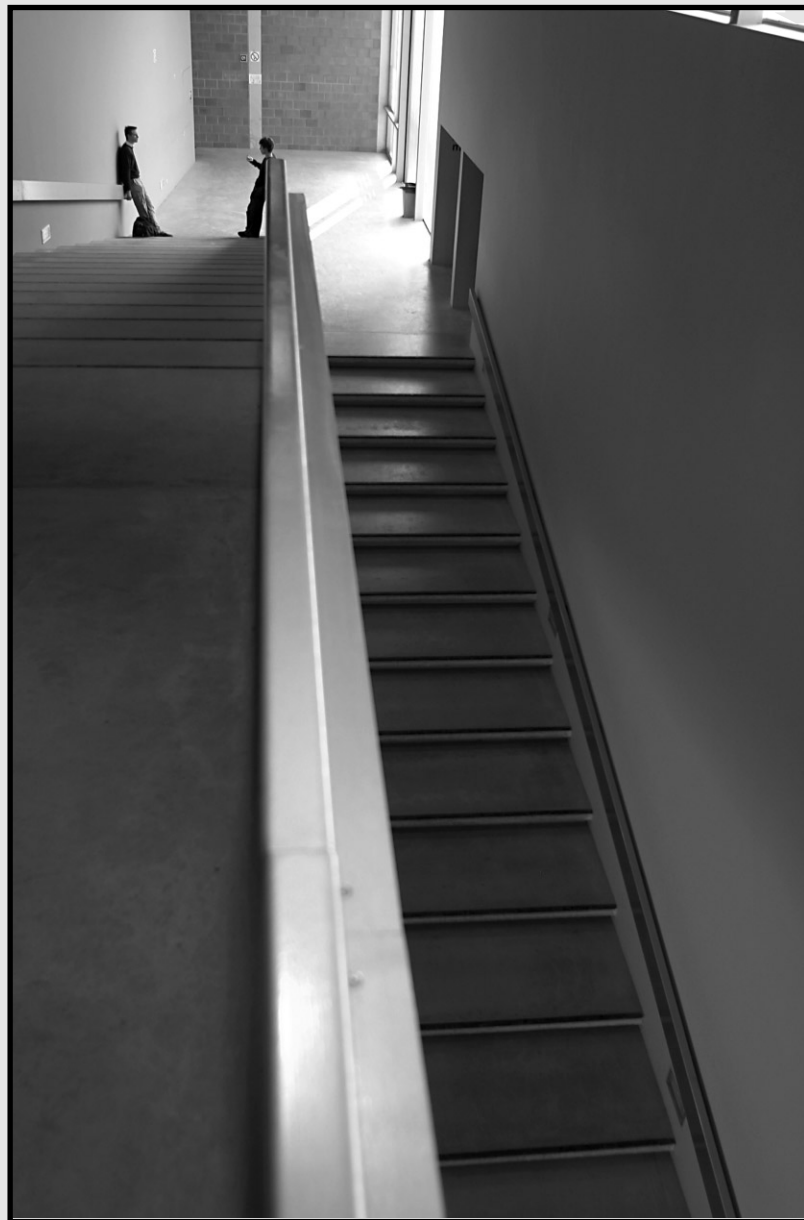
Een ideeje dat nog in de pijplijn zit is het invoeren van een vaste ombuds voor een aantal jaren. Zo wordt een ervaring opgebouwd die bijvoorbeeld handig is bij studenten die keer op keer doktersattesten voorleggen zodra de examens naderen.

(bd)

NSV mag voorlopig nog in lokalen van K.U.Leuven blijven

Sinds enkele maanden kan niemand het nog ontkennen: het Vlaams Blok is een racistische partij. Volgens het Gentse hof van beroep zette het Blok op een "ontegensprekelijk en systematische wijze aan tot

vreemdelingenhaat". Het Vlaams Blok heeft echter beslist om naar Cassatie te stappen en dat schort de veroordeling tot in november op.

(foto Olivier Leirs)

Een mogelijke repercussie van deze uitspraak is dat samenwerking met het Vlaams Blok ook strafbaar wordt. Dat kan gaan van de drukker van partijpamfletten tot de krant waarin het Blok adverteert.

Om dezelfde reden riep PregoSMS, de studentenbeweging van Spirit, de K.U.Leuven op om de Nationalistische Studentenvereniging (NSV) niet langer in haar lokalen toe te laten. Als argument daarvoor haalt PregoSMS aan dat de NSV als officieuze studentenorganisatie van het Blok geldt. Totnogtoe schermde de K.U.Leuven steeds met het argument dat de NSV! een democratische organisatie is. Volgens PregoSMS kan die redenering nu niet langer volgehouden worden.

November

In een reactie hekelde de NSV "de heksenjacht die vanuit politiekcorrecte hoek wordt georganiseerd. De NSV heeft in de bijna dertig jaar van haar bestaan nog nooit een klacht wegens overtreding van de racismewet ontvangen, eenvoudigweg om niemand de NSV! van racisme of discriminatie kan beschuldigen". Daarnaast voelt de NSV! zich ook helemaal niet aangesproken door het Gentse arrest. Ze beweert namelijk een strikt partijpolitiek onafhankelijke studentenorganisatie te zijn.

Vooraf dat laatste argument kan wel enige nuancering verdragen. Er bestaan toch wel enkele duidelijke parallellen tussen de NSV en het Vlaams Blok. Zowel Hans Verreyt, de voorzitter van NSV-nationaal, als Jürgen Branckaert, de vorige preses van NSV-Leuven, waren in het verleden al kandidaat voor het Blok. Diezelfde Verreyt roept op zijn webstek (www.hansverreyt.org) de slogan 'Eigen volk eerst' uit tot één van zijn aandachtspunten. In Vrij Vlaanderen, het magazine van de Vlaams Blok Jongeren, wijst Filip Dewinter er overigens zelf op dat Karel Dillen vers bloed voor het Blok bij de NSV zocht.

De K.U.Leuven reageert ondertussen voorzichtig. Bij studentenbeleid weerklinkt het argument dat er inderdaad geen directe band bestaat tussen de NSV en het Blok. Door de opschorting van het arrest is er strikt genomen juridisch nog helemaal niks gebeurd. Mocht Cassatie de veroordeling bevestigen, dan zal de K.U.Leuven zich "zeker over de uitspraak buigen". Vervolg in november.

(wg)

KORT • KORT • KORT KORT • KORT • KORT • KORT • KORT •

Nieuwe uitdaging voor VDB

Sinds enkele weken is er een nieuwe minister van Onderwijs, Frank Vandenbroucke (sp.a). In het regeerakkoord kwam natuurlijk ook het hoger onderwijs aan bod. Zo krijgen de hogescholen nu de inhaalbeweging waar ze al zo lang om vragen. Zij ontvangen minder sociale toelagen voor hun studenten en moeten door het Structuurdecreet hun twee cycli opleidingen academisieren. Daarvoor krijgen de hogescholen een "eenmalige financiële injectie".

Ook het financieringssysteem wordt de volgende vijf jaar herbekeken. Een ander streefdoel is de aanpassing van de academische lerarenopleiding aan het Structuurdecreet. Dit zou normaal gezien de komende maanden al moeten gebeuren. Een uitgebreider overzicht van het regeerakkoord, met reactie van de verschillende actoren in het veld, lezen jullie in Veto 1, binnen enkele weken. Begin al maar af te tellen.

Iedereen apotheker!

Er studeren te weinig apothekers af. Dat beweert althans Dirk Broeckx, secretaris-generaal van de Algemene Pharmaceutische Bond. Er is niet alleen een tekort aan titularissen, die zelfstandig een apotheek uitbaten, maar ook aan vervangers. Daardoor zouden in komende jaren heel wat apotheken leeg komen te staan. Het tekort is zo nijpend dat studenten farmacie al in hun voorlaatste jaar aanbiedingen krijgen.

Broeckx ziet drie redenen voor het tekort: het beroep heeft geen aantrekkelijk imago — ook al staat de opleiding te boek als een 'vrouwenrichting' —, de hoge overnameprijs van een apotheek en steeds meer vrouwelijke apothekers zouden uit het beroep stappen, eenmaal ze kinderen krijgen.

Als je werk wil vinden, kan je je dus maar beter net voor farmacie ingeschreven hebben...

Sneller, hoger en langer

Een studiebeurs kan vanaf dit jaar sneller worden aangevraagd. Een tiende van de beursgerechtigde studenten vraagt momenteel immers nog steeds geen beurs aan. Daarom organiseert de dienst Studietoelagen een aantal ziddagen, waar meteen een elektronisch dossier volledig wordt opgesteld, zodat de verdere afhandeling sneller gebeurt. Het systeem wordt ingevoerd in Brussel, Gent en Leuven tijdens infosessies voor nieuwe studenten in september en oktober. De volledige elektronische aanvraag van een studeerbeurs is een jaar uitgesteld.

Vanaf dit academiejaar kunnen studenten rekenen op een 'studiefinancieringskrediet'. Dat houdt in dat je een financiering kunt krijgen voor twee bacheloropleidingen, één masteropleiding, een lerarenopleiding, één voorbereidingsprogramma en één schakelprogramma.

Verder kunnen beurzen nu het ganse jaar door — voor 2004-2005 tot 30 juni 2005 — worden aangevraagd en worden de studietoelagen verhoogd met ingang vanaf

september. 33.511 hogeschool- en universiteitsstudenten krijgen momenteel een beurs van gemiddeld 1.486 euro.

18 procent laachgelettert

Liefst 700.000 tot 850.000 volwassen Vlamingen — of vijftien tot achttien procent — zijn onvoldoende bekwaam in taal en rekenen om in onze maatschappij te functioneren. Dat is het besluit van een rapport over laaggeletterdheid van de Oeso. Het gaat vooral om laaggeschoolden, ouderen, vrouwen en werklozen. Van de werklozen scoort maar liefst 42 procent erg laag.

Meer deelnemers ingangsexamen (tand)arts

Vergeleken met vorig jaar waren er dit jaar 300 studenten meer met aspiraties om (tand)arts te worden. Daarvoor is een aantal redenen te noemen. Vooreerst is het natuurlijk nog steeds een beroep met een bepaald prestige en aantrekkelijke carrièkansen. Ook zijn de criteria om te slagen licht versoepeld en was er het nieuws dat er binnen enkele jaren opnieuw een tekort aan — een bepaald type — artsen dreigt.

(wg), (bd)

Lesgeven is meer dan vertellen

In december jongstleden hebben studenten voorlopig voor het laatst hun prof kunnen buizen of net uitgebreid op een sokkel zetten. Toen werd immers de Jaarlijkse Docentenevaluatie (JaDE) een jaar na invoering alweer afgevoerd. Voortaan kunnen studenten enkel een diepe zucht door de aula laten rollen indien ze het niet eens zijn met de gepresenteerde didactische visie. Maar wie weet eigenlijk het minst van lesgeven, student of prof?

Herman Loos

Vanaf het moment dat wij ons fietsje met steunwielen parkeren aan de kleuterklas tot de heuglijke dag waarop wij de harde banken van de middelbare school verlaten, wordt ons de les gespeld door mensen die daarvoor geleerd hebben. Een docent aan de universiteit heeft echter niet noodzakelijk de eigen didactische kwaliteiten aangescherpt tijdens de opleiding. Volgens professor Joost Lowyck van het Academisch Vormingsinstituut voor Leraren (AVL) is dit een gemis.

“Een cursus algemene didactiek zou de professionaliteit van het Zelfstandig Academisch Personeel (ZAP) bevorderen. Lesgeven is immers geen aangeboren kwaliteit.”, aldus prof Lowyck. De mogelijkheid om een verkorte cursus te volgen wordt weliswaar aangemoedigd door de faculte-

teiten en de rector, maar is niet verplicht. “Ik denk dat het personeelsbeleid ruimer gezien moet worden. Op het niveau van de associatie liggen zeker mogelijkheden in deze richting. Andere initiatieven hebben tot op heden gefaald.”

Orator

In de taakvervulling van het ZAP is naast onderzoekskwaliteiten geleidelijk meer aandacht naar de onderwijscomponent gegaan. Lowyck: “We mogen niet vergeten dat de filosofie omtrent lesgeven sterk veranderd is. Vroeger moest een docent vooral een orator zijn, hij moest het goed kunnen uitleggen. Nu wordt eveneens aandacht besteed aan andere competenties zoals het opstellen van een cursus, de evaluatie en de begeleiding van het leerproces.”

Het blijft echter de vraag in welke mate de student het onderwijsproces correct kan evalueren. Volgens Lowyck is een student zeker bekwaam. “De perceptie van de student is een soort consumentenonderzoek. We gaan de kwaliteit van een product na. De manier waarop de jaarlijkse docentenevaluatie dit doet, is echter beperkt. Het is zeker nuttig om de studenten te betrekken, maar hun visie zegt lang niet alles. Ik denk dat het systeem te weinig docentgericht is.”

Opties

De tekorten aan JaDE zijn volgens Lowyck van verschillende aard. Enerzijds is het een te gestandaardiseerd

voorwerp. Evaluatie moet gedifferentieerd zijn. Een prof die aan slechts twintig studenten lesgeeft, moet op een andere manier beoordeeld worden dan iemand die vierhonderd studenten voor zich heeft. Bovendien legt de vaste vragenlijst enorme beperkingen op.

Anderzijds voelden vele docenten JaDE aan als een opgelegd systeem. Zij willen zeker de eigen onderwijscapaciteiten verbeteren, maar verkiezen andere opties. JaDE zorgt immers voor extra administratieve overlast, een veelgehoorde klacht bij het ZAP. Overigens neemt het, in navolging van het semestersysteem, opnieuw kostbare lestijd in beslag.

Lowyck vindt eveneens de frequentie van evalueren overdreven. “Een prof die reeds enkele jaren dezelfde cursus aan een grote groep doceert, moet niet elk jaar geëvalueerd worden. Dit geldt eveneens voor iemand die in het kader van de begeleide zelfstudie experimenteert met nieuwe werkvormen. Indien zo'n initiatief faalt, mag de docent daar niet persoonlijk op aangevallen worden.”

Ten slotte wil Lowyck aanhalen dat evaluatie niet enkel op het einde van een lessenreeks moet gebeuren. “Problemen moeten reeds eerder aan bod komen in de facultaire Permanente Onderwijscommissies (POC's). Studenten en docenten kunnen hier samenwerken aan een continu proces van kwaliteitsbewaking. Ernstige problemen moeten daar reeds verholpen worden, niet aan het einde van de rit.”

VISITATIECOMMISSIE: INSTELLINGEN EN BELEID VAN DE VERENIGDE STATEN VAN AMERIKA

Presidenten op de dool

Geregeld stuurt Veto een medewerker op pad om een les aan de K.U.Leuven bij te wonen en er vervolgens over te berichten. Deze keer werden we onderwezen in de structuur van de VS. Een boeiende les, voortgedreven door een energieke professor.

Ben Deboeck

Op aanraden van enkele ingewijden trokken we deze week naar *Instellingen en beleid van de Verenigde Staten van Amerika*, een actueel en, zo bleek, heel interessant vak met een al even interessante professor Bart Kerremans.

Blijkbaar was Kerremans vorige week al gestart met de bespreking van de grondwet van de VS. Vandaag zou hij verdergaan met de mogelijkheid tot amendement ervan. Geen klein bier, gezien de vele blokkeringsmogelijkheden. Van de 11.000 ingediende amendementen op de Amerikaanse grondwet werden er doorheen de geschiedenis dan uiteindelijk ook slechts zevententwintig geratificeerd. De kans dat Bush zijn voorstel tot een verbod op homo-huwelijken in de grondwet zal worden opgenomen, is dan ook klein, legt Kerremans de link met de actualiteit.

Sneeuw

Gedreven bepleit Kerremans het belang van het dertiende, het veertiende en het vijftiende amendement, gestemd en geratificeerd vlak na de Burgeroorlog. Ze hadden de bedoeling om een aantal discussiepunten te regelen die aanleiding hadden gegeven tot de oorlog. In de oorspronkelijke Amerikaanse grondwet uit 1776 werd het probleem van de slavernij namelijk niet behandeld om toch tot een akkoord te komen. Temidden deze boeiende uiteenzetting ziet Kerremans in de frontlines van zijn toehoorders iemand koffie drinken, wat hem prompt op de koffiemachine in de gang brengt die al enkele weken defect blijkt. “Ik wacht al drie weken tot iemand dat nummer op die machine belt om te melden dat ze defect is, maar blijkbaar denken jullie allemaal net als

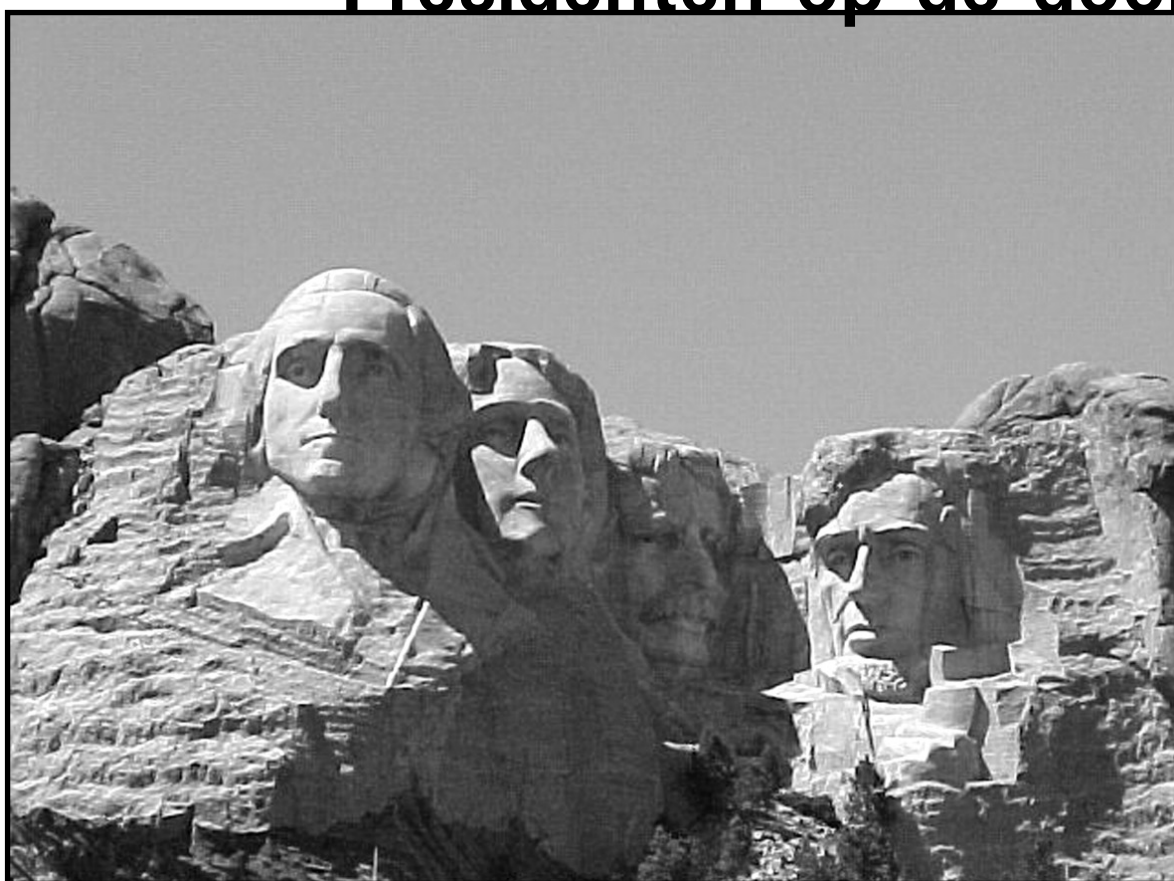
ik, met het gevolg dat er niets verandert. Ik zou wel willen bellen, maar ik heb geen gsm. Jaja, lach maar, ik ben ouderwets. Ach, ik kan gewoon niet zonder koffie,” besluit Kerremans het intermezzo lachend en vervolgt.

Lang duurt het niet. Wanneer Kerremans een transparant wil opleggen, bespeurt hij “gesmolten sneeuw” op de projector. Het roept bij Kerremans de vraag op of zijn collega's met sneeuwballen gooien. Niet dat het hem erg zou verwonderen aangezien “ons beroep wel wat pathologische kantjes heeft”. Maar goed, terug naar de Amerikaanse grondwet. Oorspronkelijk stonden er een aantal verwijzingen naar slavernij in, zonder dat het bij naam werd genoemd. Zo werd een slaaf gekwalificeerd als het equivalent van zestig procent van een gewone Amerikaan.

Hotelkamer

Doorheen zijn relaas legt Kerremans voortdurend de link met de actualiteit en de recente geschiedenis van de VS. Zo verwijst hij naar de actuele interpretatie van het veertiende amendement om de uitspraak van het Supreme Court in de strijd tussen Gore en Bush te verklaren. Ieders stem is gelijkwaardig en aangezien voor de hertelling geen gelijke criteria gehanteerd werden, werd teruggegrepen naar de laatste officiële stemming.

Na de grondwet en de aanhangselen, is het de beurt aan het presidentschap. Vooraleer over te gaan tot het presidentschap en de lange weg ertoe, wil Kerremans toch even stilstaan bij het menselijke aspect

ervan. “Leef je eens in zo'n kandidaat in — pas op, ik wil geen medelijden wekken. Die mensen zijn drie tot vier jaar volledig op de dool. Ze moeten geld bij elkaar bedelen, campagne voeren en wonen op hotelkamers. Als ze dan uiteindelijk de nominatie binnenrijven, moeten ze op de conventie van hun partij samen met hun gezin poseren als een goede huisvader. Die kinderen kijken dan vaak van *Who is the guy?*. Dat ze, zoals Bush zijn dochters, aan de drank geraken, hoeft dan ook niet te verwonderen... En dan, dan komen ze in dat grote Witte Huis en besluiten Amerika te veranderen naar hun eigen beeld, om te vormen in *Bushland*. Al vrij snel

moeten ze echter constateren dat hun bewegingsvrijheid danig beperkt is door allerlei institutionele factoren.”

Na de pauze, perfect op het uur afgeschoten, snijdt Kerremans de eigenlijke presidentsverkiezingen aan, deze week alvast de voorverkiezingen. Uiteraard wordt hier voortdurend de link gelegd met de actuele gebeurtenissen in de VS. Het hele achterliggende proces van *primaries* en *caucuses* wordt

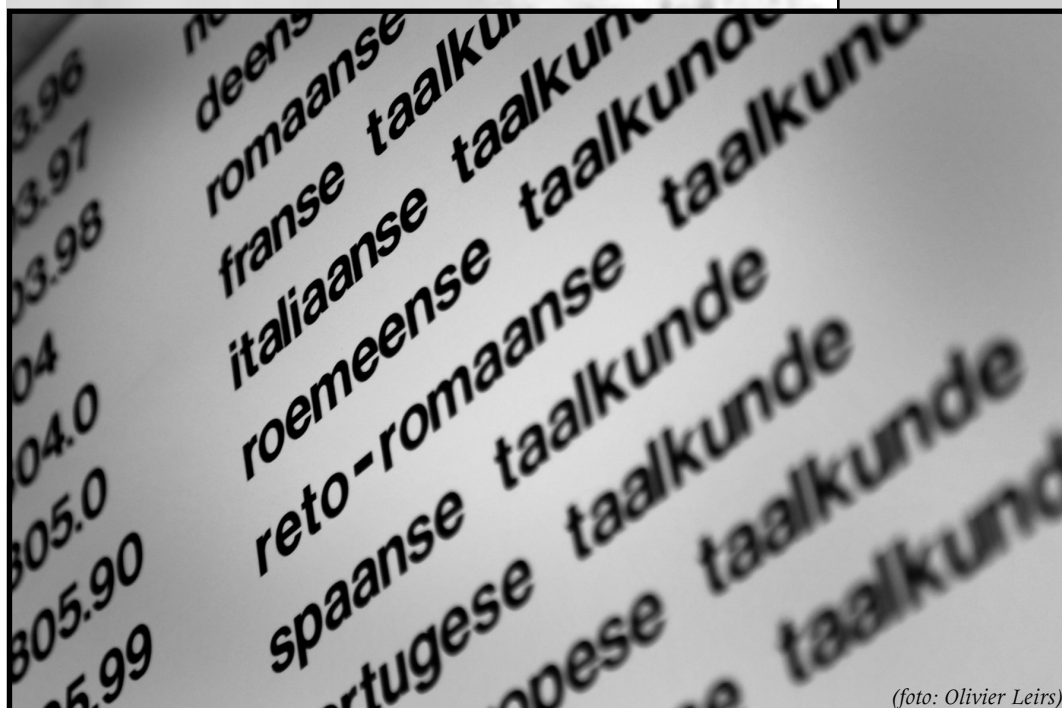
uit de doeken gedaan, maar de essentie is: wie het meeste geld ophaalt, heeft de beste kansen. Kerremans besluit met een vooruitblik naar volgende week: *frontloading*, of het feit dat men de datum van de voorverkiezingen steeds meer vervroegt.

S0026A Instellingen en beleid van de Verenigde Staten van Amerika
Prof: Bart Kerremans
Wie: Bio-ingenieurs en licenties politieke wetenschappen
Wanneer: Tweede semester
Pauze: 12u00 tot 12u09

Onkruid vergaat niet

Jacques Brel zong het al in 'Le Moribon': "Je veux qu'on rie, je veux qu'on danse, quand c'est qu'on me mettra dans le trou". Dat moeten de Romanisten begrepen hebben en vervolgens vertaald voor hun collega's van Germaanse en Klassieke Filologie en Moderne Geschiedenis. De begrafenis van Germania, Romania, Klio en Historia als afzonderlijke kringen was een hulde aan het verleden en een blijde ontvangst van de toekomst.

Hanne Vermeiren

(foto: Olivier Leirs)

De BaMa-structuur heeft veel gevolgen voor alle studenten, maar één van meest opvallende is dat volgend jaar zowat elke combinatie van talen mogelijk gaat worden. De studies Germaanse, Romaanse en Klassieke Filologie worden onder één noemer gevat. Wie dus zin heeft in combinaties als Engels-Latijn of Duits-Grieks hoeft niet meer op zijn honger te zitten.

Avondfeesten

Deze verandering heeft natuurlijk erg grote gevolgen voor de studentenkringen die verbonden zijn aan deze faculteiten. Het leek voor de studenten van de verschillende richtingen logischer om ook de kring overkoepelend te maken. De structuur ziet er vanaf volgend jaar als volgt uit. De talenrichtingen groeperen zich in Babylon en het deel Oude Geschiedenis van Klio wordt ondergebracht bij een vernieuwd Historia. Deze omschakeling mocht echter niet ongezien voorbijgaan. De *begravenis* ging door op 29 april en bestond uit toespraken van verschillende eminente expressen, een receptie en barbecue en tot slot een optreden van een coverband en een TD.

De sprekers gaven een beeld van de kringen in de periode dat zij preses waren. Ze volgden elkaar ook chronologisch op, waardoor we een beeld kregen van Leuven van de jaren '50 tot eind jaren '60. Qua activiteiten leken de kringen van nu trouwens erg op die van toen. Germanisten reisden naar Duitsland, Romanisten naar Parijs en Klio ondernam trips naar een Griekenland dat nog niet ontdekt was door de touroperators. Verder was er plaats voor cultuur en *avondfeesten*, ook wel TD's genoemd, wat voor sommige profen uit die periodes al eens verwarring kon scheppen.

Vraag

Een heel jaar hebben de kringen naar deze omschakeling toegewerkt om te zorgen dat ze de eerstejaars dit jaar perfect kunnen opvangen. Want het is vooral voor jullie dat de veranderingen gebeuren; enkel jullie zullen immers kunnen genieten van de nieuwe structuur. Bij Historia zijn er de minste klachten te horen over de vernieuwing. Zij hebben immers het gevoel dat ze blijven bestaan, met daar bovenop nog nieuwe mensen erbij.

Voor de *Klioten* is het erger. Zij worden namelijk in twee gescheurd en gedeeltelijk bij Babylon en gedeeltelijk bij Historia ondergebracht. De studenten Oude Geschiedenis vinden dat jammer, maar zijn toch blij dat ze bijvoorbeeld hun kringlied mochten behouden. Paradoxaal genoeg huldigde de kring tot nu de uitspraak: "Quando peritura nemo scit", wat vertaald zoveel betekent als: wanneer ze vergaat, weet niemand, gevolgd door: "Want onkruid vergaat niet". Nu is er echter toch een einde gekomen aan de kringen van Talen en Geschiedenis. De enige vraag die nog rest is hoe de talenstudenten zich nu zullen noemen. Germanisten, romanisten of classici zijn gedateerd. Wordt het misschien Babyloniërs?

Waar borgen ze die huur?

Elk jaar doen er zich in Leuven wel problemen voor tussen studenten en hun kotbaas. Meestal gaat het dan om een huurwaarborg die de verhuurder is 'vergeten' terug te storten. Met een wetsvoorstel toonde ook de politiek voor het eerst initiatief om deze problematiek te verhelpen.

Ben Deboeck & Wim Gemoets

In 2002 stelde de Huisvestingsdienst van de K.U.Leuven in 170 huurgeschillen een dossier op. Het ging dan om conflicten waarbij geen oplossing via een telefoontje of een briefje uit de bus kwam. Als de bemiddeling van de Huisvestingsdienst geen resultaat opleverde, werd de zaak doorgespeeld aan Sociale Raad (SoRa), dat dan richting vrederechter trok.

Vochtplekken

Bijna de helft van de dossiers heeft te maken met een niet terugbetaalde waarborg of met een eindafrekening die niet blijkt te kloppen. De andere helft wordt verdeeld onder *ficties* — samenlevingsproblemen tussen de studenten onderling of met de kotbaas — en kamers die vochtplekken vertonen of waarvan de brandveiligheid

niet aan de normen voldoet.

De laatste jaren komen er echter steeds meer contractverbrekingen voor. Dat is een indirect gevolg van de schaarste op de Leuvense kamermarkt. Uit schrik helemaal geen kamer meer te vinden, huren sommige studenten vlug een kamer. Al snel beseffen ze welke kamer ze in zeven haasten gehuurd hebben, met als gevolg dat ze hun stekje willen opzeggen. Vooral bij buitenlandse studenten komt deze situatie vaak voor. Zij huren te snel of samen met iemand anders en realiseren zich enkele weken of maanden later dat die situatie niet langer houdbaar is. Ze moeten dan zelf op zoek naar een andere huurder, aangezien geen enkele kotbaas een vroegtijdige verbreking van contract toelaat. Dit soort problemen wordt door de Huisvestingsdienst meestal soepel opgelost. Een ander probleem met buitenlandse studenten is dat zij dikwijls slechts een semester in Leuven studeren, terwijl ze veelal een contract voor minstens tien maanden moeten aangaan.

Toch is het zeker niet zo dat een meerderheid van de klachten van Erasmusstudenten komt. Zij worden louter specifiek begeleid door de Huisvestingsdienst. Er wordt nu ook meer naar gestreefd buitenlandse studenten gespreid in Leuven laten aan te komen, zodat ze hun verblijf al in juli of augustus kunnen vastleggen. Dan is er geen tijdelijke opvang nodig als ze in september in Leuven arriveren. Twee jaar geleden, hét crisisjaar, moesten Erasmusstudenten zelfs bij personeel van de K.U.Leuven worden ondergebracht. Kotbazen profiteerden ook duchtig van die situatie om koten die normaalgezien niet verhuurd raken, aan veel te hoge prijzen te verhuren. Vorig jaar was het tekort minder nijpend.

Prioriteiten

Maar het zijn toch vooral discussies rond een nogal hoog uitgevallen eindafrekening of een waarborg die je wel braaf gestort hebt maar niet terugziet, die de meest frequente problemen opleveren. De Huisvestingsdienst hamert er dan ook op dat je bij een eindafrekening inzage in de facturen eist, wat je goed recht is, zodat je kotbaas de rekening moet verantwoorden. Zorg er dus voor dat je het huurcontract altijd grondig leest voor je iets ondertekent. Sommige contracten zijn immers in een allesbehalve klare taal opgesteld en laten nogal

wat vrije interpretatie toe. Zo duiken er later dikwijls onverwachte vaste verwarmingskosten op, zoals de huur van de tellers.

De vraag is natuurlijk hoe je zulke conflicten kan voorkomen. Een mogelijkheid is dat de Huisvestingsdienst ermee dreigt de verhuurder uit hun bestand te weren. Daarbij hanteren ze twee normen. Enerzijds moeten de kamers in orde zijn; anderzijds moet ook het contract door hen goedgekeurd worden. Als er in het verleden enkele gegronde klachten over dezelfde verhuurder ingediend werden, kan de Huisvestingsdienst beslissen om niet langer met deze verhuurder samen te werken. Als een verhuurder niet in het bestand van de Huisvestingsdienst voorkomt, is daar dus meestal een goede reden voor. Uit juridische overwegingen durft de Huisvestingsdienst vooralsnog geen zwarte lijst van kotbazen op te stellen.

Geblokkeerd

Mocht de verhuurder echter verplicht worden de waarborg op een geblokkeerde rekening te storten, zouden al heel wat problemen vermeden kunnen worden. Nu wordt het geld immers op de rekening van de verhuurder gestort, die ook nog eens de intresten op andermans geld int. Het geld van een geblokkeerde rekening daarentegen, mag alleen afgehaald worden met de volmachten van de verhuurder én de huurder. Die regeling is echter enkel toepasbaar als je ook daadwerkelijk op je kot gedomicilieerd bent, wat voor de meeste studenten natuurlijk niet het geval is. Zowel de Huisvestingsdienst als Sociale Raad is vragende partij voor het verplichten van dergelijke rekening.

In maart diende kamerlid Anne-Marie Baeke (sp.a) een wetsvoorstel in om koten betaalbaar te houden. Daarin werd ook de geblokkeerde rekening opgenomen. Daarnaast bepaalt Baeke's wetsvoorstel dat een huurstijging de toename van de index niet mag overschrijden. Als haar voorstel het haalt, zal die jaarlijkse prijsstijging volgens haar nog maar twaalf euro bedragen, terwijl dat nu zo'n 25 euro is. Voorwaarde is wel dat de contracten voor een langere periode dan één jaar worden afgesloten. Baeke denkt hierbij aan contracten voor een termijn gelijk aan de studieduur, die enkel door de huurder kunnen worden opgezegd. Maar zolang dat voorstel niet goedgekeurd wordt, verandert er niets aan de hele situatie.

Strijdpunten

Al die problemen hebben er ondertussen ook toe geleid dat het modelcontract van de Huisvestingsdienst onder druk komt te staan. Er zijn al pogingen geweest om met alle Vlaamse universiteiten en hogescholen samen een modelcontract te ontwerpen, maar die zijn steeds onsuccesvol geweest. De andere onderwijsinstellingen vonden het immers onhaalbaar, maar "wensten Leuven wel veel succes met hun initiatief". Daarom wil de Huisvestingsdienst van de K.U.Leuven een overeenkomst bereiken met het Leuvense Eigenaarsyndicaat, in een poging om het Leuvense modelcontract te redden.

Ze zijn zich daarbij terdege bewust dat ze wellicht bepaalde punten moeten opgeven, zoals de duur van het contract. De Huisvestingsdienst ondervindt immers dat er in plaats van contracten voor tien maanden steeds meer contracten van elf of twaalf maanden afgesloten worden, zeker sinds de invoering van de semesterexamens. De strijdpunten blijven de mogelijkheid tot vroegtijdige verbreking van het contract en een waarborg die hoogstens twee maanden huur bedraagt. Dit zijn ook meteen de twee voornaamste struikelblokken voor het Eigenaarsyndicaat. Dit syndicaat is namelijk niet meteen geneigd om op deze twee punten toegevingen te doen.

Mocht je ooit problemen hebben met je kotbaas, stap dan in ieder geval eerst naar de Huisvestingsdienst. Zij kijken of je klacht gegrond is en leggen je de te volgen procedure uit, waarbij zij kunnen bemiddelen met je huisbaas. Als deze interventie niet helpt, sturen ze je door naar SoRa, dat dan een gratis proces voor je voert. De Huisvestingsdienst vind je in het Van Dalecollege, Naamsestraat 80 en SoRa zit in de 's-Meiersstraat 5.

sora@loko.be

“Als preses ben je onderhandelaar”

De Bijzondere Faculteit Kerkelijk Recht is voor sommigen misschien onbekend en dat is waarschijnlijk ook logisch door het klein aantal studenten. Minder onbekend wil de kring zijn die aan deze studierichting verbonden is: Canonica, na vijftig jaar nog steeds springlevend.

Hanne Vermeiren

Kenneth Van Hecke, een *ouwe rot* in het vak, met op zijn palmares één jaar preses Ros Beyaert en nu voor het tweede jaar preses van Canonica, staat mij te woord in drielidig maatpak. Blijkbaar voelt hij er zich opperbest in thuis. We krijgen meteen een verklaring in het eerste antwoord.

Veto: *Wat zijn de mooie en de minder mooie kanten van het presesschap?*

Kenneth Van Hecke: «Voor iemand zoals ik, is het een manier om op te vallen. De minder mooie kant is dan dat opvallen niet door iedereen wordt gewaardeerd. Als we de drie presidiumleden van Canonica van dit jaar bekijken, dan blijkt het een aangeboren afwijking te zijn om te willen opvallen. Die eigenschap is door de jaren heen enkel meer ontwikkeld en wordt in een kring als Canonica gecultiveerd.»

«Ik profileer mezelf en daarbij, net omdat ik preses ben, komt Canonica daar ook weer bij. Dat betekent even goed grapjes kunnen maken over de opleiding Kerkelijk Recht of over Canonica zelf, wat vaak genoeg voorkomt op de vergaderingen van de verschillende geledingen en raden waar wij allen zeer actief deel van uitmaken. Anderen maken hier dan andere opmerkingen over. Dat zijn dingen die zeker en vast goede bedoelingen hebben, langs beide kanten.»

September

Veto: *Op welk niveau wordt die eigenschap niet gewaardeerd?*

Kenneth: «Het gewone café- en omgangsniveau. Niets om van wakker te liggen dus.»

Veto: *Moet een preses een voorbeeldfunctie hebben voor andere mensen en altijd naar de les gaan?*

Kenneth: «Ik denk dat juist je ambt als preses dat niet toelaat en een uitzonderingspositie biedt om niet naar de les te moeten gaan. Dat wordt door sommigen aanvaard, door anderen niet. Maar uiteindelijk wordt de eindrekening gemaakt wanneer het jaar afgewerkt is, in januari of juni. Of in september.»

Veto: *Heeft het presesschap invloed op je gezondheid?*

Kenneth: «Enorm! Zeker dit jaar heeft het invloed gehad. Ik steek er dit jaar veel meer tijd in. Mijn uren slaap vallen nog wel mee, maar ik laat andere dingen vallen zodat ik toch mijn werk als preses kan blijven voortdoen. Nu zijn er wel dingen die heel snel moeten gebeuren, misschien dat dat een invloed heeft op mijn gezondheid. Laat ons het een gezonde dosis spanning noemen die er af en toe bij komt.»

Veto: *Heeft dat een invloed op je rookgedrag, je alcoholgebruik?*

Kenneth: «Ik heb nooit gerookt. Mijn pintengehalte... Ik denk dat ik maar aan de helft zit van mijn hoogtepunt van twee jaar geleden. Dat konden toen toch gemakkelijk weken zijn van vijftig pinten. Ik zit sommige weken nog altijd boven de limiet om 'alcoholieker' te zijn.»

Veto: *Is het presesschap te combineren met een relatie?*

Kenneth: «Ik vrees dat ik je op dat gebied geen antwoord kan bieden. In de voorbije drie jaar dat ik preses ben geweest, heb ik geen relatie gehad. Ik kan daar dus moeilijk op antwoorden.»

Veto: *Vergroot het presesschap je erotische uitstraling?*

Kenneth: «Binnen Canonica? God verhoede het! Daarbuiten? Ik verwijs terug naar de drie jaar dat ik geen relatie heb gehad en toch preses was. Totaal niet dus! Macht erotiseert misschien wel, maar naar buiten toe heeft de Kerk veel van haar macht verloren en dat reflecteert zich ook in Canonica.»

Mastodonten

Veto: *Misschien is de volgende vraag niet goed van toepassing op Canonica als kring van Kerkelijk Recht, maar is het presidium nog belangrijk voor de gewone student?*

Kenneth: «Ik kan natuurlijk ook meespreken vanuit andere studentenverenigingen en andere faculteitskringen zoals bijvoorbeeld Katechetica waar ik presidiumondersteunende taken heb vervuld. Daarnaast ben ik ook preses geweest van mijn regionale studentenclub, Ros Beyaert. Een ding kan ik nu zeggen: een belangrijk element om studenten te verenigen is motivatie. Er zijn toch altijd enkelingen die

stens morele autoriteit kan uitstralen. Wanneer dat er niet is, mag die nog zo perfect zijn dossiers kennen, als die vergadering grijs blijft, valt alles minder op. Minder opvallen betekent ook minder gezien worden. En zien en gezien worden is een belangrijk element om jezelf en je vereniging te profileren.»

«Dat is geen noodzakelijke eigenschap van de preses, als er dan maar andere mensen zijn die de groep kunnen motiveren en bijhouden. Maar ik heb natuurlijk maar ervaring met kleinere kringen, zeer kleine in vergelijking met mastodonten als Ekonomika.»

Veto: *Hoe reageerde je omgeving op de boodschap dat je preses was?*

Kenneth: «Ondertussen is het natuurlijk wat een gewoonte geworden. Ik denk dat mijn ouders eerder verrast zullen zijn als ik zou zeggen dat ik geen preses meer ben. Twee jaar geleden, toen ik preses was van Ros Beyaert, zijn mijn ouders er pas eind januari achter gekomen, toen een oud-lid naar mij

kandidaat, dus ja... Er waren drie mensen die gestemd hebben, wat op dertig studenten toch wel tien procent maakt.»

Kapitalisme

Veto: *Wie heeft je overhaald om preses te worden?*

Kenneth: «Voor Canonica was dat Johan Bruynickx. Die was al vier jaar preses geweest en was ondertussen wel bezig met carrièreplanning en een familie. Ik had de indruk dat ik die verantwoordelijkheid wel kon opnemen en hij had daar helemaal geen problemen mee. Anderzijds was het wel een uitdaging om mij in LOKO in te werken wat ik nog niet gedaan had. Waarom ik dan voor een tweede termijn gekozen heb? Dat is doodeenvoudig een traditie binnen

Canonica. Bovendien zijn we vorig jaar begonnen met onze lustrum-activiteit

“Elke mens is ijdel”

van dit jaar (*Canonica bestaat dit jaar 25 jaar, hv*). Dan is het wel handig als dezelfde ploeg de coördinatie op zich blijft nemen.»

Veto: *Zijn er dingen die je nu als preses moet doen, waarvan je dacht dat je ze nooit meer zou moeten doen?*

Kenneth: «Ik denk het niet. Dingen als postzegels plakken en brieven schrijven, daar werk ik even hard aan mee als elk lid dat mee komt helpen. We moeten zowat alles doen met ons drieën.»

Veto: *Wat zou je, als je kon, willen veranderen aan de universiteit?*

Kenneth: (*denkt lang na*) «Eerlijk gezegd valt het al bij al nog goed mee. Ik vind niet meteen iets dat kan veranderd worden. Kijk, ik ben een student in de klassieke zin, dat wil zeggen één uit de jaren vijftig van de vorige eeuw. Dat is dus iemand die zowel clubstudent als kringmens is en een beetje de strijd voert met het universiteitsbestuur. Maar als die universiteit quasi perfect is, dan heb je niet veel meer te klagen en weinig nog om tegen te manifesteren. Ik denk wel dat het nodig is om de studenten te verenigen. Ondanks het feit dat er nog veel dingen kunnen veranderen aan de universiteit, ten voordele van de studenten en in het algemeen, krijgt men de studenten tegenwoordig niet meer verenigd. Dat heeft vooral een sociale reden, denk ik. Maar onze universiteit zou te perfect zijn als studentenvertegenwoordiging en studentenmanifestatie overbodig zou worden. Laat het dus maar gerust een niet-perfect geheel blijven.»

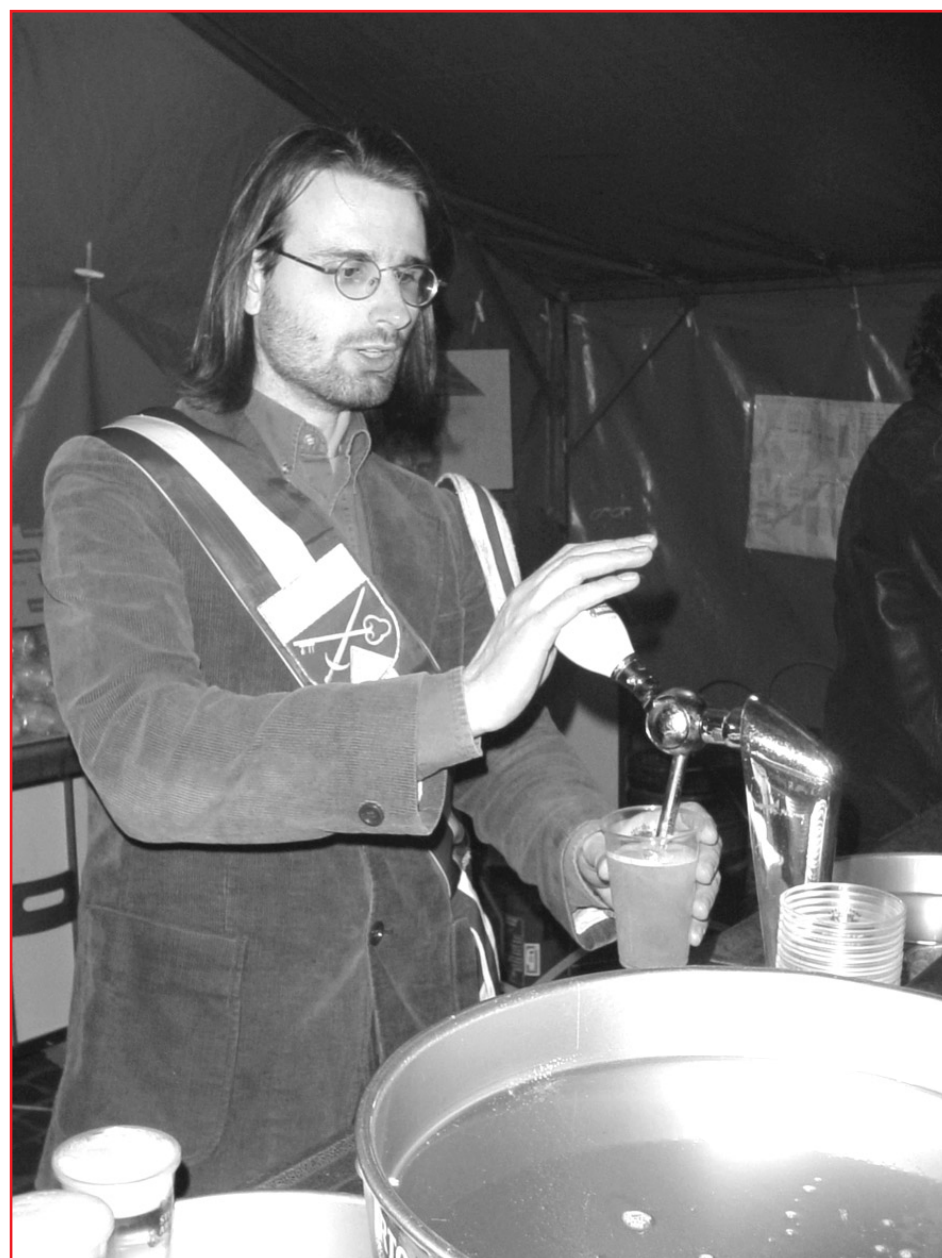
«Mijn voornaamste strijd zou dan toch wel zijn, nog meer dan tegen de opgang van het Engels, tegen de te grote inschakeling van het economisch geheel. De universiteit zou zich moeten proberen waar te maken, binnen de spelregels van het kapitalisme. Maar ze zou ook andere prioriteiten moeten hebben. Men moet er op toezien dat wetenschap niet zomaar kan worden verkocht. Want dan wordt er alleen nog onderzoek gedaan in domeinen waar er geld voor te vinden is. Ook de wetenschap om de wetenschap moet blijven bestaan.»

Veto: *Heb je als preses meer macht dan de gemiddelde student?*

Kenneth: «Ik denk niet dat het meer macht is, zeker niet in de zin van rechtsmiddelen die je in de schoot geworpen krijgt. Preses zijn is de positie van onderhandelaar, van een diplomaat. Afhankelijk van hoe je dat uitspeelt, kan je een aantal dingen verkrijgen.»

Veto: *Heb je die macht of invloed eens misbruikt voor persoonlijke doeleinden?*

Kenneth: «Tja, dan kan ik terugkeren naar het begin van dit interview. Om op te vallen. Dat is zeker een stuk voor jezelf. Elke mens is ijdel.»

in staat moeten zijn om de zaak recht te trekken, om er sfeer in te brengen. Eigenlijk is dat geen noodzakelijke eigenschap voor een preses, maar hij zit wel in de juiste structurele positie om zo'n eigenschap te veruitwendigen. Hij kan zijn positie dus wel gebruiken om de nodige motivatie naar voor te brengen.»

“Ik zit sommige weken nog altijd boven de limiet om ‘alcoholieker’ te zijn”

«Bovendien hebben studenten die zich willen verenigen coördinatie nodig. Nu hoeft dat ook geen preses te zijn. Een preses kan bijvoorbeeld wel de voorzitter zijn van de vergadering, maar geen stemrecht hebben. Van belang is wel dat de preses min-

belde om te zeggen dat hij aanwezig ging zijn op een bepaalde oudledenbijeenkomst. Toen heeft het dus wel lang geduurd. Vorig jaar, eerste jaar preses van Canonica, duurde het tot halfweg november voor ze het wisten. Ze kwamen er uiteindelijk achter, omdat ik nogal veel op vrijdagavond hier in Leuven bleef en zei dat ik nogal wat vergaderingen had. Toen hebben ze wel de vraag gesteld of ik weer preses was. En dit jaar is het een gewoonte geworden...»

Veto: *Waarom had je het niet spontaan verteld?*

Kenneth: «Twee jaar geleden zat ik met een thesisjaar. Thuis waren ze daar dan niet zo gezind mee dat ik preses werd, zoals alle goede ouders. Ik ben toen wel maar in de eerste week van het jaar preses geworden, dus niet op het einde van het academiejaar voordien. Dat was wel het geval bij Canonica, tijdens de deliberatie. Er was maar één

Godsdienst is in Vlaanderen niet langer een synoniem voor katholicisme. Er bestaat een veelheid aan godsdiensten, een gevarieerd aanbod waaruit iedereen kiest wat hij of zij wil. Ook het boeddhisme heeft daarbinnen een plaats gekregen.

Sven Vannecke

Velen gaan 'shoppen' in de religieuze winkel en stellen zelf een levensbeschouwing samen. Omdat het aanbod zo ruim is, weet men meestal vrij weinig over de beleving van de religies die bestaan. Het Interdisciplinair Centrum voor Religiestudie (ICRS) is verbonden aan de faculteit Godgeleerdheid en bestudeert het verschijnsel religie in haar vele bestaansvormen op een wetenschappelijke manier. Zo tracht het ICRS aansluiting te vinden bij de religieuze interesse zoals ze nu bestaat. Vanuit deze bekommernis organiseerde het ICRS op zaterdag 15 november 2003 een studiedag rond "Boeddhisme in België, boeddhisme in het Westen", in samenwerking met het Tibetaans Instituut. Het Tibetaans Instituut tracht het boeddhisme een relevante, constructieve plaats te geven in de samenleving.

Het boeddhisme is eigenlijk geen godsdienst omdat er geen god wordt aanbeden. Het wordt omschreven als een filosofie, een levenshouding in navolging van de Boeddha, een man die 2.500 jaar geleden een levenswijsheid ontdekte door meditatie. Het gaat dus veel verder dan de vaak beoefende vormen van yoga en zen. Het boeddhisme tracht het ondraaglijke lijden in het leven weg te nemen, dat ontstaat door de menselijke verlangens en begeerten. Daarvoor is een juiste levenshouding nodig, waarin meditatie een bijzondere plaats krijgt. Het is daarbij de bedoeling om het *nirvana* of de *verlichting* te bereiken, de bevrijding uit de cyclus van hergeboorte en lijden.

Fraude

De juiste houding die nagestreefd dient te worden, is verwoord in het *Achtvoudige Pad*. Het is de bedoeling dat het juiste inzicht wordt ontwikkeld, los van verlangens. Daarbij moet het denken afstand doen van verlangens en geweld. In het spreken onthoudt men zich van taal die verwarring of verdriet veroorzaakt. Ook de handelingen moeten gericht zijn op harmonie. Het levensonderhoud bestaat uit een eerlijk beroep, vrij van fraude of machtsmisbruik. Het streven naar de juiste inspanning trekt alle energie weg uit onheilzame daden of emoties en investeert ze in wat heilzaam is. Een goede opmerkzaamheid is ook belangrijk: een helder bewustzijn zorgt ervoor dat men situaties juist

EEN KENNISMAKING MET HET BOEDDHISME

Het oosten in het westen

inschat. Ten slotte moet men ook een goede concentratie ontwikkelen in het concrete leven en in de meditatie.

Het is opvallend dat deze houding eigenlijk van alle tijden is. Het boeddhisme tracht een antwoord te geven op de zinvraag van de mens, die geconfronteerd wordt met allerlei vormen van lijden: onderdrukking en lichamelijke pijn, maar ook onzekerheid en onrust. Waarschijnlijk is de interesse voor het boeddhisme vanuit dergelijke ervaringen ook in het Westen gegroeid.

De Lama Karta, directeur van het Tibetaans Instituut, is als boeddhistische monnik actief in Frankrijk en België. In Schoten, Brussel en Huy heeft hij boeddhistische centra opgericht met de bedoeling om aansluiting te vinden met de Westerse samenleving door het organiseren van meditatie sessies, door mensen kennis te laten maken met de Tibetaanse cultuur en door individuele hulp. Het is de bedoeling om een dialoog te ontwikkelen tussen het boeddhisme en de samenleving en op die manier ook een vredelievende houding mee te geven. De Lama Karta kon dan ook niet ontbreken op deze studiedag rond boeddhisme.

Ook Philippe Cornu gaf een voordracht. Hij is net als de Lama Karta een leerling van Sogyal Rinpoché, een grote boeddhistische meester in onze tijd. Cornu schreef *Le dictionnaire du bouddhisme*, een magistraal werk dat zowat alle begrippen en bestaansvormen van het boeddhisme samenbrengt.

www.kuleuven.ac.be/lirs

ONDERZOEK NAAR ANTICONCEPTIE BIJ LEUVENSE STUDENTEN

Vrijverkeer in Leuven

Studenten beschermen zich voornamelijk tegen ongewenste zwangerschappen bij het 'veilig vrijen'. Een legertje seksueel overdraagbare aandoeningen (soa's) ligt echter op de loer, zonder dat de student er iets tegen onderneemt.

Socioloog Tim Vanhove van het Centrum voor Bevolkings-en Gezinsonderzoek voerde bij 1500 Leuvense eerstekandidatuurstudenten een onderzoek uit, waaruit blijkt dat de meeste studenten, wanneer zij een 'vaste' relatie hebben, overschakelen van een condoom naar de pil. Tien procent van deze studenten-met-vaste-relatie blijkt zelfs geen enkele vorm van anticonceptie te gebruiken.

Veto: Hoe ben je te werk gegaan om je onderzoeksgroep te bereiken?

Tim Vanhove: «2.520 studenten hebben van ons een e-mail ontvangen. Dit is een steekproef van vijftig procent uit de studenten van eerste kan. Hiervan heeft 64 procent ingelogd en 56 procent heeft ook de

vragenlijst volledig ingevuld. We hebben er met andere woorden ongeveer tien procent verloren onderweg.»

Veto: Er is dus geen selectie geweest tussen deze studenten?

Vanhove: «Nee. Het is wel zo dat de maximumleeftijd twintig jaar was en dat de studenten Belg moesten zijn, in verband met de taalbarrière. Het waren ook alleen maar voltijdse studenten, geen deeltijdse en ook niet uit enige kan. Deze schifting gebeurt zodat we kunnen weten waarover we spreken.»

Veto: Uit de resultaten van het onderzoek blijkt dat heel wat meisjes in een vaste relatie enkel de pil gebruiken. Wat is dan precies een vaste relatie?

Clara Vanmuysen

mensen, heel snel denken dat hun relatie vast en stabiel is, zal blijven duren en dat ze zullen trouwen, kinderen krijgen... kortom, het ideaalbeeld.»

Veto: Wat houdt dit in voor de duur van zulk een vaste relatie?

Vanhove: «De gemiddelde duur is vijftien maanden, een dik jaar dus, wat wel lang is. Losse relaties duren gemiddeld een stuk korter. Het percentage van mensen die een vaste relatie hebben is 58 procent, slechts acht procent beschouwt hun relatie als los.»

Flodders

Veto: Uit het onderzoek kunnen we ook concluderen dat de scheiding van de ouders een invloed heeft op het relatiegedrag van het kind.

Vanhove: «Als je ouders gescheiden zijn, is de kans groter dat je vroeger zal beginnen, je meer relaties zal hebben en je ze sneller zal verbreken. Waarom? De theorie daarrond is dat je naar een alternatief zoekt voor het mogelijke gebrek aan intimiteit met je ouders. Je hebt dan misschien ook bemoelijkte relaties, niet alleen met je ouders maar ook met je lief. Je gaat steeds weer op zoek naar intimiteit, maar dit mislukt. Uit dit onderzoek blijkt dat ze vaker seks hebben

gehad, op vroegere leeftijd, en met meer seksuele partners dan de studenten met niet-gescheiden ouders. Bij het condoomgebruik merken we echter geen verschil.»

Veto: Opvallend is ook dat tien procent van de studenten met een vaste of losse relatie geen enkele vorm van anticonceptie gebruikt. Is dit aan een gebrek aan voorlichting te wijten?

Vanhove: «Zeker weten we dit niet. Bij de groep die geen voorbehoedsmiddelen gebruikt wordt soms coïtus interruptus of de kalendermethode toegepast, wat nogal onbetrouwbaar is.»

Veto: En wat met de losse flodders? Is er onderzoek gedaan naar one-night-stands?

Vanhove: «We hebben niet gevraagd hoeveel ze dat doen, wel wat ze ervan vinden. De stelling was 'Voor mij is seks met een partner voor één nacht aanvaardbaar'. 33 procent was het daarmee eens, 23 procent blijft neutraal en de meerderheid, 45 procent, is het daar niet mee eens. De grootste groep zegt dus blijkbaar dat er meer moet zijn dan seks alleen.»

Monogamie

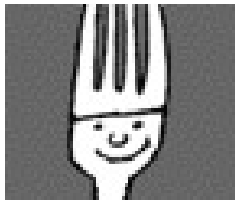
Veto: Zijn de globale resultaten van het onderzoek onrustwekkend?

Vanhove: «De resultaten zijn niet meteen postief, voornamelijk omdat studenten denken dat uitsluitend de pil voldoende is om veilig te vrijen. Soa's zijn echter wél een risico, en dit is zeker niet alleen HIV. In het universitaire milieu is er slechts een kleine kans op HIV bij heteroseksuelen. Andere ziektes zoals herpes en clamidia komen evenwel frequenter voor. Ze zijn misschien niet dodelijk, maar je kan er onvruchtbaar van worden en vele ongemakken van ondervinden.»

«Het gevaar hierbij is seriële monogamie. Men gelooft heel snel dat een relatie vast is en men schakelt daarbij snel over naar de pil. Als je meerdere serieuze relaties na elkaar hebt betekent dit dat je de soa's heel gemakkelijk kan doorgeven en je hoeft dit niet noodzakelijk te beseffen.»

«De pil is in feite niet voldoende. Op basis van het gebruik ervan zie je dat studenten denken dat het wel zo is, dat ze zowat immuun zijn voor soa's. Het is een vorm van onrealistisch optimisme of het idee van onkwetsbaarheid.»

Menu van de week in Alma 1-3

9 - 14 augustus 2004

~~A1~~ = niet in Alma 1

~~A3~~ = niet in Alma 3

maandag

Tomatensoep met uisnippers	0,50
Rumsteak en rode wijnsaus met uitjes en spek	3,90
Koninginnenhapje	3,00
Kalkoenlapje met romige kampernoeliesaus met cognac	4,30
Kaaskroketjes met tiroolse saus en groente	2,30

dinsdag

Groentesoep	0,50
Gehaktbroodje met groentepuree	2,30
Tex Mex chicken	4,30
Gebakken fetakaas met Griekse salade	3,40
Bami Goreng	3,40

woensdag

Milanese soep	0,50
Kippenburger met bloemkool	2,30
A3 Kalkoenlapje met bearnaisesaus en kroketten	4,30
Stoofvlees op z'n Vlaams	3,40
Koude rijsttafel	2,55
A1 's Middags barbecue in Alma 3	4,30

donderdag

Bouillon met groenten	0,50
Schnitzel met erwtes en paprika	3,00
Paëlla	3,90
Viskrokantje uit Macedonië	2,30
Bloemkool kaasburger met erwtes en rode paprika en Griekse rijst	3,40
A3 's Middags barbecue in Alma 1	4,30

vrijdag

Romige tomatensoep	0,50
Rumsteak met Provençaalse saus	3,90
Vegetarische gevulde paprika met Provençaalse saus	3,40
Kalkoen met kaas, ananas en peperroomsaus	4,30
Ravioli al forno	2,30

Openingsuren tijdens de vakantie:

Alma 1

open van 11u.30 tot 14u.30 en van 17u. tot 20u.
zaterdag open van 12u. tot 14u.
zondag: gesloten

Alma 2

gesloten

Alma 3

open van 12u. tot 14u.
zaterdag en zondag: gesloten

Gasthuisberg

open van 11u.30 tot 14u.
zaterdag en zondag gesloten

De Spuyse

open van 9u.30 tot 24u.
zaterdag open van 11u. tot 20u.
zondag gesloten

(advertentie)

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Organiseer je iets?

Kondig het gratis aan in de

e-Nieuwsbrief

<http://www.kuleuven.ac.be/nieuwsbrief>

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Boetiek K.U.Leuven

K.U.LEUVEN GESIGNEERDE ARTIKELEN

Sportkledij, pennensets, sleutelhangers, paraplu's, enz.

OUDE MARKT 13

Open op werkdagen van 10-12u en 14-16u.

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Organiseer je iets?

Stop het gratis in de database

Agenda K.U.Leuven

<http://agenda.kuleuven.be>

(advertentie)

CURSUS BRIDGE

Leer dit boeiende kaartspel op een prettige en moderne manier!

CURSUS SPECIAAL VOOR STUDENTEN

BRIDGECLUB PIETERMAN

LEOPOLD I STRAAT 19, LEUVEN

10 woensdagen vanaf 13 oktober 2004 om 19u.30

PRIJS: 15 euro excl. tekstboek; 35 euro incl. tekstboek

LESGEVER: Wilfried Bylemans (leraar Vlaamse bridgeliga) tel:
016/205082

INSCHRIJVEN: Ter plaatse op 13 oktober INFO 016/206755 (vanaf 19u.)

E-mail: André.Leplat@pandora.be - website: welcome.to/pieterman

(advertentie)

RecuPC vzw

Oude Diestsesteenweg 3

3010 Kessel Lo (Leuven)

Telefoon: 016/26.13.49

Telefoon: 016/25.91.03

www.recupc.be

Openingsuren winkel:

Dinsdag - Zaterdag : 12-18

Tweedehands-
toestellen

1 jaar garantie

Laptops

vanaf: 300,00 euro

max.: 600,00 euro

Alle toestellen klaar voor kotnet.

Gratis helpdesk.

Eigen hersteldienst (lage prijzen).

Prijzen en specificaties:

www.recupc.be

Desktops

vanaf: 80,00 euro

max.: 435,00 euro

(advertentie)

Niet tegen rokers, maar tegen rook

De strijd tegen passief roken is geen recent stokpaardje van Blanpain. Al in de jaren tachtig zorgde hij als decaan van de rechtsfaculteit van de K.U.Leuven voor een algemeen rookverbod in De Valk, wat naar eigen zeggen voor een enorme besparing zorgde: "Voor het rookverbod moesten er dagelijks 3.000 peuken opgeruimd worden in De Valk, dat is bijna een voltijdse bezigheid." Daarna verdween de strijd even naar de achtergrond, maar nadat hij een feestje had bezocht waar het stikte — *excusez le mot* — van de rook, besloot Blanpain een petitie te lanceren via het Internet. De enorme respons bracht hem ertoe het boek te schrijven en nu komt ook nog Veto op bezoek.

Veto: *Hoe groot is het probleem van passief roken?*

Professor Roger Blanpain:

«Dat is zeer groot, maar wordt zwaar onderschat. In België sterven elk jaar 2.200 mensen aan de gevolgen van passief roken, dat is meer dan het aantal verkeersslachtoffers, om maar iets te noemen. Toch moet naar schatting een miljoen Belgen dagelijks werken in sigarettenrook, terwijl ze dat zelf niet willen. En dat passief roken schadelijk is, werd al ten overvloede bewezen. Gisteren las ik nog dat een zekere dokter Wilson heeft gezegd dat "een uur in sigarettenrook werken schadelijker is dan twintig jaar werken in een fabriek met asbest." Dat zou ons toch aan het denken moeten zetten.»

Veto: *Kunnen rokers en niet-rokers niet gewoon hoffelijk zijn?*

Blanpain: «Die zogenaamde 'hoffelijkheidsaanpak' werkt niet. Volgens de wet zou elk restaurant in België voor de helft rookvrij moeten zijn, maar als er vijf restaurants

Rook stinkt en niet-rokers moeten wel gek zijn om te tolereren dat er in hun buurt gerookt wordt. Dat is, in het kort, het standpunt van professor Roger Blanpain. Met zijn nieuwe boek 'Passief roken. De zachte moordenaar...' werd de arbeidsjurist één van de opvallendste figuren die pleiten voor een algemeen rookverbod in het openbare leven.

Laurens De Koster

gelijke chemische stoffen. Sigarettenrook bevat veertig verschillende schadelijke elementen, waaronder cyanide, arseen en koolstofmonoxide. Werkgevers die hun personeel blootstellen aan zulke stoffen, zijn dus burgerrechtelijk én strafrechtelijk aansprakelijk.»

was ik eens bij premier Verhofstadt terwijl hij binnenkwam met een dikke sigaar. Naar het schijnt heeft hij ondertussen bijgeleerd, maar zulke manieren kunnen niet door de beugel.»

Tornado

Veto: *In uw boek beschrijft u enkele organisaties waar roken slecht aangepakt wordt.*

Blanpain: «De VRT is bijvoorbeeld een ramp. Het is toegelaten om te roken in de cafetaria, op recepties en op televisie. Bovendien is er geen afzuigstelsysteem, zodat de rook vanuit de rokersbureaus zich zomaar verspreidt naar de gangen en naar de kantoren van niet-rokers. Dus dat stinkt daar, hé. Ook in de Vlaamse Gemeenschap houdt men vast aan de naïeve hoffelijkheidsaanpak, wat onverantwoord is voor de gezondheid van de ambtenaren.»

Veto: *De K.U.Leuven is dan weer op de goede weg.*

Blanpain: «Inderdaad. Aan de K.U.Leuven wordt er een redelijk beleid gevoerd, maar eigenlijk gaat het nog niet ver genoeg. Roken is bijvoorbeeld enkel toegestaan in

«Een onderneming met een echt goed rookbeleid is uitgeverij Kluwer. Hun volledige gebouw is rookvrij, op één lokaal na, en ze hebben tegelijk met het rookverbod een programma opgestart om rokers die willen stoppen te helpen.»

«Met het initiatief van de NMBS om vanaf januari 2004 roken in alle treinen te verbieden, ben ik natuurlijk ook erg blij. Ik heb tevens gehoord dat de Europese Unie maatregelen zal uitvaardigen om roken te verbieden in bars, restaurants en dergelijke.»

Veto: *Denkt u dat de publieke opinie zo'n rookverbod steunt?*

Blanpain: «Ik merk inderdaad dat niet-rokers zich affirmatiever opstellen. Het is dan ook ondenkbaar dat de twintig procent rokers de lucht van de tachtig procent anderen vervuult. Ook in de politiek zie ik mogelijkheden. De moeder van Rudy Demotte (*minister van Sociale Zaken, ldk*) is aan longkanker gestorven en de minister heeft mij al laten weten dat hij achter een rookverbod in de horeca staat.»

«Toch is er nog een hele weg af te leggen, vooral bij jongeren. Het is natuurlijk zo dat rokers snel creperen, en dat ze dus vervangen moeten worden door jonge rokers. Als maatschappij moeten we daar iets aan doen, namelijk alle slechte voorbeelden weren.»

Verantwoordelijk

Veto: *Zullen werkgevers bereid zijn om op te treden tegen roken op het werk?*

Blanpain: «Ze zullen wel moeten. Het is geen kwestie van bereidheid, maar van verantwoordelijkheid. In mijn boek beschreef ik het verhaal van Jean Leeman, een politieagent die voor de rechtbank heeft moeten afdwingen dat hij een rookvrij lokaal kon krijgen. In Frankrijk zijn er al processen gevoerd omdat mensen ziek zijn geworden van passief roken.»

«Het wordt echt tijd dat we beseffen hoe ernstig de situatie is. In België sterven jaarlijks 150 mensen aan aids, 250 aan drugs (uitgezonderd tabak en alcohol) en 1.500 in het verkeer. Dat is natuurlijk allemaal heel erg, maar vergelijk dat eens met de 20.000 tabaksdoden en het verzinkt bijna in het niets. Bovendien is sterven aan longkanker niet plezierig. Hebt u al eens iemand naar adem zien happen? Dat is (*pauzeert*)... verschrikkelijk.»

“Rokers creperen snel en moeten dus steeds vervangen worden door jonge rokers”

daarmee in orde zijn, zal het veel zijn.»

«In Noorwegen werd recentelijk een algemeen rookverbod in de horeca ingevoerd, omdat daar jaarlijks vijfhonderd horecawerknemers sterven door passief roken. Als je het aantal inwoners van België en Noorwegen vergelijkt, kom je tot de conclusie dat dat bij ons duizend doden per jaar zijn. Roken is onvoorstelbaar schadelijk voor de gezondheid; de tijd van beleefd en vriendelijk zijn is voorbij. Vandaar ook de titel van het eerste hoofdstuk van mijn boek: 'Ten Aanval'.»

Terrassen

Veto: *Wat wilt u concreet doen?*

Blanpain: «Allereerst is er de juridische weg. Volgens artikel 23 van de Grondwet heeft iedere Belg recht op gezondheid. Ik heb er dus recht op dat er in mijn buurt niet wordt gerookt. Verder is er een Koninklijk Besluit dat bepaalt dat het onderwijs rookvrij moet zijn, waaronder natuurlijk ook de universiteit valt. In lokalen en dergelijke mag dus absoluut niet gerookt worden.»

«Dan is er ook nog de Wet op de Arbeidsovereenkomst, waarin staat dat werkgevers ervoor moeten zorgen dat werknemers beschermd worden tegen gevaar-

«Ook de collectieve arbeidsovereenkomst tegen stress is relevant, omdat passief roken ernstige stress kan veroorzaken. Ten slotte kan roken in nabijheid van niet-rokers als een vorm van pesten op het werk beschouwd worden: passief roken schendt immers de 'fysische en psychische integriteit'.»

Veto: *Is verkouden en moet hoesten.*

Blanpain: «Roekt u? Neen? Pas op, dat mag, maar niet in het openbaar. Ik ben niet tegen rokers, maar tegen rook. En we moeten daar eerlijk in zijn: sommige rokers zijn niet hoffelijk. Eigenlijk zou roken nergens mogen waar niet-rokers er last van kunnen hebben, ook op terrassen en zelfs op straat is het echt vervelend als je iemand voorbijloopt waar zo'n vieze walm van uitgaat.»

«Het gaat erom dat we de lucht gezond houden voor niet-rokers. Het is onverantwoord om te roken in het bijzijn van kinderen, laat staan dat zwangere vrouwen zouden roken — een baby van een rokende moeder weegt gemiddeld 200 gram te weinig — en ook roken bij mensen die in een afhankelijke positie zitten, is niet netjes. Zo

“De tijd van beleefd en vriendelijk zijn tegen rokers is voorbij”

specifieke rooklokalen, maar die lokalen moeten ook nog schoongemaakt worden. De rook blijft hangen in dat lokaal en in de gordijnen; zelfs de rokers klagen dat die rooklokalen stinken. Ze zeggen dan wel dat er afzuigsystemen zijn, maar die werken niet goed genoeg — naar het schijnt zouden ze op tornadosnelheid moeten draaien om effect te hebben.»

'Passief roken. De zachte moordenaar...' is verschenen bij uitgeverij Van Halewyck.
www.cer-leuven.be/passiefroken/home.htm

Een avondje door het lint gaan

Toegegeven, de redactie rekent 'den Boule' in de Augustijnenstraat niet meteen tot haar stamcafés. Maar om te weten hoe het er in het Leuvense nachtleven echt aan toe gaat, moeten we ons in het hof van de leeuw durven begeven.

Sieghild Lacoere & Thomas Leys

Het valt op dat studentenclubs de donkere cafés uitzoeken om wekelijks naar toe te trekken voor hun clubavond. De Vagant, de Confrator, den Boule... stuk voor stuk zijn ze weinig verlicht. Wat den Boule wel apart maakt, zijn de waardevolle stukken die aan de wand hangen. Foto's van studentenclubs doorheen de tijd behangen de muren. Traditie en nostalgie komen hier bovendrijven. Maar al bij al was in dat donkere 'kot' heel wat gezelligheid te bespeuren.

Nog maar net binnen in den Boule, iets na tien, merken we onmiddellijk een aantal lintjes op. Helaas wat weinig, waardoor we gaan vermoeden dat er meer dan zomaar een dipje heerst in het clubleven. Na infiltratie in het milieu komen we tot de vaststelling dat er heel wat leden hun lint niet altijd dragen en dat we eigenlijk wat laat op het jaar een bezoekje brengen aan het wereldje van de studentenclubs. Blijkt dat de maand oktober de topmaand is om hen collectief uit de bol te zien gaan. Eind november komen zelfs in het clubmilieu de examens gevaarlijk dichtbij.

Lintjes vind je blijkbaar in alle kleuren

en hebben meestal geen betekenis of krijgen die pas achteraf, maar bij de gezellige club 'Mare Nostrum' is die betekenis er wel. Een kleine, gemengde club, pas opgericht, draagt de kleuren van de zee: licht- en donkerblauw. De trend om kleinere clubjes op te richten die niet verbonden zijn met het overkoepelende Seniorenkonvent zet zich door. De nieuwe clubs ervaren de breuk met tradities net als positief, omdat ze minder regionaal en naar verluidt ruimdenkender zouden zijn. Sommigen verdwijnen al weer na een paar jaar, anderen zijn wel een toekomst toebedeeld. Vol trots en overtuiging spreken de clubleden over hun symbolen en tradities. We krijgen uitgebreid uitleg bij de schilden van de clubs, die ook in den Boule staan uitgestald, en bij de 'crescat', de vreemd gekrulde letters die de naam van de club in zich dragen.

Milieu

De avond vordert en het wordt behoorlijk druk aan de verschillende tafels en aan de toog. Iedereen lijkt iedereen te kennen en vooral de senioren van de studentenclubs volgen de etiquette om al hun collega's te begroeten. We vragen ons af wat zo'n club zoal organiseert? Vandaag behoren paintballen en bowling ook tot de nieuwe clubactiviteiten, maar ooit al van een porrencantus gehoord? Nu dus wel, daarbij brengt de jongen een meisje mee en een meisje een jongen. Kwestie van ervaringen met elkaar uit te wisselen, zeker weten!

Terug naar den Boule. De Ehsal-studenten in Leuven, die zich verenigen in studentenclub Mercator, waren net bezig aan een kroegentocht. Een merkwaardig schouwspel viel te bewonderen. Tien minuten voor heel Mercator het café binnenviel, werd één Ehsal'er vooropgestuurd om pinten te bestellen voor heel de club, waarna deze minutenlang stonden warm te worden op een tafel en hun witte kraag verlorren. Deren deed het de clubleden allemaal niet, de jolige bende had plezier in het drinken van hun pintje. Merkwaardig genoeg draait het volgens geen enkele club om het drinken zelf. Het samenzijn, samen dingen doen, een sociaal netwerk uitbouwen, zijn de grootste motivaties om zich bij een club aan te sluiten. Komt drinken daar bij kijken? "Ja natuurlijk, maar gewone studenten drinken ook en het hangt er ook vanaf bij welke club je aangesloten bent," weet een meisje van Vader Caravan ons te vertellen.

Verder raken we aan de praat met de (oud-)senioren van Vla-Vla en Vli-Vli. Dat zijn geen nieuwe tekenfilmfiguurtjes, maar wel de namen van de twee belangrijkste tweetalige studentenclubs in Leuven. Vla-Vla is er voor de jongens en Vli-Vli voor de meisjes. Zij zijn niet aangesloten bij het Vlaamse Seniorenkonvent, maar wel bij de Belgische overkoepeling van studentenclubs, die grotendeels wordt bevolkt door de Waalse verenigingen. Belangrijk is dat zij een heel eigen traditie volgen en bijvoorbeeld de typische 'calotte' op hun hoofd dragen. Vooral studenten die van thuis uit

Frans- of tweetalig zijn of studenten die hun kandidaturen in het Frans hebben gedaan, sluiten zich aan bij Vla-Vla en Vli-Vli. Doen Vla-Vla en Vli-Vli soms ook samen dingen? "Dat hebben we één keer geprobeerd, maar dat is slecht afgelopen," lacht de senior van de meisjesclub.

Bedrijfsleven

Wanneer we vragen naar de hedendaagse betekenis van studentenclubs, horen we verschillende geluiden. "Het is niet onze bedoeling om ons van de rest van de studenten te onderscheiden," vertelt een senior. "Natuurlijk zullen de meesten hier wel uit de begooede milieus komen, maar dit is onze manier om ons te engageren en te amuseren in een vereniging." Iedereen spreekt over deze bijzondere ervaring: "In een club leer je ook sociaal omgaan met mensen en dingen op poten zetten. Zoiets wordt trouwens later in het bedrijfsleven ook geapprecieerd."

Bij het gevoelige onderwerp over de toekomst van het clubleven, zijn de meningen verdeeld. De ene wijst op het grote succes van de meisjesstudentenclubs, waar dus nog heel wat potentieel is, maar anderen zien de toekomst heel wat somberder in. "Het is niet ondenkbaar dat er binnen twintig jaar nog maar weinig overblijft van al deze tradities".

www.denboule.tk

KOKEN LEUVENSE STUDENTEN VAAK ZELF?

Ook Mimi en Piet zitten op kot

Hoeveel procent van de studenten kookt dagelijks zelf een volledige warme maaltijd? Waarom zou je? Het vraagt veel tijd én afwas. Bovendien zijn er genoeg alternatieven die je het leven vergemakkelijken. Veto zocht enkele studenten op en schoof bij aan tafel.

Liesbet Bex

Elke kotstudent heeft het meegemaakt: de pijnlijke ontdekking dat de dampende kookpotten gevuld met moeders gezonde kost niet vanzelf op tafel belanden. Voor sommige verwende 'jongvolwassenen' komt dat besef er pas wanneer alle Tupperwarepotjes leeg zijn, maar het komt even hard aan. Je moet nu zelf zorgen dat je maag gevuld raakt. Zelfs voor een simpele boterham met choco moet je de deur uit. Een bakker weten de meeste studenten nog wel te vinden. Maar zelf met potten en pannen aan de slag gaan, kunnen ze dat?

Eten doe je elke dag. We eten vooral voor de honger die komt of gewoon omdat we zin hebben in iets lekkers. Maar je beschikt als student slechts over een beperkt budget en je hebt wel wat beters te doen dan zelf eten klaar te maken. Studentenrestaurants en kant-en-klare maaltijden hebben dus vaak een streepje voor, al was het maar omdat je niet hoeft af te wassen. Toch zijn er nog studenten te vinden die geregeld zelf achter het fornuis staan.

Roderik (22) studeert Toegepaste Informatica aan de Rega Hogeschool. "Mijn vriendin en ik huren een studio en we eten elke dag gezellig samen. We koken meestal zelf of anders halen we frietjes of kebab. Naar studentenrestaurants gaan we niet, want die liggen wat uit de buurt. Meestal maken we pasta klaar, met vlees en een sausje in de wok. Weinig groenten, want ik haat groentjes! Achteraf doet mijn vriendin de afwas en droog ik af. En als het geld op is, dan gaan we thuis bij de mama de koelkast leegroven."

Kester (20) zit voor het tweede jaar op rij op kot en koos dit jaar voor Politieke en Sociale Wetenschappen. "Gezond eten is be-

langrijk. Ik doe dus m'n best om vaak groenten te eten en probeer junkfood tot één keer per week te beperken. Mijn ouders geven wel eens eten mee, maar nooit genoeg voor een hele week. Het is dus de bedoeling dat ik zelf kook of naar de Alma ga. Meestal maak ik gewoon iets klaar in de wok. We hebben geen gemeenschappelijke eetruimte op kot, dus samen koken gebeurt alleen wanneer we eens een kotfeestje houden. Vorig jaar had ik een microgolf, maar ook toen at ik geen kant-en-klare maaltijden. Dat vind ik niet echt lekker. Afwassen hoort er dan wel bij, maar zeker niet elke dag."

Risico

Sara (24) is eerste licentie studente Sociologie en heeft heel wat 'kot-ervaring'. Dit jaar woont ze in een gemeenschapshuis. "Ik vind het wel eens leuk om zelf te koken, maar dat gebeurt meestal maar een paar keer per maand. Toen ik pas op kot zat, kreeg ik van thuis een heel weekmenu mee. Dat is nu wel geminderd. Ik woon nu vlakbij een studentenrestaurant en dat is best wel handig. En het gebeurt wel eens dat m'n huisgenoten een bord extra voor me op tafel zetten. De keuken is bij ons nogal onpraktisch ingericht en afwassen moet er in een donker hoekje gebeuren. Ik probeer die vervelende taak dus zoveel mogelijk te vermijden. Behalve wanneer ik voor vrienden mag koken. Ik ben dol op pasta en hou wel van een experimentje, dus probeer ik liefst nieuwe gerechten. Je hebt dan kans op een heerlijk etentje. Of ook niet, dat is het risico. Als het mislukt, kunnen we altijd nog een pizza bestellen."

Koken is een tijdrovende bezigheid en je kijkt nadien steevast tegen een berg afwas aan. Maar zelf je warme maaltijd creëren, heeft ook zijn voordelen. Je eet waar je die dag zin in hebt en dus kan je gevarieerd — en met wat geluk ook lekker — eten. Bovendien weegt er niets op tegen de gezelligheid van je eigen stekje of je nu alleen, samen met je lief of met een hele bende vrienden eet. Smakelijk!

'Hoe gaan wij dat betalen?'

Iedereen heeft de mond vol van de vergrijzing. Onze vergrijsde medemens duikt immers steeds prominenter op in het straatbeeld en hij is actiever dan ooit. Vanop de bus richting Scherpenheuvel wordt dan ook wel eens de vraag gesteld wie de pensioenen zal blijven betalen. Veto is daar heel realistisch in en vraagt zich af hoe de studenten, die over een paar jaar op de arbeidsmarkt terechtkomen, de pensioenen van hun ouders en grootouders zullen betalen.

Joris Beckers

De eenentwintigste eeuw wordt voor de geïndustrialiseerde landen de eeuw van de vergrijzing. Met steeds minder geboortes en een altijd maar stijgende levensverwachting is de eens zo stijlvolle bevolkingspiramide zich langzaam maar zeker in een agressieve gevarendriehoek aan het transformeren. Joseph Chamie van de bevolkingsafdeling van de Verenigde Naties (VN) kondigde reeds de 'eeuw van het verouderen' aan. Na de bevolkingsexplosie van hoofdzakelijk de jaren zestig en zeventig, nam het aantal geboortes tegen het einde van de twintigste eeuw stelselmatig af. Tegen 2030 zullen de grootste generatiegroepen op pensioen gaan. Aangezien ons pensioenstelsel is gebaseerd op het repartitiestelsel — in een dergelijk systeem betaalt de huidige actieve bevolking de pensioenen van de mensen die op dit moment van hun oude dag genieten — zullen steeds minder mensen moeten opdraaien voor het leefgeld van een steeds grotere groep gepensioneerden. Deze bevolkingslaag neemt op Europees niveau momenteel zeven procent van de populatie in. Tegen 2050 zal dit aandeel zestien procent bedragen, meer dan het dubbele. Bovendien zal de veroudering gepaard gaan met een economisch onvoordelige afname van de bevolking.

Meer dan 3.000 internationale wetenschappers staken deze zomer de hoofden bij elkaar in Berlijn en toetsten hun bevolkingsstatistieken aan wetenschap, economie en maatschappij. Zij uitten tevens hun bezorgdheid over de steeds toenemende bevolking in de derdewereldlanden en de dreigende veroudering in de mastodontlanden als China en India. Tegen 2050 zal de wereldbevolking van 6,3 tot 8,9 miljard gestegen zijn.

Kluis

Terug thuis: willen we de huidige welvaart en zekerheid omtrent de oude dag van de Belg op peil houden, dan dreigen de hallucinante cijfers hun sporen na te laten in menig portefeuille. Daarom kwam minister van Begroting Johan Vande Lanotte (sp.a) in de vorige legislatuur reeds met zijn paradepaardje aandragen: het Zilverfonds. Gealarmeerd door de verontrustende cijfers stelde hij voor om een spaarpotje aan te leggen met het oog op de moeilijkste periode in de jaren dertig en veertig van na de millenniumovergang. Samen met zijn sp.a-collega en toenmalige minister van Sociale Zaken, Frank Vandenbroucke, toonde hij zich een vurig verdediger van het concept. Toen Vandenbroucke in de zomer van vorig jaar zijn ministerportefeuille inwisselde voor die van Werk en Pensioenen kreeg hij qua bevoegdheden een serieuze kluis voorgeschoteld. Op het kleine jaar dat Vandenbroucke op dit departement actief was, gaf de socialistische excellentie duidelijk te kennen met zijn fonds en de gerelateerde maatregelen tot op het bot te willen gaan.

In 2001 werd in het kader van het Zilverfonds de Studiecommissie voor de vergrijzing in het leven geroepen. Samen met de Hoge Raad voor Financiën, die de betaalbaarheid van de vergrijzing nagaat, vormt zij de belangrijkste bron aan gegevens waarop Vandenbrouckes initiatieven gebaseerd zijn.

Dramatisch

In een eerste pijler draait het om de betaalbaarheid van de 'wettelijke pensioenen'. De harde cijfers tonen aan dat de situatie in België nog 'vergrijsder' is dan het Europese gemiddelde. Tussen 2000 en 2050 stijgt het aantal 65-plussers van 16,8 naar 26,5 procent en het aantal +80-jarigen van 3,7 naar 10,4 procent. Wie in 1950 als man geboren werd, mag gemiddeld tot 62 kaarsjes uitblazen, terwijl er dat

in 2050 reeds 84 zullen zijn. Voor vrouwen zal de levensverwachting in dezelfde periode van 67 naar 89 gestegen zijn. Daarbij gaat men in de laatste vijftig jaar dan nog uit van een eerder pessimistische toename van respectievelijk acht en zeven jaar. Met een vruchtbaarheidsgraad (aantal kinderen per koppel, jk) die onder de twee gedaald is, neemt ook nog eens de totale bevolking af. Tal van biologische en sociologische factoren — anticonceptie, participatie van de vrouw... — wijzen op een steeds grotere demografische afhankelijkheid van de ouden van dagen.

Toch zijn de cijfers volgens Vandenbroucke niet dramatisch. Volgens de minister zou een streng budgettair beleid een passend antwoord op de vergrijzing moeten vormen. De bevoegde studiecommissie gaat weliswaar uit van een stijging van het pensioenenbudget van 9,2 naar 11,5 procent van het BBP (bruto binnenlands product, alles wat in één jaar in een land aan toegevoegde waarde geproduceerd wordt, jk), maar met een stevig spaarvarken achter de hand zou dit geen problemen mogen opleveren, aldus Vandenbroucke.

Positief

Wat zijn dan precies de meevallers die de budgettaire last van de vergrijzing verlichten? Doordat steeds meer vrouwen buitenshuis gaan werken, ontvangen steeds minder kostwinners — die in het traditionele model voor een thuiswerkende vrouw moeten zorgen — het gezinspensioen, dat 25 procent hoger ligt. Omdat in het verleden een plafond werd ingevoerd bij de berekening van het pensioen en die plafonds slechts in beperkte mate met de stijgende pensioenen mee-evalueerden, werden de uitgaven eveneens afgeremd. Tot slot werd gedurende het beleid van de jaren negentig een aantal maatregelen doorgevoerd, die de pensioenlast wisten te drukken. Zo werd bijvoorbeeld de pensioenleeftijd voor vrouwen van 60 op 65 jaar gebracht.

Volgens minister Vandenbroucke zullen de pensioenen betaalbaar blijven indien de Belgische regering zich houdt aan de beruchte Maastricht-normen. Die eisen een jaarlijks begrotingstekort beneden de drie procent en een overheidsschuld die maximum 60 procent van het BBP bedraagt. Die grens zou België in 2014 moeten bereiken. Door de dalende rentelasten op de schuld, zou dan de stijgende kostprijs van de pensioenen opgevangen kunnen worden. Het geloof in het positieve effect van deze voorschriften van de Europese Unie, noemt men het 'Belgische pensioencredo'.

Het ontstaan van het Zilverfonds heeft te maken met het niet gelijktijdig verlopen van de daling van de overheidsschuld en de stijging van de pensioenkosten. Komt er op dit moment budgettaire ruimte vrij door de schuldvermindering, dan hoeft dit geld op zich niet meteen in de pensioenen geïnvesteerd te worden. Toch zal de betaalbaarheid een steeds groter probleem worden en zal het vrijgekomen geld

(foto archief)

moetkomt aan de stijgende activiteitsgraad van de senioren. Daarmee is de kous natuurlijk nog niet af. Een vergrijsde bevolking doet ook de kosten van de gezondheidszorg stijgen en dat weet een voormalig Minister van Sociale zaken maar al te goed. Volgens de studiecommissie zullen de kosten voor de sociale zekerheid tussen 2002 en 2030 dan ook stijgen van 22,8% naar 26%. Daarbij komen nog de door de paars-groene regering beloofde belastingvermindering en de relatief grote daling van de koopkracht van pas gepensioneerden, die steeds actiever worden. Deze problemen wil Vandenbroucke opvangen met een aantal bijkomende maatregelen.

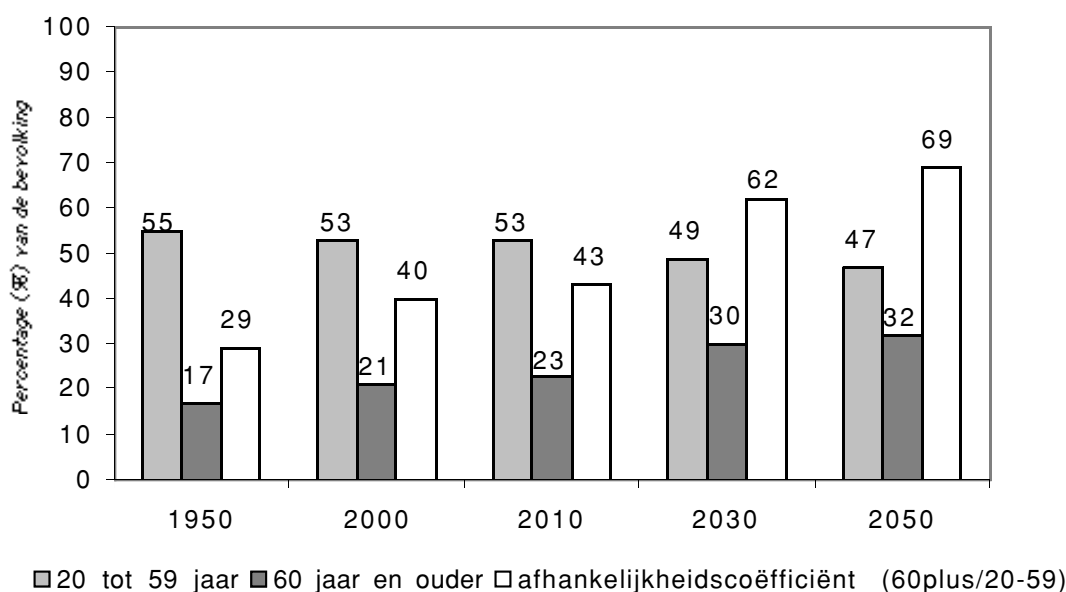
Vingers

Vandenbroucke vindt namelijk dat we ambitieuzer moeten zijn dan enkel betaalbaarheid na te streven. De EU tikte bij monde van de Nederlandse ex-premier Wim Kok (PvdA) reeds op de vingers van de Belgische regering, omdat die haar burgers te makkelijk op brugpensioenen stuurt. De economische activiteitsgraad van de Belg moet dus structureel omhoog. Op de top van Lissabon werd afgesproken dat tegen 2010 zeven op de tien mensen die op de leeftijd zijn waarop normaalgezien gewerkt wordt, ook effectief moeten werken. In België is die tewerkstellingsgraad momenteel 60 procent. Hoewel de kloof met het opgelegde

percentage enorm is, zijn de cijfers voor de leeftijdsklasse van de 25- tot 44-jarigen eerder hoopvol; daar bedraagt de tewerkstellingsgraad 82 procent. De minister wil de brugpensioenen dan ook in het najaar aangepakt zien, maar zeker niet afgeschaft. In nauw verband daarmee wil Vandenbroucke de carrières verlengen door het aanmoedigen van het in- en uitstappen om zorgtaken uit te voeren en zo een ontspannen welvaartsstaat te creëren. De lengte van een loopbaan wil hij tevens koppelen aan het opleidingsniveau: de kwalitatieve levensverwachting van hoogopgeleiden ligt namelijk stukken hoger dan die van hun laagopgeleide tegenhangers. Zo staan een goedgeschoolde man van 25 nog 42,5 als gezond ervaren en 3,9 als ongezond ervaren te wachten. Bij een laaggeschoolde man van dezelfde leeftijd ligt de verhouding op 27,4 en 15,8 jaar.

Ook het plan om mensen die langer dan noodzakelijk doorwerken, met een groter pensioen te belonen kadert in deze politiek.

Samenstelling van de bevolking van 1950 tot 2050

over twintig jaar best van pas komen. Het Zilverfonds dient als garantie dat de regering in de komende jaren de discipline opbrengt om het geld niet in andere projecten te investeren. Momenteel zou het spaarvarkentje 9,153 miljard euro bedragen. Op deze wijze berust het Belgische pensioenstelsel niet enkel meer op repartitie, maar ook op een (beperkte) kapitalisatie.

In een tweede pijler wil de minister een democratisch stelsel van aanvullende pensioenen uitbouwen, dat tege-

De naam zal je al eens vaker in dit weekblad zien opduiken: André Oosterlinck. Weinig personen aan deze universiteit ontlocken wellicht zulke felle reacties als de eigen rector. Door de studenten werd hij dit jaar als een Napoleon omschreven, anderen zien hem eerder als de CEO van de K.U.Leuven of de rector-elektricien. Reden genoeg dus om eens na te gaan wie Oosterlinck eigenlijk is, want de persoon van de rector valt niet zomaar los te koppelen van de functie. Hoe komt het toch dat hij steeds weer opduikt in lijstjes van de honderd invloedrijkste Belgen? Waarop is zijn macht gebaseerd? Vanwaar komt hij en waar gaat hij naartoe? Na negen jaar rectoraat.

Thomas Leys

Rector André Oosterlinck,

Eerst de formele kant van de zaak: wat doet een rector eigenlijk? Volgens het organiek reglement van de K.U.Leuven vertegenwoordigt de rector de universitaire gemeenschap en is hij verantwoordelijk voor de uitvoering van het beleid inzake onderwijs, wetenschappelijk onderzoek en dienstverlening. Dat is dus heel algemeen gesteld. Hij zit allerlei vergaderingen voor, maar dat is op zich geen voldoende indicatie van zijn invloed. De onderwijsdecreten geven ook bitter weinig bijzondere bevoegdheden aan de rector. Wie de macht van de Leuvense rector wil kennen, moet dus op zoek gaan naar andere bronnen dan regeltjes. In onze eigen archieven gingen we op zoek naar gebeurtenissen en gesprekken die een beter inzicht geven in hoe André Oosterlinck zijn belangen en die van de universiteit verdedigt. Ook spraken we voor dit artikel onder meer met ondernemer Fred Chaffart, voormalig minister van Onderwijs Luc Van den Bossche en onderwijspecialist Guy Tegenbos van *De Standaard*, die vanuit hun eigen invalshoek veel te maken hebben gekregen met Oosterlinck.

Veel van onze getuigen merken op dat de macht van Oosterlinck eigenlijk op drie pijlers rust. Vooreerst is er natuurlijk het gegeven dat de rector van de K.U.Leuven de baas is van een grote organisatie, namelijk de grootste universiteit van het land. Chaffart: "De K.U.Leuven heeft zeker sinds de vervlaamsing een belangrijke positie binnen de Vlaamse samenleving. Het is een economische speler geworden dankzij de vele spin-offs die er vanuit de universiteit worden opgericht." De K.U.Leuven is intussen immers een heuse onderneming geworden met bijna 15.000 werknemers, waarvan de helft actief in de universitaire ziekenhuizen. Voeg daarbij nog eens een paar duizend werknemers bij allerlei spin-offs die opereren in de marge van de universiteit. Ter vergelijking: Belgacom heeft 18.000 werknemers. Dat bedrijf levert momenteel diensten aan zo'n 30.000 klanten-studenten. Wie op iets hoger niveau kijkt naar de Associatie K.U.Leuven, waar Oosterlinck voorzitter van is, merkt dat de Leuvense rector eigenlijk een marktaandeel van ongeveer veertig procent van het Vlaamse hoger onderwijs 'controleert'. Zo iemand wordt niet genegeerd."

Als tweede grote sterkte van Oosterlinck wordt zijn uitgebreid netwerk aangehaald dat zich niet enkel tot het Vlaamse hoger onderwijs beperkt. Wanneer er in Bologna, Praag of Berlijn belangrijke verklaringen over het hoger onderwijs worden opgesteld, is Oosterlinck als enige Vlaamse rector altijd in de buurt om desnoods nog wat extra te lobbyen bij de verantwoordelijke ambtenaren. Zo is Oosterlinck onder meer actief binnen de Europese vereniging voor universiteiten. Dat netwerk is er gekomen na jarenlange internationale contacten, ook in de *States*, waar hij een tijdlang actief was als onderzoeker. Zo kan de Leuvense rector ook zelf nieuwe initiatieven opzetten, zoals de League of European Research Universities (LERU). Ook de Coimbra-groep, een overkoepeling van traditionele

Europese universiteiten, geeft aan Oosterlinck meer dan andere rectoren en misschien zelfs ministers kanalen om Europees van tel te zijn. Ook door zijn betrokkenheid in het bedrijfsleven komt de rector in aanraking met mensen die op de één of andere manier later nog projecten kunnen opzetten met de universiteit.

Trio

Als derde grote kracht, en hierover is zowat iedereen het eens, had Oosterlinck als één van de weinigen en ook als één van de eersten in deze contreien een duidelijke visie op de toekomst van het hoger onderwijs in Vlaanderen en Europa. In de jaren negentig werd ook vaak gewag gemaakt van het trio Van den Bossche-Oosterlinck-Willems (rector UGent) die samen de grote lijnen uittrokken voor het onderwijs- en onderzoeksbeleid voor de universiteiten. Tegenbos: "Oosterlinck zit op het snijpunt van economie en wetenschap en weet zeer goed hoe deze twee kunnen samenwerken. Dat heeft natuurlijk ook te maken met zijn ervaring als voorzitter van het Fonds Wetenschappelijk Onderzoek en de Raad voor Wetenschapsbeleid." Innovatie is voor Europa een zaak van overleven geworden sinds de Lissabonverklaring en de universiteiten zullen in dat proces een cruciale rol spelen. Dat er in Vlaanderen vandaag al een traditie van spin-offs bestaat, is bovendien in belangrijke mate mee een verdienste van Oosterlinck. Die aanpak werd ook ten volle gesteund door minister Van den Bossche: "We moesten af van de hokjesmentaliteit. Natuurlijk moet de staat blijven instaan voor de basisfinanciering van het onderwijs, maar tussen universiteiten en de buitenwereld moeten er ook verbanden worden opgezet om die openheid van geest zich ten volle te laten ontwikkelen. Oosterlinck en ik waren, nog voor de Bolognaverklaring, ook een groot voortrekker van een geharmoniseerde ruimte voor hoger onderwijs in Europa."

Een man met een visie dus. Wanneer we echter deze opvattingen proberen te ontleden, dan moeten we wel concluderen dat deze niet meteen gelijk loopt met wat algemeen gangbaar is in Vlaanderen. Hoewel Oosterlinck nooit rechtstreeks zal toegeven dat de economie eigenlijk de grootste invloed heeft op het onderwijs, weet de rector wel zeer goed dat het aan universiteiten is om dat aspect zo optimaal mogelijk te benutten. Onderwijsinstellingen hebben in een kennismaatschappij een rol te spelen en voor de K.U.Leuven ziet Oosterlinck daarin een functie weggelegd als elite-universiteit, die hoogkwalitatief onderzoek aflevert én ook mensen opleidt die in dat onderzoek kunnen meedraaien. Oosterlinck is daarom niet tegen een sociale opdracht voor de universiteit, maar beschouwt het niet als zijn persoonlijke taak om de democratisering van het onderwijs te realiseren. Vlaanderen en zijn inwoners worden méér een dienst bewezen wanneer de K.U.Leuven een topuniversiteit wordt in Europa, dan als de universiteit

breed zou blijven rekruteren. Liever één potentiële Nobelprijswinnaar opleiden, dan nog eens duizend middelmatige studenten opnemen, lijkt haast de doelstelling te zijn.

Een gebrek aan vrouwelijke onderzoekers of te weinig allochtone studenten, Oosterlinck weet dat die problemen er zijn, maar is vanuit zijn eigen *self-made* spirit ervan overtuigd dat wie inspanningen levert, er ook zal komen. Oosterlinck aanvaardt ook dat de toegang tot het hoger onderwijs vrij is, zolang de overheid dat als prioriteit blijft formuleren. Dit alles betekent daarom niet dat hij anti-student zou zijn. Oosterlinck is oprecht gechoqueerd wanneer de eigen studenten onrechtvaardig behandeld worden. Voor Oosterlinck is het de laatste jaren ook makkelijker geworden om straffe uitspraken te doen in allerlei media. Zo kondigde hij al aan dat wat hem betreft, de democratisering van het onderwijs is voltooid en dat hij eigenlijk een liberaal is, hoewel dat laatste wellicht eerder plagerig is bedoeld naar de VLD toe. Studentenvertegenwoordigers binnen de K.U.Leuven vinden het de laatste jaren ook minder belangrijk om op dat punt kritiek te leveren. De rector slaagt er immers goed in om heel de universiteit te mobiliseren voor het project om van de K.U.Leuven een excellente onderwijsinstelling te maken. Om die ambitie waar te maken, is natuurlijk een sterk bestuurder nodig.

Scherp

Bij zijn optreden binnen de universiteit, laat hij zich meer kennen als een bedrijfsleider. De universitas-gedachte, waarbij professoren, assistenten en studenten samen de universiteit besturen en zich algemeen proberen te vormen, is niet meteen aan Oosterlinck besteed. Tegenbos: "Vandaag zijn er eigenlijk twee visies op universitair bestuur. Ofwel kies je voor interne democratie, met inspraak voor alle geledingen van de universiteit. Ofwel ga je voor het *stakeholders*-model, waarbij je ervan uitgaat dat eigenlijk de hele samenleving er belang bij heeft dat de universiteit efficiënt bestuurd wordt. Dan ligt natuurlijk meer de klemtoon op het management." Hierin ligt wellicht ook het grote verschil met zijn voorganger Roger Dillemans, die meer behoedzaam te werk ging om nieuwe wegen in te slaan met de universiteit. "Oosterlinck is een doener," zegt Fred Chaffart, "dat wordt ook in het bedrijfsleven geapprecieerd. Dat hij daarmee al eens tegen de kar van iemand anders rijdt, kan ik begrijpen. Alle Leuvense rectoren hebben hun voor- en tegenstanders gehad."

Het duurde overigens een tijd voor Oosterlinck voldoende werd geapprecieerd door zijn collega-rectoren. Van den Bossche getuigt over de verstandhouding die er was met Oosterlinck: "Ik ben als minister regelmatig aanwezig geweest op de Vlaamse Interuniversitaire Raad. Daar heb ik Oosterlinck leren kennen als een briljant, maar scherp debater. Zijn intellectuele openheid kon ik waarderen. Er werden al eens wat decibels geproduceerd, ook door

mezelf, maar achteraf wist ik dat een gegeven woord ook werd gehonoreerd. Natuurlijk verschilden we wel eens van mening, maar zelfs vanuit onze beide verantwoordelijkheden kwamen we toch vrij vaak tot een eensgezind standpunt.”

Tegenbos: “De andere rectoren zijn vandaag al wat minder gecrispeerd tegenover Oosterlinck, omdat ze merken dat ook zij dezelfde uitdagingen moeten aangaan die de Leuvense rector al veel eerder had gesignaleerd. Terwijl het vroeger haast vies was om met de bedrijfs-wereld samen te werken, streeft iedereen er nu naar zoveel mogelijk patenten te hebben, om spin-offs op te richten, enzovoort.”

Een begenadigd spreker is de rector nooit geweest. Tegenbos: “Oosterlinck is in de eerste plaats nog altijd een ondernemer, geen filosoof.” Menig promotie of emeritaat werd al eens ontsierd met een niet zo diplomatische opmerking van Oosterlinck. Dat geeft natuurlijke interessante gespreksstof voor de receptie, maar versterkt ook het eerder arrogante imago dat Oosterlinck soms typeert. Zoiets neemt niet weg dat zijn toespraken, waarbij de uitwerking overigens wordt overgelaten aan ghostwriters, vaak wel interessante ideeën bevatten en tot nadenken durven stemmen. De openheid in zijn publiek optreden en de pers wordt geapprecieerd. De geleidingen binnen de universiteit weten tenminste waar ze aan toe zijn, ook al wordt soms de soep niet zo heet gegeten als ze werd opgediend door Oosterlinck. De voortvarende houding heeft echter niet altijd een goed effect gehad.

Jachtgeweer

meer dan een titel

Hoe een rector lijden kan, blijkt onder meer uit de episode rond het eredoctoraat voor prins Filip. Eind 2001 raakt bekend dat de kroonprins een eredoctoraat zal krijgen van de K.U.Leuven, mede wegens zijn bijdrage voor de ‘wereldvrede’. Wekenlang ontspint zich in de media een polemiek rond de vraag of het eredoctoraat al dan niet verdiend is. Ook binnen de universiteit komt de beslissing onder vuur te liggen. Het departement Politieke Wetenschappen start een petitie en de studentenvertegenwoordigers kondigen aan dat zij afwezig zullen blijven op het Patroonsfeest, hoewel zij de oorspronkelijke beslissing wel mee hebben goedgekeurd. Nadat eerst het rectoraat een persstiltte heeft aangekondigd, neemt Oosterlinck dan toch het bij nader inzien moedige initiatief om naar buiten te treden om iemand te verdedigen die zichzelf eigenlijk niet kan verdedigen. In interviews ontkracht de rector de vooroordelen die er leven over de intellectuele capaciteiten van de prins en verklaart hij “niet zozeer als rector, maar wel als vader” geschokt te zijn door sommige uitspraken over de prins. Dat wordt hem niet in dank afgenomen. Maandenlang is de rector kop van jut in Vlaams-radical milieus. In het straatbeeld duiken in graffiti doodsb bedreigingen op aan het adres van de rector en op een bepaalde nacht wordt er zelfs een jachtgeweer afgevuurd op de privé-woonst van de rector, een incident dat nog steeds niet is opgehelderd.

De verhouding tussen Oosterlinck en de pers is ambigu. Wie weet waarover hij schrijft, kan op begrip rekenen of krijgt al eens een scoop doorgeschoven. Wie er echter op uit is om de K.U.Leuven direct of indirect schade toe te brengen, kan op een felle vermaning rekenen. Menig beginnend Veto-medewerker kreeg al eens een vriendelijke uitnodiging om zich te melden op de Naamsstraat 22. De contacten verlopen echter altijd hoffelijk en er is zeker een wereld van verschil met de tijd van Roger Dillemans, die er een sport van maakte om tijdens vergaderingen van de Academische Raad moord en brand te schreeuwen over de artikels in Veto. Dat dit fenomeen verdwenen is, kan natuurlijk ook aan Veto zelf liggen. Het dulden van Veto als onafhankelijk persorgaan neemt niet weg dat *Campuskrant* jammer genoeg vaak niet meer is dan het mondstuk van het rectoraat. Alle teksten van de universiteitspublicatie maken eerst een tussenstop via het kantoor van rector Oosterlinck, vooraleer zij naar de drukker gaan. Zoiets is trouwens kenmerkend voor de houding van Oosterlinck als leider. De ijdelheid van de rector is berucht. Een nieuwe toga, een nieuwe dienstwagen... *noblesse oblige*. Weinig publicaties van de Dienst Communicatie gaan de deur uit zonder een foto van de rector. Zelfs in de academische zakagenda lacht de rector iedere student toe en wenst hij hen een goede expeditietocht toe.

Oosterlinck houdt ook graag de teugels in handen en de vingers aan de knoppen. Wanneer er iets fout loopt, zal hij niet twijfelen om de verantwoordelijken persoonlijk te convoceren voor een gesprek. Dat doet hij trouwens niet

enkel in de universiteit. Wanneer bijvoorbeeld de belastingen in zijn woonplaats worden verhoogd, vraagt Oosterlinck als enige inwoner om een onderhoud met de burgemeester. Nochtans zijn er ook zwakke plekken in deze controledrift. Oosterlinck houdt zich bijvoorbeeld ver weg van de sociale sector, wat hem soms zuur kan opbreken wanneer er zich ernstige problemen voordoen in Alma of in de studentenhuusvesting. Ook de administratieve last voor de professoren, dé grote klacht van de afgelopen jaren, werd pas laattijdig door Oosterlinck opgemerkt. De rector probeert in die gevallen aan te geven dat hij werk maakt van de zaak en dat iedereen altijd welkom is om suggesties te geven. Het opendeurbeleid komt natuurlijk sympathiek over, maar het is natuurlijk de vraag of op die manier de juiste frustraties kunnen opborrelen.

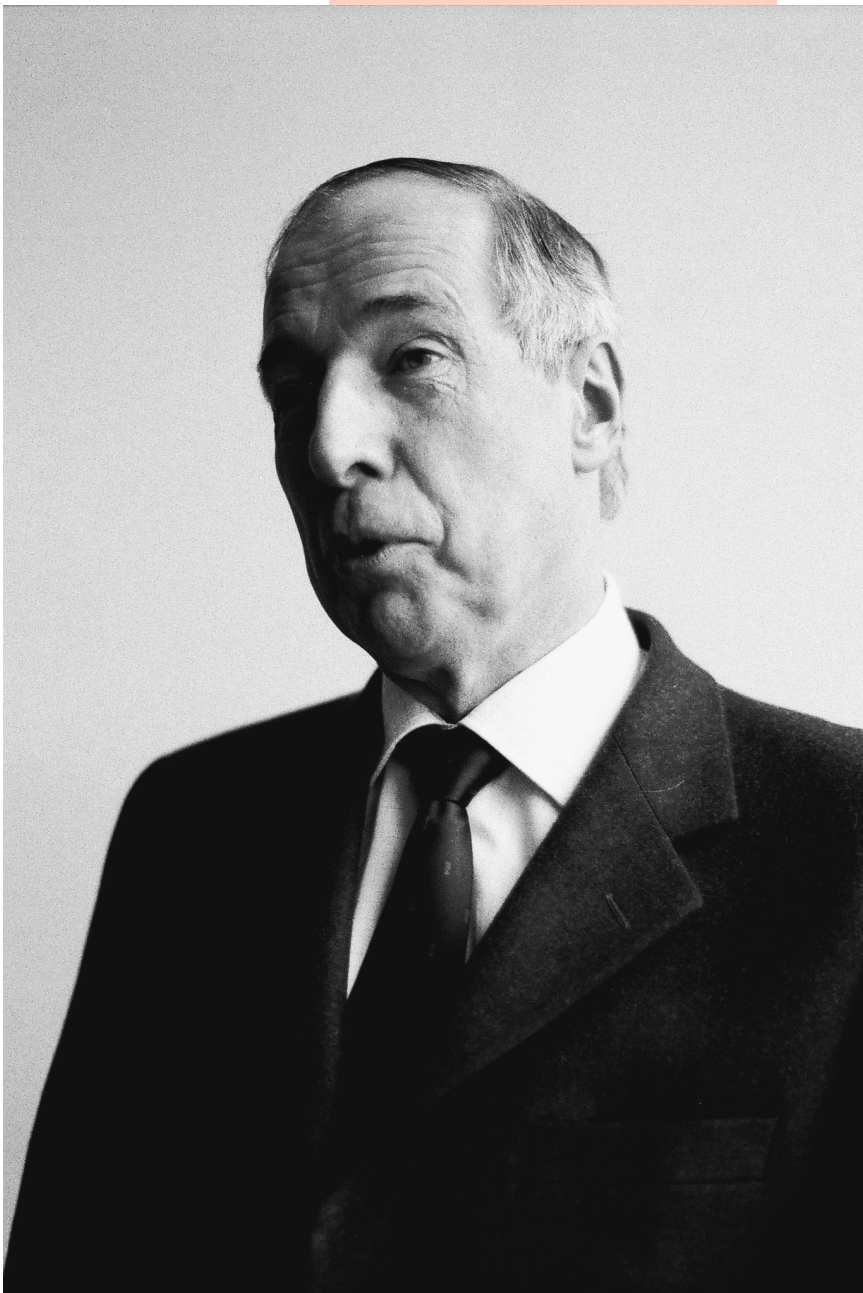
Zuil

Ook de houding tegenover de politieke wereld is dubbelzinnig. Met de voormalige liberale ministers Vanderpoorten en vooral Van Mechelen waren de contacten goed, hoewel de K.U.Leuven traditioneel in de christendemocratische hoek werd geplaatst. Oosterlinck vindt het echter belangrijk om zich onafhankelijk op te stellen en praat met politici van alle democratische partijen. Van den Bossche: “In mijn tijd zal Oosterlinck wel nog zijn geprivilegieerde contacten hebben gehad met de CVP, maar enkel wanneer hij iets niet kreeg via de gewone weg.” Sinds het aantreden van de paarse regeringen, lijken de contacten met CD&V ook tot een minimum beperkt te zijn. Ook het katholiek karakter is voor Oosterlinck meer een kwestie van label dan van levensbeschouwing. Van den Bossche:

onderwijs.

Een laatste belangrijk aspect dat niet mag ontbreken bij het kaderen van Oosterlinck, zijn zijn activiteiten in de bedrijfs-wereld. De wederzijdse beïnvloeding van deze twee rollen, rector en ondernemer, doet soms wenkbrauwen fronsen. Toch worden de kwaliteiten van Oosterlinck ook buiten de universiteit gewaardeerd en heeft zijn inbreng als onderzoeker of raadgever hem geen windeieren gelegd. Ook de bedrijven die hij zelf mee heeft opgericht, doen het goed. In 2000 verkocht hij een groot aantal aandelen in het bedrijf ICOS dat hij destijds mee heeft opgestart. Gezien ICOS een in de Verenigde Staten beursgenoteerd bedrijf is, zijn de gegevens over deze verkoop door iedereen opvraagbaar op de website van de NASDAQ. Zo weten we dat de verkoop van de ICOS-aandelen Oosterlinck om en bij de vier miljoen euro moet hebben opgebracht. Aangevuld met de participaties in andere ondernemingen, kan het vermogen van de rector dus in de miljoenen euro's worden geschat. Er worden natuurlijk al eens vraagtekens gezet bij een rector die tegelijk ook belangrijke aandelenparticipaties bezit in spin-off-bedrijven die onrechtstreeks een band hebben met de universiteit. Er zijn weliswaar geen enkele aanwijzingen van belangenvermenging — Oosterlinck is slim genoeg om op zijn passen te letten —, maar het is natuurlijk niet gezond voor het imago van Oosterlinck dat dergelijke geruchten de ronde doen.

André Oosterlinck zal dus niet de geschiedenis ingaan als een geliefd rector die door de basis op handen wordt gedragen. Zijn toespraken zullen niet geciteerd worden. Ja, zelfs een Aula André Oosterlinck lijkt vooralsnog onwaarschijnlijk. Toch zijn er ongetwijfeld kwaliteiten die Oosterlinck bezit die de K.U.Leuven op langere termijn een dienst

zullen bewijzen. De Bologna-verklaring en alles wat daar mee samenhangt hebben een niet te onderschatten impact op het functioneren van de universiteit. Als de rector van de K.U.-Leuven niet zo kort op de bal had gespeeld als Oosterlinck gedaan heeft, dan had de universiteit wellicht een achterstand opgelopen en zou kunnen bijbenen in het koppeloton in Europa. Hoewel de verdiensten van Oosterlinck gekend zijn, is het duidelijk dat niet iedereen binnen de universiteit een fan is van de rector. Binnen heel wat faculteiten heerst er onvrede over zijn eigengereide tot zelfs autoritaire optreden en hoewel dat vaak ook te maken heeft met onhandigheid, is het weinig waarschijnlijk dat Oosterlinck een derde ambtstermijn zou kunnen krijgen indien dat mogelijk zou zijn. Nochtans is het nooit de bedoeling geweest van Oosterlinck om populair te zijn en wellicht laat hij al deze overwegingen ook niet zo zeer aan zijn hart komen.

“Voor Oosterlinck staat de K voor kwaliteit, maar hij zal opletten om zomaar onderdeel te worden van een bepaalde zuil.” Het is dus moeilijk om André Oosterlinck politiek te plaatsen, maar dat vindt hij zelf wellicht ook niet zo erg. Soms geeft de rector al eens binnenskamers toe dat de politiek in Vlaanderen soms nogal kleinzerig doet, bijvoorbeeld omtrent de versoepeling van de taalregeling in het hoger

André heeft je nodig voor zijn nieuwste onderneming

Leuvense studenten studeren aan een topuniversiteit en hebben dus het recht om op en top geïnformeerd te worden. Daar kunnen ze trouwens het best zelf voor zorgen. Zo neemt Veto als kritische studentenstem al dertig jaar de Leuvense actualiteit binnen en buiten de universiteit onder de loep. Met interessante reportages en indringende interviews over cultuur, wetenschap, onderwijs,... blijft iedere student op de hoogte van wat er leeft.

Veto draait op de kracht van enthousiaste vrijwilligers. Op een open redactievergadering worden de onderwerpen bepaald. Tijdens de week gaan de studentenreporters op pad om artikels te schrijven of foto's te nemen. Ook jij kunt deel uitmaken van deze toffe ploeg. Ervaring is geen vereiste; wij leren je desnoods de nodige vaardigheden aan. Wil je er volgend jaar bij zijn? Stuur ons dan een mailtje en we houden je bij het begin van het academiejaar op de hoogte voor een introductie-middag: veto@veto.be. Mis deze tussenstop tijdens je expeditietocht niet!

Internet: www.veto.be

Een serieus gevoel voor humor

Taal hoeft zeker niet saai te zijn. Denk maar aan de bewoordingen waarmee we elkaar soms uitschelden. Het is dit soort creatief taalgebruik dat professor Duitse Taalkunde Kurt Feyaerts en Geert Brône van de onderzoeksgroep CHIL (*Creativity, Humor and Imagery in Language*) bestuderen.

Joris Beckers & Wim Gemoets

Kurt Feyaerts: «Het doel van onze onderzoeksgroep is om taalkundig geïnspireerd onderzoek te verrichten in een gebied dat nog niet overbevist is. Daarmee bedoel ik creatief taalgebruik, waaronder je ook humor of nieuwvormingen kan plaatsen. Op welke manier schelden we elkaar uit? Hoe noem je iemand aantrekkelijk of lelijk? Doen we dat volgens een bepaalde systematiek?»

«Maar we willen ook ons licht werpen op de creatieve component die je in beeldspraak vindt. Als je bijvoorbeeld kijkt hoe men vanuit een bepaalde politieke geïnspireerdheid spreekt over fenomenen als migranten, dan is dat in een bepaalde zin ook creatief.»

«Aan het einde van het onderzoek is het niet de bedoeling dat we voorgoed weten hoe humor in elkaar zit. Het is niet zo dat we dan alle grappen plat hebben geanalyseerd. In de eerste plaats kijken we naar bepaalde strategieën: in welke termen spreken we over onze 'domme' medemens?»

Sexy

Veto: Vanwaar de keuze voor dit materiaal?

Geert Brône: «We hebben dat materiaal niet alleen gekozen omdat het leuk is om te bestuderen. Je kan er ook heel wat belangrijke dingen uit afleiden. Als je ervan uitgaat dat humor altijd te maken heeft met het doorbreken van een norm, dan kom je ook heel wat te weten over die norm zelf. Er zijn namelijk heel wat normen waarvan we ons helemaal niet bewust zijn. Dat kan een talige, maar ook een sociale norm zijn.»

Feyaerts: «We willen niet die groep worden waar het eens goed lachen is met het

ciale, het culturele, het talige... Dat allemaal proberen vatten in een beschrijving, is immers moeilijk. Het is net die eerste reactie dat het leuk materiaal is, die snel voorbijgaat.»

“Je staat soms versteld waar je zoal metaforen vindt”

Veto: Waar vinden jullie voorbeelden van creatief taalgebruik?

Feyaerts: «Het zit soms in een onverwachte hoek. We komen allemaal wel eens een krantenkop tegen die licht dubbelzinnig is. Ik weet nog dat ik me ten tijde van de arrestatie van Dutroux stoorde aan bepaalde uitlatingen. Sommige mensen zeiden terwijl de graafwerken nog bezig waren dat ze “de dossiers tot op het bot zouden uitspitten”. Dan vraag je je toch af of mensen dit bewust doen.»

Vervreemding

Veto: Jullie spraken van humorstrategieën. Kunnen jullie daar een voorbeeld van geven?

Feyaerts: «Je kan bewust geen gebruikmaken van voor de hand liggende elementen om een bepaald beeld op te roepen. Dat heb je bijvoorbeeld in cartoons. Daar ga je neven-effecten selecteren of op de voorgrond plaatsen. Tegelijkertijd vermeld je voor de hand liggende elementen niet, om een zekere vervreemding te creëren. Je moet dan een hele cognitieve operatie reconstrueren om te weten wat bedoeld wordt. Die operatie kan je beschrijven in termen van metafoer of metonymie. Een klassiek voorbeeld is: “Ik zie twaalf zeilen aan de horizon”. Je benoemt dus het zichtbare gedeelte om te verwijzen naar het hele schip. Dat is een heel voor de hand liggende vorm van metonymie. Je benoemt een deel, maar je verwijst naar het geheel. Wat je in humor hebt, is net het doorbreken van die voor de hand liggende relaties. Als je een uitdrukking gebruikt

bent. Je wil dan niet de platgetreden paden bewandelen, maar expressief uit de hoek komen. Dan ga je op zoek naar nieuwe, afwijkende beeldspraak. Maar niet zo afwijkend dat de verstaanbaarheid in het gedrang komt.»

Perifeer

Veto: Is er al veel onderzoek aan humor besteed?

Brône: «Humor is om verschillende redenen geen platgetreden terrein. Het wordt misschien beschouwd als een triviaal onderwerp. Maar ik denk dat de belangrijkste reden is dat het een psychologisch en complex gegeven is. Als je daar een empirische methode op loslaat, is het heel moeilijk om alles te controleren.»

«Je ziet wel vaak dat er eenmalige publicaties zijn. Iemand heeft eens een weekend vrij en zal dan maar een paper over humor schrijven. Toch zijn er enkele gestructureerde onderzoekslijnen.»

«Humoronderzoek lijkt een centrale plaats in te nemen. Het vormt natuurlijk nog altijd een perifeer gegeven. Linguïsten zien er ook wel het belang van in, hoor. Zo kregen we de mogelijkheid om op een belangrijke linguïstische conferentie een themasessie over humor te organiseren. Dan weet je dat je onderzoeksdomein serieus genomen wordt.»

Veto: Is humor een taaloverschrijdend gegeven?

Brône: «Het is zeker geen taaloverschrijdend gegeven. Je kan nooit uitspraken doen die bijvoorbeeld alleen voor het Duits gelden. Je ziet dezelfde patronen terugkomen in het Duits en het Engels. ‘Your mother is so fat that her picture fell off the wall’ vind je ook in het Duits terug.»

Feyaerts: «Het verschil tussen Engelse en Duitse humor heeft meer met de brede cultuur en maatschappij te maken. Je hebt waarschijnlijk wel verschillende types humor, maar dat is niet meteen onze hoofdbekommernis.»

Ratten

Veto: In wezen verschilt creatief taalgebruik dus niet zoveel van alledaags taalgebruik.

Feyaerts: «Ze staan niet los van elkaar. In normaal taalgebruik merk je ook vaak een stilistische neiging om niet altijd in dezelfde beeldspraak te vervallen. Je wil vaak je beeldspraak wat aanpassen, in functie van stijl of de boodschap die je wil overbrengen. Ik denk nu aan de beeldspraak over vreemdelingen. Je kan die voorstellen als een overstroming of een toevloed. Op die manier creëer je al dan niet een beeld van een catastrofe die op je afkomt. Vanuit die voorbeelden stel je vast wat de kracht van beeldspraak is. Hetzelfde is in de jaren dertig gebeurd met de voorstelling van joden als ratten die uitgeroeid moesten worden. Als zo'n taal geïnstitutionaliseerd raakt, creëer je bij

de bevolking een bepaald beeld van die groep. Zoiets kan je ook wel bij programma's van politieke partijen vaststellen.»

Brône: «De manier waarop we dagelijks met elkaar praten, is doorspekt van creatief taalgebruik. Als je een normale conversatie van vijf minuten beluistert, ga je zeker veel vormen van beeldspraak en humor tegenkomen.»

Feyaerts: «We gebruiken altijd allerhande metaforen om onze teksten op te smukken. We kunnen niet anders om over abstracte dingen te spreken. Lees maar eens een beursbericht, het staat vol van beeldspraak: een koers die stijgt en daalt, een dieptepunt, enzovoort. Probeer maar eens over liefde en haat te spreken in termen die alleen over die begrippen gaan. We laten ons constant inspireren door ervaringen waar we heel vertrouwd mee zijn. Je staat soms versteld waar je zoal metaforen vindt.»

Pietluttig

Veto: Komt er in de toekomst misschien een boekje ‘Humor in tien stappen’ uit?

Feyaerts: «Dat is de stap die we niet willen zetten: “Kom maar bij ons langs en wij leren hoe je grappig kunt zijn”. Dat is een heel ander perspectief. We kijken naar grappige cartoons of uitingen en kunnen die analyseren,

“De manier waarop we dagelijks met elkaar praten is doorspekt van creatief taalgebruik”

maar dat werkt zeker niet omgekeerd. Je kan niet tegen mensen zeggen: “Neem een metafoer en plak er drie metonymieën aan vast en je bent grappig aan graad vier”. Dat zou op zich al een grap zijn.»

«Er zijn ook ongelooflijk veel aspecten die je niet zomaar eventjes onder controle kan krijgen. Denk maar aan gebaren, timing, enzovoort. Als je in een college zit en je praat met je buur over pietluttige zaken, lach je met dingen die je anders nooit grappig zou vinden. We willen een bescheiden steentje bijdragen tot het doorgronden van een complex fenomeen als humor.»

Veto: Kunnen jullie nog gewoon met grappen lachen?

Brône: «Je hebt natuurlijk wel de neiging om na te gaan denken over de analyse van zo'n grap. Maar we kunnen nog goed lachen, hoor.»

www.ling.arts.kuleuven.ac.be/chil

“Van heel wat normen zijn we ons niet bewust”

materiaal dat ze verzamelen. Het is uiteraard leuk materiaal en dat vormt ook wel een motivatie. Je kan echt wel hoogstaand taalkundig onderzoek verrichten aan de hand van grappig materiaal.»

Veto: Speelt het ook een beetje mee dat het een 'sexy' manier is om aan taalkunde te doen?

Brône: «Op het eerste zicht lijkt het misschien een poging om te kunnen scoren. Maar eenmaal je met het materiaal aan de slag gaat, merk je al heel snel dat het niet zo sexy is, hoor. Humor is heel moeilijk om te beschrijven. Het is een enorm complex van verschillende dimensies. Je speelt met het so-

als 'Hij zit op zijn verstand', dan creëer je een beeld waarbij de locatie van het verstand een heel andere locatie is dan je zou verwachten, namelijk het achterwerk.»

Veto: Kan dat dan ook gezien worden als het risico om je communicatie minder verstaanbaar te maken?

Feyaerts: «Het balanceert altijd tussen goed verstaanbaar zijn en afwijken van gewone uitdrukkingen. Daarin schuilt net het geniale van humor. Het lukt doorgaans ook om dat evenwicht in stand te houden. Je wil dat die persoon die je voor dom of lelijk uitscheldt, snapt dat je hem aan het uitschelden

Freddy

door Sh3L14C

www.shellac.be

Iedereen gepakt!

Elk jaar wordt door de Leuvense politie een nieuw Fietsactieplan (FAP) opgesteld. Dit jaar waren er enkele belangrijke wijzigingen in vergelijking met de voorgaande jaren. Veto trad binnen in studentenagent Hans Gooris' verhoorruimte, maar stelde zelf de vragen.

Ben Deboeck & Hanne Vermeiren

Wie het vroeger niet zo nauw nam met de verkeerswetgeving, weze gewaarschuwd: de politie verscherpt haar controles en de boetes die mogelijk volgen bij verbalisering liegen er niet om. Vooral verkeerd gestalde fietsen, niet-werkende fietslichten, het inrijden van een éénrichtingsstraat, openbare dronkenschap en (bijhorende) baldadigheden zullen strenger worden opgevolgd.

Veto: *Wat is er precies veranderd in vergelijking met de vorige jaren?*

Hans Gooris: «Het belangrijkste verschil is dat het FAP niet langer specifiek op de student gericht is, maar op elke Leuvenaar. Een nieuw punt in onze aanpak is onder meer ons lik-op-stuk-beleid. Dit wordt toegepast bij fietsdiefstal — net zoals bij winkeldiefstal trouwens. Indien de dader op heterdaad betrapt wordt, de feiten niet

betwist worden en het slachtoffer vaststelt dat zijn fiets niet beschadigd werd, kunnen we de procureur bellen die dan meteen een beslissing kan nemen betreffende de grootte van de boete, die van 100 tot 300 euro kan gaan. Mogelijk wordt deze aanpak in de toekomst uitgebreid naar andere overtredingen zoals vandalisme.»

Scheren

Veto: *Terwijl er vroeger bij het begin van het academiejaar een tolerantieperiode werd ingelast, waarbij overtreders op hun fouten werden gelaten, werd dit dit jaar achterwege gelaten. Vanwaar deze agressievere aanpak?*

Gooris: «We worden jaar na jaar geconfronteerd met dezelfde problemen. Er is een verandering nodig en we hebben nu simpelweg geopteerd voor een strengere aanpak, waarbij iedereen het risico loopt gepakt te worden. Fietsers en voetgangers zijn dan wel zwakke weggebruikers, dit wil nog niet zeggen dat ze geen plichten hebben. Ze moeten bijvoorbeeld goed zichtbaar zijn. Strikt juridisch volstaat het trouwens niet dat wanneer je met de fiets rijdt, je op je rugzak of aan je broek zo'n rood flikkerlichtje bevestigt. Je fiets moet wettelijk immers uitgerust zijn met een rood achterlicht en wit voorlicht.»

Veto: *Welke zijn de door de Leuvense fietser frequent begane overtredingen?*

Gooris: «De vermelde slecht verlichte fiets natuurlijk. Verder het inrijden langs de verboden kant van straten met éénrichtingsverkeer. In veel straten in Leuven laten we fietsers in beide richtingen toe, maar dit is helemaal niet algemeen en er zijn dus wel degelijk straten waar fietsers niet in willekeurige richting doorheen kunnen laveren. Vooral in de Tiensestraat loopt het echt uit de hand. Fietsers zijn verder ook net als wagens verplicht om te stoppen om voetgangers over te laten, in plaats van nog vlug naast de wagen door te scheren. Dan is er natuurlijk ook nog het verkeerd stallen, terwijl er vaak voldoende rekken aanwezig zijn in de buurt. We gaan hiertegen in de toekomst trouwens strenger optreden door vaker fietsen op te halen. Ik zie ook vaak dat studenten denken dat ze voor een rood licht niet moeten stoppen, als ze rechtsaf willen slagen. We zijn hier echter niet in de Verenigde Staten. Dat rode licht geldt voor iedereen.»

Geürineerd

«Van zodra je dronken op de fiets zit, ben je trouwens bestuurder, zodat er een ademtest van je kan worden afgenomen en er mogelijk een boete van dezelfde orde als bij automobilisten volgt. Naast je fiets naar huis lopen mag wel. Maar zodra je duidelijk dronken bent en jezelf of anderen in gevaar brengt, kan je worden opgepakt wegens openbare dronkenschap en een nachtje in de cel vertoeven. Al moet ik zeggen dat dit

weinig gebeurt. Vandalisme is een ernstiger probleem. Vorige week nog lag de inhoud van de vuilniszakken 's morgens over het Fochplein verspreid, waren er verscheidene fietsen compleet uiteen gehaald en was er in brievenbussen geürineerd. Het valt wel op dat de klachten meer en meer ingediend worden door studenten zelf.»

Veto: *Zullen er naast het strengere beleid ook nog maatregelen getroffen worden die aan preventie doen en niet enkel bekeuren?*

Gooris: «Net als andere jaren organiseren we ook dit jaar weer gratis graveeracties aan de Alma's. Een gegraveerde fiets is belangrijk om twee redenen. Als je gegraveerde fiets gestolen wordt en je gaat aangifte doen, bestaat er een kans dat je hem nog terugziet. Anderzijds kunnen wij de eigenaar van een gegraveerde fiets contacteren indien wij zijn fiets ophaalden omdat hij verkeerd gestald stond. Dit afhalen is overigens gratis. De enige straf die dus op een verkeerd gestalde fiets staat, is dat je de moeite moet nemen om hem in de IJzerenmolenstraat af te halen. Het grootste deel van de gestolen fietsen wordt trouwens door onszelf terug opgehaald wegens dat vele verkeerd stallen, zodat het echt belangrijk is dat je fiets gegraveerd is.»

GERMANIA REIKT HAAR 28STE LITERAIRE PRIJS UIT

Schrijven is vreemdgaan

Ben van Humbeek voor poëzie en Sofie de Smijter voor proza, zij zijn de grote winnaars van Germania's Literaire Prijs. Die werd alweer voor de 28ste keer uitgereikt. De literaire muziek van Klunen en een wijze raad van Kristien Hemmerechts luisterden de avond verder op.

Wim Gemoets

Ben van Humbeek kaapte met drie gedichten de hoofdprijs van 250 euro weg en behaalde wat later in de categorie proza een tweede plaats. Sofie de Smijter won dan weer de prozaprijs met het kortverhaal 'Lens'. 'Lens' vertelt het verhaal van Oskar, die foto's moet nemen telkens er auto-ongelukken gebeuren. Tot hij zijn vriendin door de lens te zien krijgt.

De jury loofde vooral het niveau van alle deelnemers. "Er zat heel goed *gerief* tussen," zegt Stijn Van de Stockt, organisatieverantwoordelijke. "Het was enorm moeilijk om in elke categorie drie winnaars uit te kiezen. Het beschikbare materiaal was nogal homogeen van kwaliteit, zonder pijnlijke dieptes of wonderbaarlijke hoogtes." Wat de winnaars dan onderscheidde? "Die waren net iets verfijnder, origineler en grappiger."

Beide winnaars schrijven al langer dan vandaag. Zo deed Sofie eerder al mee met de Junior Journalistwedstrijd van het Davidsfonds. Voor Ben — toch zo'n beetje de man van de dag — is het dan weer niet zijn eerste deelname aan de Literaire Prijs. Hij schrijft zich al in sinds eerste kan. En wat de toekomst brengt, zien de twee wel. "Als ik de literaire richting verder kan uitgaan, zou dat heel mooi zijn, maar ik heb nog geen concrete plannen," vertelt Ben.

"Elke schrijver leidt een dubbelbestaan, één in de echte wereld en één in zijn verbeeldingswereld. Door een intieme relatie met je personages, bedrieg je je eigen partner, kinderen en vrienden."

Toch werden er niet alleen prijzen overhandigd. Klunen zorgde voor de muzikale omlijsting, of meer zelfs, nam gewoonweg een flink deel van het canvas in. Niet dat literatuur dan helemaal veraf was, want Klunen liet zich inspireren door de Amerikaanse dichter Walt Whitman en declameerde flarden uit 'The waves' van Virginia Woolf.

Ondertussen maakte ook Kristien Hemmerechts haar opwachting. Zij wilde de rol van debutanten in de literatuur aanstippen. Ze gaat ervan uit dat debutanten het vandaag niet zo moeilijk meer hebben om een uitgeverij te vinden. Die uitgeverijen zijn naarstig op zoek naar dé nieuwe naam. Literatuur is een commercie geworden, geregeerd door geld en managers. Dat maakt het ook moeilijker om

je schrijfsels in de winkel te krijgen. Daar liggen alleen de grote namen te koop. Je wordt wel uitgegeven, maar niemand zal je boek kunnen kopen. De oplossing? Met veel bombarie de markt bespringen; zorgen dat je opvalt.

Glamour

Maar waarover moet beginnende schrijvers het dan hebben? Tegen de hedendaagse kritieken in meent Hemmerechts dat ze vooral over hun eigen wereld moeten schrijven. Niet over terroristenkampen, niet over vadermoorden als ze hun vader nog niet gedood hebben. Dan kom je al snel bij afgekauwde clichés terecht. Ook het eigen leven heeft belang. Dat leerde Hemmerechts van haar overleden man, Herman de Coninck. Vanuit de werkelijkheid biedt zich ook schrijfmateriaal aan dat je rechtstreeks kan gebruiken. Ga het dus zeker niet te ver zoeken.

Toch wilde Hemmerechts enkele dromen doorprikken die beginnelingen misschien nog koesteren. Schrijven is een vak waarvoor je moet zwoegen en werken. Er gaat bitter weinig glamour mee samen. Meer nog, elke schrijver leidt een dubbelbestaan, één in de echte wereld en één in zijn verbeeldingswereld. Door een intieme relatie met je personages, bedrieg je je eigen partner, kinderen en vrienden. Ze gaf dan ook een wijze raad mee: trouw nooit met een schrijver! En wie zijn wij om niet naar haar te luisteren.

“De mama’s vinden dat tof, zo’n proper kot”

Vorig academiejaar was er heel wat te doen rond Opus Dei in Leuven. De christelijke organisatie – sekte volgens sommigen – wilde namelijk een nieuwe studentenresidentie inrichten in een gebouw in de Schapenstraat. De krakers die het gebouw bezetten waren daar minder gelukkig mee en Veto besteedde heel wat aandacht aan het conflict. Zo brachten we een bezoekje aan de bestaande Opus Dei-residenties in Leuven.

Joris Beckers

vinden gezellig samen te eten. Er is echter een intekenlijst, dus je kunt gerust eens ergens anders eten.»

Veto: *Wie zorgt er voor dat eten?*

Pierre: «Er is het vaste personeel. Elke dag komen twee vrouwen koken en zij maken ook dagelijks de residentie schoon. Verder is er de directeur en ben ik er als secretaris om problemen op te lossen. Die kunnen met de studie te maken hebben, maar dat kunnen ook heel praktische ongemakken zijn, zoals een kapotte lamp.»

Veto: *De residentie is alleen voor jongens.*

Pierre: «Ja. In dat opzicht zou je kunnen stellen, dat we niet meegeëvolueerd zijn met de meeste andere residenties. Daar zijn een aantal redenen voor. Ten eerste zien we dat praktisch moeilijk zitten. Elke gang telt twee badkamers. We willen ook geen sloten op de deuren en dan kan de nodige privacy niet verzekerd worden. Bovendien zijn alle activiteiten van het Opus Dei gescheiden en willen we die traditie, die tot de stichter teruggaat, graag in ere houden. Dat draagt ook bij tot de huiselijke sfeer.»

Veto: *Een huiselijke sfeer is meestal toch ook gemengd?*

Pierre: «Da’s juist. Een vrouwelijke toets is zeker nodig, maar er kunnen altijd meisjes op bezoek komen en we hebben onze eigen vrouwen van het personeel. We willen echter liever niet dat de jongens en de meisjes elkaars initiatieven in het huis zouden beperken. Nu kunnen beide hun gang gaan in de twee residenties. Er zijn hier bovendien mensen die bewust voor het celibaat hebben gekozen en dat is niet zo gemakkelijk als je dag in dag uit met meisjes zou samenleven. Eigenlijk is

het gewoon een keuze.»

Veto: *Zijn er nooit studenten die problemen hebben met die beperkingen op hun kotleven?*

Pierre: «Als ze afhaken is het waarschijnlijk wegens de regels. Wat we echter benadrukken, is dat het de keuze van de student moet zijn en niet die van de ouders. De mama’s vinden dat natuurlijk tof, zo’n proper kot, maar liever een lege kamer dan een student die niet op z’n gemak is.»

Moslims

Veto: *Jullie doen ook gezamenlijke activiteiten. Wat moeten we ons daarbij voorstellen?*

Pierre: «De verjaardagen worden dus gevierd. Soms doen we samen aan sport of doen we een uitstap. We hebben misschien geen volkskeuken (*alludeert op de krakers, jb*), maar we gaan eens een eenzame bejaarde bezoeken. De studenten kiezen dan of ze meedoen of niet.»

Veto: *Er zijn ook activiteiten in verband met het geloof.*

Pierre: «Ja. Voor iedereen van binnen en buiten de residentie worden er soms christelijke activiteiten, zoals lezingen, georganiseerd. Iedereen is vrij om te komen of niet. Het is nu eenmaal zo dat de meeste studenten niet meer praktiseren, maar dan is dat zo. Bovendien zijn er bewoners die niet christelijk zijn. We hebben moslims gehad, een Chinees en een Zwitser die protestants was. Momenteel is er, bijvoorbeeld, een Argentijn, maar hij praktiseert niet.»

Veto: *Waarom dan die activiteiten? Je kunt toch ook gewoon naar de mis gaan?*

Pierre: «Dat doe ik ook soms als er hier geen samenkomst is, maar het is gewoon logisch, dat als je een overtuiging hebt, dat je die dan wilt delen. Net zoals de krakers dat doen. De stichter van het Opus Dei heeft ooit gezegd, dat het Opus Dei een benzinstation is. Iedereen kan er komen halen wat hij wil. Zo hebben wij het recht om trouw te zijn aan de paus. Daarvoor hebben wij geen plakaten nodig, maar wie je kent, weet over je engagement voor het Opus Dei. Het eerste apostolaat is immers, dat je een eigen leven hebt. Ik ben eerst en vooral Pierre Lambert en vertaler en verder heb ik mij geëngageerd als secretaris. Da’s geen systeem om ons te verstoppert. Net zoals de vzw’s slechts een praktisch — en compleet wettelijk — systeem zijn om onze projecten te organiseren. Natuurlijk zijn de projecten in België totaal anders dan die in Afrika of zo, omdat de noden ook anders zijn. In België en zeker in Leuven zijn er ook niet zo veel leden.»

Proces

Veto: *Hoe word je lid van het Opus Dei?*

Pierre: «Dat is een persoonlijk proces. Als je de stap voor jezelf zet, dan krijg je gedurende een half jaar aan de hand

“Het Opus Dei is als een benzinstation.”

van een aantal voordrachten een overzicht van wat je roeping zoal inhoudt. Daarna kies je of je verder wilt. Een jaar later is er dan je verbaal engagement. Van de leden wordt verwacht dat ze zich inzetten, het Opus Dei steunt die inzet met middelen. Zo zijn er richtlijnen vanuit de prelatuur in Rome en via het vicariaat in Ukkel komt de boodschap dan tot bij de verschillende huizen. Het is momenteel het jaar van de rozenkrans en dan laat de prelatuur bijvoorbeeld weten dat we daar misschien eens aandacht aan zouden kunnen besteden.»

Veto: *Kunnen de studenten hier lid van het Opus Dei worden?*

Pierre: «Soms zijn er studenten die zich later aansluiten, maar dat is hun persoonlijk engagement. Mensen doen geloven, zoals wel eens beweerd wordt over ons, gaat gewoon niet. Dat is al lang bewezen. Anderzijds word je geen lid van het Opus Dei door in de Sahara te wonen, want daar zal je er nooit iets over horen. Ik ben gewoon geschokt door wat er op de site van de krakers staat. Zij hebben zelfs nooit de moeite gedaan om met ons te komen spreken.»

Veto: *Bij deze bezorgen we ze een Veto.*

De residentie Arenberg bestaat uit de bovenste twee verdiepingen van het Arenberggebouw op de Tervuursevest. Ze omvat een vijftiental kamers, een bezoekersruimte, een studieruimte, een bibliotheek, een eetkamer... en een kapel. De ruimtes zijn niet groot, maar er hangt een gemoedelijke huissfeer. Momenteel zijn er heel wat buitenlandse studenten onder de bewoners. “Door samen te leven met mensen uit verschillende studiejaar, faculteiten en landen, krijgen we een soort verruimend effect. Iedereen kan van elkaar iets leren,” zegt Pierre Lambert, vertaler van beroep, secretaris van de residentie en zelf lid van het Opus Dei.

“Je wordt geen lid van het Opus Dei door in de Sahara te wonen”

Veto: *Wat is het verschil tussen Arenberg en een ‘gewone’ residentie?*

Pierre Lambert: «Er heerst hier een huiselijke sfeer, waartoe iedereen bijdraagt. We leven samen in vriendschap en vieren, bijvoorbeeld, elkaars verjaardag en eten gezamenlijk. Daarnaast proberen we ook een studiesfeer te creëren, omdat dat toch de reden is waarom de studenten in Leuven zijn. En omdat we zo nauw samenwonen, zijn er wel een aantal huisregels.»

Veto: *Welke regels zijn er zoal?*

Pierre: «Als je samenwoont moeten er afspraken gemaakt worden. Dat is een kwestie van respect voor elkaar. We vragen dat iedereen om elf uur ‘s avonds thuis is, maar er is ook een nachtbel waarvan de studenten gebruik kunnen maken. Als iemand dus verschillende nachten tot vier uur wegblijft, dan zullen we wel eens met hem praten. Het is ook een vorm van discipline voor later. Verder mag er alleen bezoek komen overdag. Er mag dus niemand blijven slapen, maar de studenten zijn vrij om elders te overnachten. Naast de gewone concurrentiële prijzen voor de kamers (*160-210 euro, jb*) vragen we ook een forfait van 170 euro voor de maaltijden en de versnaperingen, omdat we het belangrijk

Ondertussen bij de meisjes...

Residentie Steenberg in de Koning Leopold I-straat is een stijlvol herenhuis, dat 26 kamers voor studenten herbergt en in vele opzichten gelijkaardig is aan de residentie Arenberg. Iedereen blijkt — zoals ook bij mijn vorige bezoek — naarstig aan het werk. Het is moeilijk iemand te vinden die tijd heeft voor een gesprekje.

Inês, een Portugese studente management, geeft dan toch een rondleiding door de gemeenschappelijke vertrekken: “Ik ben één van de drie buitenlandse studenten en heb gekozen voor dit systeem, omdat bij ons het idee leeft dat de Belgen nogal serieus zijn. Op dit kot vind ik een familiegevoel terug. Soms zijn er kooklessen. Wie verjaart, mag kiezen wat er die dag gegeten wordt en er is een systeem voor cadeautjes. We geven onderlinge taallessen en via het prikbord spreken we af om ‘s avonds weg te gaan.”

Reynilde studeert aan het Lemmensinstituut en zit voor het tweede jaar op kot in Steenberg: “Gewoon op kot is maar alleen en dan zou ik voor alles zelf moeten zorgen. Hier is er altijd iemand. Het is de gulden middenweg tussen gezellige familiesfeer en studiesfeer. Er wordt enkel gevraagd, dat je attent bent voor elkaar.”

Veto: *Aan welke activiteiten doe je mee?*

Reynilde: «Soms zingen we samen. We maken de nieuwe studenten wegwijs in Leuven. Er zijn verjaardagsfeesten, een kerstfeest en soms doen we aan sport. De klemtoon ligt op de internationale studenten. Zo is er tijdens de maaltijd een tafel waar enkel Engels gesproken wordt.»

Veto: *Er zijn ook religieuze activiteiten.*

Reynilde: «Ja. Een keer per week is er een meditatie over een menselijke deugd. Tijdens de blok gaat dat dan bijvoorbeeld over studie. Maar iedereen is vrij om daar naar toe te gaan of niet.»

Veto: *Heb je nooit problemen met een aantal regels, zoals de avondklok en de scheiding van jongens en meisjes?*

Reynilde: «Ik zie de regels eerder als afspraken. We moeten ‘s avonds om half twaalf binnen zijn en op donderdag om kwart over twaalf. Maar als de late film, bijvoorbeeld, langer duurt, dan meld je dat gewoon. Met het feit dat de residentie alleen voor meisjes is, voel ik me gewoon meer op mijn gemak. Bezoek mag overal komen, maar jongens liever niet op de kamers. Je mag natuurlijk wel je kamer eens laten zien.»

(jb)

"Dit gaat verder dan overleven"

Vraagje: Hoe kan je van een verrijnde keuken genieten én hierbij de nodige glazen champagne nuttigen, zonder ook maar het kleinste deel van je studentenbudget aan te spreken? **Antwoord:** Zoveel mogelijk recepties afschuimen!

Clara Vanmuysen

Onder de indruk van zulk een proletarische levenswijze besloot Veto een avond in de voetstappen van de *receptiologen* te treden op een doctoraatsreceptie in de universiteitshallen. De kleerkast werd opengesmeten en het mooiste strikje uitgekozen. Verder het *onopvallend-staan-geven* even geëffend, met passende *ik-doe-dit-elke-dag*-blik. Frietkotafpraak gemaakt voor later op de avond, wegens niet echt overtuigd van het volledig hongerstillende effect van een receptie. Na een blik op de receptiologie-webstek ons de vraag gesteld of de aanwezigheid van een link naar de 'werklozenbond' ons iets zou moeten vertellen over het verdere verloop van de avond

tweede thuis.»

Veto: *Krijgen jullie hier dan steeds hetzelfde eten?*

Toon: «De mensen van de catering beginnen ons wel te kennen. Maar bij de doctoraten kan er echt wel veel verschil zijn, we hebben eens een Chinees gehad en die had echt wel specialiteiten, litchi-wijn bijvoorbeeld. Dat was echt wel kwaliteit.»

Puree

Veto: *Wat is jullie lievelingshapje?*

Koen: «Op de receptie van Lovanium was het echt wel goed. Er waren Afrikaanse hapjes, van elke werelddeel een specialiteit. Verscheidenheid is het beste.»

Toon: «De laatste tijd is er een trend om, als de receptie niet zo laat is, een halve maaltijd te serveren. Dat vind ik niet slecht, maar dan toch wat minder puree mischien.»

Veto: *In feite betaalt de doctorandus zelf zijn receptie. Bevalt dit proletarische bestaan jullie?*

Toon: «We hebben daar weinig problemen mee. Trouwens, na een tijdje wordt het wel prestige dat wij er zijn, want als wij op een

ge, Mauro Pawlowski, Conny Palmen, Rocco Granata en die van Praga Kahn, Maurice.»

Koen: «En Jan Mulder, dat was echt wel de tofste.»

Toon: «Nog een kleine anekdote over Hugo Claus. We waren op de receptie waar hij die beroerte heeft gehad. Hij werd toen binnengebracht, een beetje *waggel waggel*. Toen hebben we een handtekening gevraagd, het was een heel bizarre handtekening. Ik denk dat dat later nog heel veel geld gaat opbrengen.»

Ondertussen klinkt er bovenaan de — overigens erg imposante — trappenhal applaus. Snorren worden gladgestreken, *toast-ellebogen* gestretcht, het echte werk kan beginnen. Toch is er nog enig geduld vereist volgens de experts.

Jo: «Er kan nog vijf keer applaus komen, na iedere paragraaf.»

Je ziet de oerdrang in hun ogen, die van het luipaard dat op jacht is naar een gemarineerde struisvogelsteak, want deze mannen jagen mét luxe naar voedsel — en waarschijnlijk ook naar vrouwen, op recepties zijn die namelijk beter uitgedost.

Jeroen: «Op het einde van het jaar doen we trouwens een *special*. Dan staat er een tent waar regelmatig recepties zijn, want alle kringen studeren dan af. Dan doen we op vier dagen tijd toch een vijftiental recepties.»

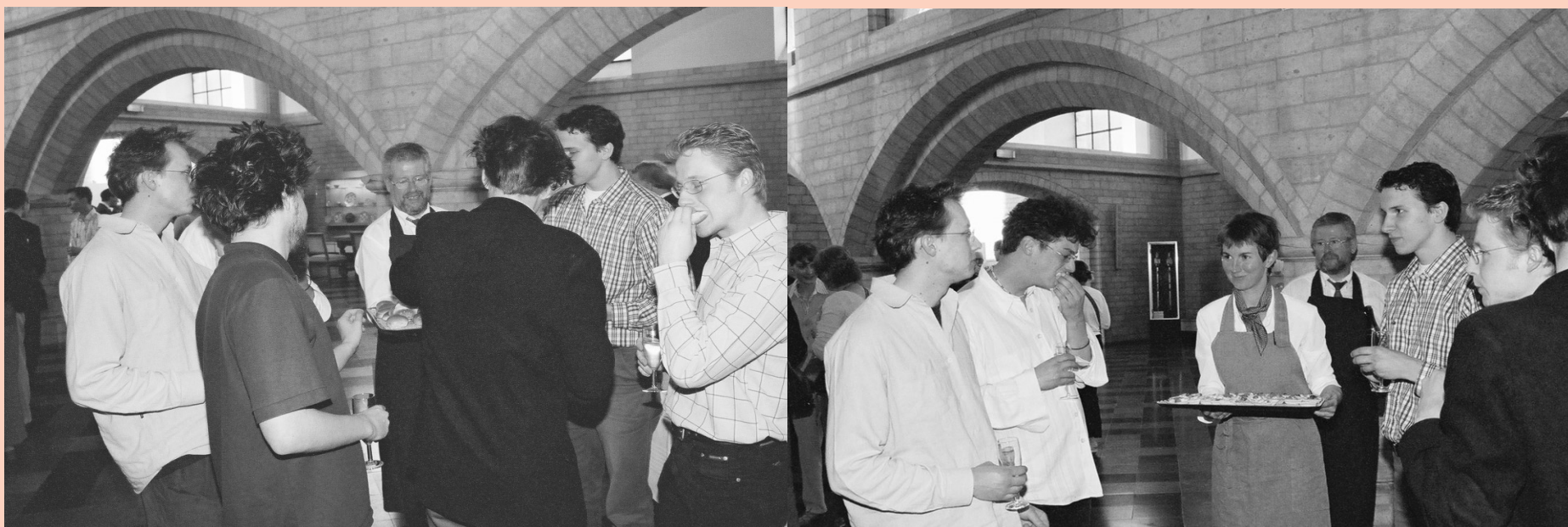
Veto: *Hebben de heren nooit een kater, ten gevolge van het overmatige drankgebruik?*

Wouter: «De drank is meestal beter dan als je hem zelf zou kopen; van goeie champagne heb je geen kater.»

Buitenvliegen

Verschillende butlers circuleren door de zaal met een heerlijkheid aan hapjes. Het is tijd om de tactiek van zoveel mogelijk van dat lekkers te bemachtigen uit de doeken te doen.

Koen: «Wanneer er een butler met een schotel aankomt, open je het groepje een beetje, je wijkt met twee eigenlijk een beetje achteruit zodat de butler in kwestie zijn ronde kan maken en iedereen kan bedienen. Wanneer de laatste bediend zijn, laat je de ober weer verdergaan. Dat noemen we de *opener*. Er is dan ook nog de

(foto's Björn Willems)

in het bijzonder en het leven van de leden van dit clubje in het algemeen. Blik werd scherpgesteld op oneindig, verstand op nul — dit zou binnen de kortste keren essentieel blijken. Het was net niet zo spannend als binnendringen op de Oscars, maar toch zaten we met de kriebels... Even later zou echter blijken dat je in een overvolle aula zelfs meer kans hebt om opgemerkt te worden door je bijziende prof dan op een receptie waar je *niet* thuishoort.

Dinsdagavond half zeven, de receptiologen troepen samen voor de poort van de universiteitshallen om nog maar eens een receptie op hun palmares te plaatsen. Verwachtingen worden aangescherpt, knorrende magen nog even gestild, terwijl de receptie van de vorige avond nog even een nabespreking krijgt.

Toon: «Gisteren in het Zoölogische Instituut waren we iets te laat. We hebben toen maar aan de enige persoon die nog in de aula was gevraagd waar de receptie was... Dit bleek de doctorandus te zijn. Toen zijn we maar naar huis gegaan.»

Veto: *Wat is de frequentie van het aantal recepties dat jullie doen per week?*

Toon: «Een drietal per week, meestal twee in de universiteitshallen en ééntje in het kasteel van Arenberg.»

Jo: «We doen er toch zo'n vijftig tot zestig per jaar.»

Veto: *Welke locatie is volgens jullie het best voor een receptie?*

Toon: «Het kasteel van Arenberg is toch wat specialer, zo'n glaasje champagne op het terras dat heeft iets *verfijnds*.»

Koen: «Maar in de universiteitshallen voelen we ons wel meer op ons gemak. Dat is ons

receptie komen wil dat zeggen dat het een goede receptie is.»

Tijs: «Want als het geen goede receptie is, gaan we gewoon naar de volgende. Vanavond gaan we ook nog naar een andere receptie. Vaak zijn er een twee tot drie per avond.»

Koen: «Vaak worden we door de butlers getipt wanneer er nog andere recepties zijn.»

MarGaLev

Veto: *Was het de honger die jullie dreef of is er een andere oorsprong van het receptie-concept?*

Toon: «Jeroen en zijn vrienden hadden een groepje dat ze *MarGaLev* noemden, *marginaler gaan leven*. Ze hadden ook een webstek. Maar vorig jaar zijn die mensen bijna allemaal naar het Oostblok getrokken, *uit sympathie*. Toen hebben wij het overgenomen. Vorig jaar kwamen we zo nu en dan eens kijken naar een receptie. Vanaf dit academiejaar zijn we er echt *professioneel* mee bezig.»

Jeroen: «Het idee komt in feite uit Veto (*Veto Jg 28 nummer 22, red*). Enkele jaren geleden was er een artikel over hoe een week te overleven in Leuven zonder geld uit te geven, waarbij ook de tip werd gegeven om naar recepties te gaan. Vanaf toen zijn we er concreet mee begonnen.»

Tijs: «Dit gaat wel verder dan *overleven*.»

Veto: *Op jullie site is er een categorie BV van de maand. Hebben jullie al veel BV's tussen pot en pint gevat? Is er een all-time-favourite?*

Toon: «Even nadenken... premier Verhofstadt, Hugo Claus, Rick de Leeuw, Jan Haukiet. Er zijn er zoveel. En Wouter... Wouter *Woestijnvis*, Frank Boeyen, Jacques Rog-

geert, Mauro Pawlowski, Conny Palmen, Rocco Granata en die van Praga Kahn, Maurice.»

Toon: «Zeg nooit ober tegen een butler. Aan de K.U.Leuven hebben de recepties een zekere standing en zijn er altijd butlers aanwezig. Je moet overigens steeds even kijken wie de doctorandus is, zodat je hem proficiat kan wensen. We zullen straks onze tactieken even uitleggen in verband met hapjes en dergelijke.»

Enmaal in de bovenzaal van de hallen plaatsen de receptiologen zich strategisch tussen het langzaam binnendruppelende publiek. De kunst van het in de omgeving opgaan en die van het profiteren gaan blijkaar hand in hand. Geen vuiltje aan de lucht, wij krijgen evenveel — en zelfs meer, de receptiologen onderhouden immers intieme relaties met bepaalde butlers — hapjes aangeboden dan de echte geïnviteerden en onze glazen worden meermaals gevuld met een godendrank naar keuze. Wanneer een oud heertje met een glas in de hand een beetje verloren naar zijn gezelschap zoekt en een kennis hem bij de arm wegleidt, merkt Toon op dat "deze al gesnapt is".

Kater

Veto: *Wat is normaal gezien het ledenaantal van jullie groepje "receptie-hobbytisten"?*

Toon: «Meestal zijn we met een man of vier, vijf, maar soms kan ons aantal toch tot een vijftiental personen oplopen.»

Koen: «Soms zijn we zelfs met meer dan de familie van de doctorandus.»

abrupte opener, als je de butler in feite te laat gezien hebt, maar toch snel nog iets wil meepikken. Ten slotte is er ook de *sluiter*, wat in feite hetzelfde is als de opener met het verschil dat je dan de butler insluit, zodat je kunt blijven eten.»

Tijs: «Dan moet je wel eerst even proeven of het lekkere hapjes zijn.»

Veto: *Er kan wel eens iets mislopen bij het stiekem infiltreren in een receptie. Wat is jullie grootste blunder?*

Toon: «Ik die in de Arenberg piano begin te spelen. Toen zijn we wel buitengevlogen.»

Jeroen: «Toen we probeerden bij het gezelschap van Mark Eyskens aan te sluiten om zo de receptie binnen te raken zijn we ook onderschept. En occasioneel valt er wel eens een glas... of een persoon.»

Wouter: «De beste familieleden zijn trouwens de grootmoeders. Soms denken ze dat we één van hun kleinkinderen zijn en dan vragen ze of we met Kerstmis toch zeker komen.»

Tijs: «Het is beter dan op café. Gratis eten en drinken. En niemand die je pint omstoot.»

Beetje bij beetje kunnen we een profiel schetsen van de gemiddelde receptiologist: hongerig, P-magazine-liefhebber, aanhanger van de *stevertiaanse* "alles gratis" leuze, proletariër in hoofdberoep, student in bijberoep.

www.receptiologie.tk

Woestijnzweet in het park

LOKO, de Leuvense studenten-koepel, startte het vorige academiejaar met een absolute knaller. Toen mocht Fifty Foot Combo met hun monstrophonic sound het stadspark in vuur en vlam zetten.

Kurt Smeets

Monstrophonic sound staat voor een psychedelische mix van stomende surfmuziek, instrumentale deuntjes, Afrikaanse voodoo-ritmes, swingende mambo, seventies-funk en rock & roll. Hun garage-music — techno met een dansbare break — is intussen reeds ver buiten de grenzen van ons landje berucht. Ze waren dan ook de eerste Belgische groep in vijf jaar die België mocht vertegenwoordigen op het festival van Roskilde (Denemarken).

Hoor je hen voor het eerst, dan waan je je dorstig op zoek naar wat water onder een verschroeiende zon in een woestijn bezaaid met cactussen. Stekelige gitaren, bloedhete beats waar schaars geklede dansers op meeswingen en een exotische lounge om die pikanterie wat te blussen. Fifty Foot Combo betekent dan ook zweet, zweet op het podium, zweet bij het publiek. Fifty Foot Fungus Combo, lacht Jesse, één van de bandleiden. Niet dat je daar iets van zal ruiken: zes heren in zwart maatpak verschijnen op het podium, geflankeerd door enkele gogo-girls die het publiek laten meeshaken op hun instrumentale beats.

Show verkopen kunnen ze en geen van hen heeft er een probleem mee toe te geven dat styling zeker bijdraagt tot het succes van hun live-optredens. Zo experimenteerden ze eens met een bongoman die de smaak van het garage-surfen zo te pakken kreeg dat hij de groep nooit meer heeft verlaten. "Het moet wel interessant blijven, dus doe je wel wat om origineel te

zijn. De bongo's voegen zowel wat toe aan de show als aan de muziek," zo luidt de uitleg voor deze vreemde combinatie.

Dankzij de toevoeging van een organist en een extra-gitarist ontstond er nog meer ruimte om te experimenteren met exotica en lounge, twee stijlen die hun gitaren kalmeerden en het geheel ook dansbaar maakten. En omdat niet alle invloeden muzikaal vertaald konden worden, gingen ook maskers en projecties deel uitmaken van de opzet.

Genoeg exotische ingrediënten, maar

je mag zoveel samenvoegen als je wil, steeds hetzelfde recept gaat op den duur nog flauw smaken. En ook dat heeft deze beloftevolle band begrepen: elk optreden vraagt een andere setlist. "We beslissen vaak pas een half uur van te voren wat we gaan spelen. Ook tijdens het optreden kunnen we nog beslissen, je merkt wel wat het publiek wil. Een optreden moet ook spontaan zijn, er zijn bands die bij elk optreden precies hetzelfde zeggen tegen het publiek, dat is niks voor ons."

Uitkomst van dit alles zijn knettergek-

ke, wilde live shows. Al lieten ze zich wel eens ontvallen dat ze "oude muziek spelen zonder zang", zo'n uitlating kan niet meer zijn dan valse bescheidenheid. De toekomst oogt rooskleurig voor hun instrumentale groovepunkts.

Ook dit jaar verwelkomt LOKO de nieuwe studenten met een openingsconcert. Dat vindt op 29 september in het Stadspark plaats. Hoofdaact is Flip Kowlier die de West-Vlaamse enclave in Leuven en fans uit andere provincies komt verblijden.

VETO SPRAK MET CINEAST-MUZIKANT-DJ TOM BARMAN

"Natuurlijk ben ik ijdel"

Er werd weinig ruchtbaarheid aan gegeven om de STUK-bar niet uit zijn voegen te laten barsten, maar op het openingsfeest van het kortfilmfestival was niemand minder dan Tom Barman dj van dienst. De kersverse regisseur reeg erg toepasselijk fijne plaatjes vol filmmuziek aaneen en ontsnapte na zijn set niet aan een vraaggesprek met Veto.

Hannes Dedeurwaerder & Riet Decuyper

Tom Barman: «Muziek is erg belangrijk in een film. Niet alleen als ze aanwezig is, maar ook als ze ontbreekt. Stilles kunnen waanzinnig goed werken en zijn daarom ook muziek voor mij. Los van die bedenking zijn er natuurlijk verschillende stijlen: je hebt de typische muziek van Amerikaanse films die dient om de *boel vast te breien*, om emoties op te wekken. Daarnaast heb je bijvoorbeeld jazz, dat geweldig goed *marcheert* om een film een bepaald ritme te geven. Maar evengoed kan filmmuziek verkeerd gebruikt worden en alles kapot maken.»

Zenuwachtig

Veto: Toen ik 'Anyway the wind blows' voor de eerste maal zag, stelde ik mij de vraag of dit niet eerder muziek was met beelden erop geplakt dan een film met een soundtrack.

Barman: «De muziek in mijn film is vooral belangrijk, omdat ze past bij de mensen die ik portretteer. Zo legt de dj, gespeeld door Frank Vercruyssen, telkens muziek op die bij zijn stemming past. Ik ben echter wel begonnen met het scenario, de muziek is er pas later bijgekomen. Het is een film, hé, niet gewoon een videoclip, zoals ik sommige mensen heb horen beweren. Daar kon ik mij heel zenuwachtig over maken, want ik stel me wel wat anders voor bij een videoclip, die toch vooral dient om een groep te promoten. In mijn film zitten — hoop ik — emoties, menselijkheid en

humor. Maar ik geef toe dat de muziek in mijn film inderdaad een grote rol speelt. Ik vond dat dat moest, dat het gewoon paste.»

Veto: Ik vond het eerder een ervaring dan een film, in die zin een beetje vergelijkbaar met '2001: A Space Odyssey'. Kan je je daarin vinden?

Barman: «Absoluut. Mijn volgende film zal zeker meer verhaalgedreven zijn, maar deze was inderdaad een sfeerfilm: in de verhaaltjes die zich afspelen zit immers weinig dramatische spanning. Er gebeuren gewoon dingen en tien seconden later zijn die voorbij en gebeurt er weer iets anders. Ik heb gewoon enkele personages gekozen en ook die en die dialogen en vervolgens heb ik geregistreerd wat er gebeurt. Op dat gebied wou ik het echt sec houden. Ik heb er met andere woorden niet veel over nagedacht. Het is te zeggen, ik heb er wel veel over nagedacht, in die zin dat ik twee jaar aan het scenario heb geschreven, maar ik stond niet stil bij het feit waarom ik bepaalde dingen liet gebeuren.»

Veto: Dat is ergens wel gedurfd: een debuutfilm zonder plot.

Barman: «Natuurlijk wil ik wel iets vertellen, maar niet 'jongen ontmoet meisje' en wat daarbij komt kijken. Ik hoop dat er ergens een verhaal in zit, dat er iets uit spreekt. Iets waarvan ik niet weet dat ik het erin heb gestopt, maar wel hoop dat het eruit komt.»

«De kijker kan door dat gebrek aan plot natuurlijk naar huis gaan en zich afvragen "bon, wat heb ik nu gezien?". Het mooiste compliment kwam echter van mensen die zeiden "dat het onder hun vel was gekropen", en dat was waarschijnlijk waar het mij om te doen was.»

Ijdelheid

Veto: Je hebt een groep die dEUS heet, een project dat je Magnus noemt en het laatste shot van je film is een diamant met daaronder 'cut in Antwerp'. Zijn dat vormen van ijdelheid?

Barman: «Goh, toen de naam dEUS ontstond was ik 19 en deed ik Latijn-Griekse, dus de oorsprong van die naam moet je niet te ver gaan zoeken. Magnus is een woord dat bij dEUS

aanleunt en tegelijk iets zegt over mijn Scandinavische oorsprong: heel veel van mijn neven heten Magnus, wat in Scandinavië een veel voorkomende naam is, een beetje zoals Jan bij ons.»

«Ijdelheid (*denkt na*). Natuurlijk ben ik ijdel, maar je moet die verwijzingen met een korreltje zout nemen. Ik bedoel, Jim Kerr vindt van zichzelf dat hij een 'simple mind' is, terwijl Prince... Oei nee, die heet echt zo. Een naam is uiteindelijk maar een naam, hé. Magnus paste gewoon goed bij de muziek die we wilden maken.»

«Wat die diamant betreft: Antwerpen is nu eenmaal de diamantstad en 'cut' betekent 'monteren'. Misschien is het inderdaad een knipoogje, maar ik heb daar niet bij stilgestaan. Die posters hingen nu eenmaal in Antwerpen en ik vond dat een beeld dat ik niet kon laten liggen. Het leek me gewoon leuk om daarmee de film te eindigen. Maar ik geef toe dat het niet bescheiden is.»

Veto: Ondanks het feit dat dit je debuutfilm was, zeiden velen nog voor hij in de zalen speelde dat het een 'typische Tom-Barmanfilm' zou worden. Heeft dat je gestoord?

Barman: «Dat klinkt natuurlijk wel wat negatief, maar ik heb er geen problemen mee. Het hield mij niet bezig. Het hoort erbij en bovendien: wat bedoelt men er eigenlijk mee? Mijn volgende film zal óók een typische Tom-Barmanfilm zijn, maar dan anders.»

«Kijk, ik heb al veel interviews gegeven en op den duur wordt al dat *gegraaf* en *geanalyseer* me wel een beetje te veel, want zo kan je niets meer onbewust doen. Ik werk liefst zo persoonlijk mogelijk en dan wordt het inderdaad waarschijnlijk typisch 'ik'. Trouwens, ik maak liever de nieuwste 'Tom-Barmanfilm' dan de nieuwste 'Jan-Verheyenfilm'. Dat moet Jan Verheyen zelf maar doen.»

Veto: 'De zaak Alzheimer' is een politiefilm, 'Verder dan de maan' een veredelde boerenfilm. Hoe zou je 'Anyway the wind blows' definiëren?

Barman: «De mooiste omschrijving kwam van collegaregisseur Guy Lee Theys (*onder meer van 'Kassablanka', hd*), die het een 'film fleuve' noemde, een film die vloeit. Hij begint ergens en eindigt ergens en hopelijk komt daar veel voor en veel na. Ik vind 'film fleuve' de beste omschrijving.»

Veto: Misschien nog heel even proberen: wie is de Windman?

Barman: «De Windman is het mysterie. Maar eigenlijk mag ik daar niets over zeggen.»

ONS WELKOMSTGESCHENK
telkens als je voor een Grimbergen blond
kiest is je volgende gratis*

Orient

TWINTIG JAAR OUDE MARKTWAARDE

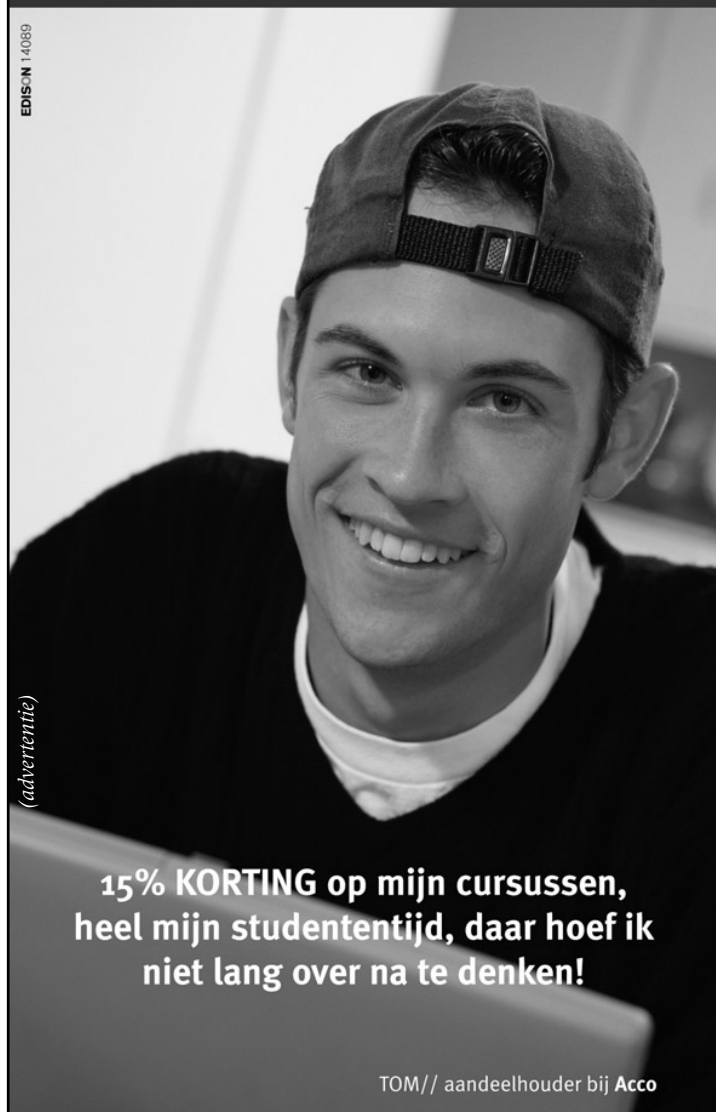
www.cafe-orient.be

*van 27 september tot eind oktober 2004

OUDE MARKT 15 - 3000 LEUVEN 016 20 17 18

(advertentie)

**Koop een Acco-aandeel voor 14 oktober 2004
en win er een party@Alma-ticket bovenop!**

EDIS-N 14089

(advertentie)

**15% KORTING op mijn cursussen,
heel mijn studententijd, daar hoef ik
niet lang over na te denken!**

TOM// aandeelhouder bij Acco

Cursussen, verplichte en aanbevolen lectuur, papier-
en kantoomateriaal... je hebt de volgende jaren heel
wat studiemateriaal nodig. Waar haal je dat?
Bij **Acco**, natuurlijk.

Acco, een van de grootste studentencoöperaties van
Europa, telt meer dan 140 000 aandeelhouders.
Ook jij kan een van hen worden!

Voor een eenmalige investering van 31 euro, ben je
je leven lang **Acco**-aandeelhouder. Het aandeel
geeft je een rechtstreekse korting van 15% op de
veel aankopen bij **Acco**. Indien je voor 14 oktober
2004 aandeelhouder wordt, maak je zelfs kans op
een party@Alma-ticket, de moeder aller fuiven ter
gelegenheid van 50 jaar Alma (14 oktober op 6 loka-
ties met diverse optredens).

Tot in 'den Acco'!

Acco-boekhandel
Tiensestraat 134 - 3000 Leuven - Tel.: 016/29 11 00
Fax: 016/2073 89 - E-mail: boekhandel@acco.be

“Mijn muziek is mijn creatief ei”

Vorig jaar in oktober speelde Buscemi de Silo plat. Enkele gelukkige lezers konden dankzij Veto gratis Dirk Swartenbroeckx, alias Buscemi, aan het werk zien. Voor diegenen die er niet bij waren, kunnen we de avond samenvatten in enkele woorden: stomend, opzweepend en zuiders.

Annick Lories

Buscemi trad aan met trompettist en bassist. Vooral de hoogtepunten uit de twee laatste platen werden live gespeeld. Speciaal voor Veto maakte Buscemi na het optreden even de tijd om een praatje te maken.

Veto: *We hebben echt genoten van het optreden. Wat vond je er zelf van?*

Buscemi: «Dank je. Zoals ik verwachtte, heerste er een fijn sfeertje, vergelijkbaar met ons laatste optreden op Rock Werchter vorige zomer. Elke keer dat we in Leuven spelen, zit de sfeer er goed in.»

Veto: *Hoe zou je je eigen muziek typeren?*

Buscemi: «Ik hou er helemaal niet van om overal etiketten op te plakken, maar ik zal toch proberen om een kleine beschrijving te geven. Ik noem de muziek die we maken ‘warme housemuziek’ met latin invloeden. Maar het is zeker geen latinhouse. Men klasseert de muziek ook wel onde de noemer *new lounge*, maar dat vind ik niet echt gepast.»

Veto: *Je invloeden zijn nogal zuiders. Hoe komt dat?*

Buscemi: «Het is voor mij eigenlijk een soort escapisme. Ik ga heel graag op vakantie naar warme landen. Ik hou gewoon van hele warme muziekjes zoals wereldmuziek en jazz en probeer een mix te maken van de dingen die ik goed vind.»

IJsland

Veto: *Je treedt niet alleen zowat overal in België op, maar ook in het buitenland. Daar moeten vast en zeker heel wat memorabele momenten tussenzitten.*

Buscemi: «Ik heb momenteel in 22 landen gespeeld. Er zijn natuurlijk al heel wat memorabele momenten geweest, maar om er zomaar eentje op te noemen, dat is toch wel moeilijk. We zijn drie keer in Mexico gaan draaien en we hebben ook al in Zuid-Afrika gespeeld. Dat waren voor mij stuk voor stuk topmomenten. In België hebben we al op Pukkelpop gedraaid, op de Antiliaanse Feesten en zelfs twee keer op Werchter gestaan. Telkens stonden we voor een laaiend enthousiast publiek. Dat geeft toch wel een kick.»

Veto: *Waar wil je ooit opgetreden hebben?*

Buscemi: «Mijn grote droom is om ooit in Japan, IJsland en Brazilië te spelen.»

Veto: *Je bent ook deejay. Vind je het even bevredigend om muziek van anderen te draaien als om zelf muziek te maken?*

Buscemi: «Eigenlijk wel. Tegenwoordig draaien we meestal met twee en soms is er ook een live muzikant bij. We hebben bijvoorbeeld gedraaid op Pukkelpop en dat vond ik minstens even bevredigend als eigen muziek maken. Ik vind wel dat onze deejaysets meer geschikt zijn om in clubs te draaien dan op een festival. Voor ik zelf muziek maakte, draaide ik ook al plaatjes van anderen. Ik vind beiden heel plezierig.»

Lift

Veto: *Zijn er dingen die je tegen je zin moet doen?*

Buscemi: «Niet meteen. Tegenwoordig heb ik de vrijheid om kieskeurig te zijn in wat ik doe en kan ik doen wat ik graag wil doen. In de muziek die ik maak, kan ik perfect mijn eigenheid bewaren, ik heb niet mee te gaan met de onderstroom. Ik kan doen wat ik wil, ik heb geen manager die me zegt hoe ik me moet gedragen op het podium ofzo. Verder kan ik de platen uitbrengen die ik graag maak, ik doe het dus niet enkel voor het geld. Ik kan in de muziek die ik maak mijn creatief ei leggen zeg maar (*lacht*).»

Veto: *Hoe staat het met de verkoop van Camino Real, de laatste cd?*

Buscemi: «In België en Nederland draait de verkoop heel goed. Momenteel (*eind oktober, red*) staan we nog steeds in de Humo CD top 20, al dertien weken lang, dus dat is helemaal niet zo slecht. Ik denk dat we in België en Nederland samen al ongeveer 20.000 exemplaren hebben verkocht. Op de verkoopcijfers in het buitenland heb ik minder zicht. We draaien iedere maand wel een aantal keer in het buitenland, dus zit de platenverkoop daar ook wel in de lift.»

www.buscemi.be

“Xandee, cover eens iets van Bob Dylan”

ben nog steeds jeugdtrauma's van Afrikaanse dansgroepen die ons bijna *manu militari* verplichtten om 'mee te doen', 'te shaken' of ons zelfs 'te laten gaan'.

Mangroove had de beste groepsnaam van de avond, maar de muziek was helaas wat minder. De Bios-groep speelde vrij gemakkelijke rockmuziek — *Ready to go*, *You really got me*, alleen Bob Dylan ontbrak volgens jurylid Iwein Segers (Studio Brussel) —, maar klonk nogal rommelig. Hun zaak werd niet geholpen door de zangeres, die soms vals zong. Dat probeerde ze te compenseren door te kronkelen als een paaldanseres, maar ook deze tactiek was niet echt succesvol. Een lichtpuntje bij Mangroove was wel hun leuke versie van *Money for nothing*, dat een leuk hardrockjasje kreeg.

Dan was het de beurt aan de titelverdediger, VTK. Vorig jaar haalden de burgerlijk ingenieurs de buit binnen met InGenius en dit jaar was het aan Mudbreeder om te overtuigen. Dat ze daarin slaagden, is het minste dat je kan zeggen. Hun muziek was eigenzinnig — hun tweede liedje duurde een kwartier, en dat was nog niet eens de volledige versie — maar nooit nodeloos complex. Momenten van ijzige stilte, gevolgd door lawines van geweld, brachten een minutenlange rush teweeg die je enkel met een gelukzalige lach en een blik op oneindig kon ondergaan. Hier gebeurde iets bijzonders.

Gebrabbel

Germanisten staan soms bekend als alternatievelingen die wel eens een boek durven lezen en die reputatie is in het geval van Klunen niet onverdiend. Meer zelfs: in hun song 'Rhoda' lezen ze een volledig kortverhaal voor. Tien minuten lang declameerde de zanger de tekst van Virginia Woolf, begeleid door eerst rustige, dan heel rustige en ten slotte wilde pianomuziek. Alleen al omdat ze onze aandacht zo lang konden vasthouden met literatuur, verdient Klunen alle lof.

Ten slotte was er Tis. Hij had de moeilijke taak om af te sluiten. Moeilijk, omdat je moet opboksen tegen enkele sterke bands en vooral moeilijk omdat de zaal niet meer zo fris is als enkele uren geleden. Wij hopen dat dat laatste ook het geval was voor de Medica-kandidaat. Op zijn nummers valt weinig aan te merken, het is vooral het eindeloze gebrabbel waarmee hij ze introduceerde dat ons zorgen baarde. Een gebrabbel dat werd gekenmerkt door een grote gewichtigheid met lichtpoëtische ondertoon. Een fictief voorbeeld: "Momenten van ijzige stilte, gevolgd door lawines van geweld, brachten een minutenlange rush teweeg die je enkel met een gelukzalige lach en een blik op oneindig kon ondergaan." Het publiek lustte dit allemaal, smeekte zelfs om een bis-nummer en wie was Tis om hen dit te ontzeggen.

Het enthousiasme van het publiek heeft Tis zeker niet geschaad: de jury kende hem de prijs toe voor beste zanger, beste eigen lied en de tweede plaats in het algemeen klassement, voor Ice King maar na het ongenaakbare Mudbreeder. Mudbreeder kreeg ook alle andere prijzen: beste gitarist, bassist, drummer, cover en de publieksprijs. En zo kwamen we bij het einde van een meer dan geslaagd Interfakultair Songfestival, waarvan vooral het prachtige optreden van Mudbreeder en het fenomeen 'Tis' ons zullen bijblijven.

Elk jaar rond eind februari weten de muzikliefhebbers onder de studenten waar ze moeten zijn: in de Lido, waar het Interfakultair Songfestival (IFS) plaatsvindt. Ook dit jaar stroomde het volk weer toe voor het LBK-evenement en het keerde tevreden terug naar huis na deze hoogstaande editie van het IFS.

Laurens De Koster & Hans Ramaekers

We waren nog aan het aanschuiven toen de eerste kandidaat van wal stak en we dachten dat hij nog aan het *soundchecken* was. Ice King klonk dan ook erg rudimentair, met alleen zijn diepe basstem en de laagste klanken die hij uit zijn gitaar kon halen.

Wij gokken dat *Highlander* de favoriete film is van de Politika-kandidaat; dat leidden we in elk geval af uit zijn kilt en zijn 'Epic medieval', zoals hij zelf zijn stijl noemde. Wild werden we er niet van, maar Ice Kings dapperheid — helemaal alleen op een podium zingen over *the land of the Lord of the Rings* — maakte indruk op jury en publiek.

De volgende kring was Ekonomika, dat ene Greg Houwer of juister Greg, zijn gitaar en zijn Toshiba stuurde. Greg werd namelijk begeleid door zijn trouwe laptop, die eigenlijk niet meer voorstelde dan een ordinaire cd-speler. Het gebruik van die voorgespeelde muziek maakte zijn nummers vrij gelaagd en meeslepend, maar had een vreemde act tot gevolg waarbij Greg een beetje verloren liep in zijn eigen nummers.

Lawine

Ongeveer elke vierkante centimeter van het kleine Lido-podium was bezet toen de vertegenwoordigers van NFK aantraden. Het probleem met grote bands als het negenkoppige Metafest is dat ze vaak proberen te klinken als de Wu-Tang Clan, maar eindigen als de Kelly Family. De filosofen deden hard hun best om deze val te vermijden: ze hadden een djembé, een saxofoon én een rapper meegebracht. Ondanks alle moeite deed het ritmische geweld van Metafest ons weinig: wij heb-

De lijkschouwing

Het STUK organiseerde vorig jaar al voor de derde keer 'Vadermoord'. Daarbij worden Belgische muzikanten uitgenodigd om liedjes van hun idolen te brengen. Mauro Pawlowski was een van hen en bleek ook nog eens bereid om Veto te woord te staan.

Cemil Belek

De twee optredens van de eerste avond waren meteen goed voor een voltreffer. Eerst scheurde Thomas Devos door het repertoire van Madou, het enige album van vader- en moederlief waar men in de folkwereld tot op de dag van vandaag nog altijd over spreekt. Dan was het de beurt aan Mauro Pawlowski die nummers van de excentrieke free jazz legende 'Sun Ra' bracht. Toen we, lichtjes aangepord door onze huisfotograaf, op Mauro afstapten en hem vroegen of hij even tijd had voor een interview, waren we meer dan verrast dat deze ongelooflijk sympathieke rockgod "geen probleem" antwoordde.

Veto: *Waarom Sun Ra?*

Mauro Pawlowski: «Ik ben een fan van zijn muziek. Hij was tevens een heel goede muzikant. Wat mij vooral aantrekt in zijn persoon is het feit dat hij zo op zichzelf stond. En dan gaat het niet alleen om de muziek, maar eveneens om de mythologie die hij rond zijn persoon creëerde (hij beweerde onder meer dat hij van de planeet Saturnus afkomstig was, cb). Hij heeft heel uiteenlopende dingen gedaan. De evolutie die hij doormaakte en hem bij de free jazz bracht, is niet in fases verlopen. Zelfs op het einde van zijn carrière durfde hij terug naar de traditionele jazz te grijpen.»

Veto: *Soms deed het optreden aan Somnabula denken. Had je voor dat soloproject je inspiratie bij Sun Ra gehaald?*

Pawlowski: «Ik denk het wel. Nu je het zegt. Het klinkt haast hetzelfde: Sun Ra, Somnabula. Maar, ik heb niet gedacht van: "Ik ga zoiets als hij doen." Blijkbaar voel ik een soort verwantschap met die manier van werken. Zoals ik al zei vind ik zijn muziek zeer goed, net zoals de shows die hij bracht. Zijn leven op zich was een kunstwerk.»

Panter

Veto: *Kenner beweren dat zijn muziek in de traditionele jazzwereld nooit geaccepteerd werd omdat hij door zijn shows de aandacht van de essentie afleidde.*

Pawlowski: «Daar is niets mis mee. Ik vind die kostuums en het spektakel helemaal niet overbodig. Dat het de aandacht afleidt, wil ik niet ontkennen. Ik heb er geen probleem mee. Zolang de muziek maar goed is, mag je voor mijn part met een panter op het podium stappen. Als Sun Ra een middelmatige artiest zou geweest zijn, dan zou ik iets hebben van: "Misschien een beetje meer repeteren, jongen." Ik zie hem als een soort gospelspreker, met al die gewaden en zo. Ja, het is folklore, hé. Zoiets is belangrijk. Ik hou daar wel van.»

Veto: *Het publiek was mee, maar het leek alsof je er nog meer uit wilde halen. Onze fotograaf wou op een gegeven moment mee op het podium stappen en zo zijn ding doen, maar wist niet of het wel kon.*

Pawlowski: *(tegen fotograaf)* «Je had dat moeten doen, jong! Echt, dat had nog leuk kunnen worden.»

Veto: *Je hebt nu net Sun Ra gebracht. Je interesse gaat van rauwe gitaarrock over Fleetwood Mac tot Barry White. Zijn er eigenlijk muziekgenres of groepen die je niet graag hoort?*

Pawlowski: «Tuurlijk, maar ik ben een fervent voorstander van hokjes in de muziek. (plechtig) Zoiets mag nooit verdwijnen. Het gaat mij ook om de mens achter muziek. Bij Fleetwood Mac, bijvoorbeeld, zie ik dat ze met iets sterks op de proppen komen dat hen als groep dusdanig typeert en toont waar ze vandaan komen. Als ik naar muziek luister, dan hoor ik als het ware een frequentie boven op die muziek.»

Veto: *Heb je dat gevoel ook bij De Kreuners, waarvoor je een nummer hebt geschreven?*

Pawlowski: «In hun beginperiode hebben ze ongelooflijk prachtige dingen gedaan. De eerste drie platen die ze hebben opgenomen vind ik écht heel goed. Wat er ook moge gebeuren, hoeveel Big Brothers er nog zullen gepresenteerd worden, het weerhoudt me er niet van een zeggingskracht in hun muzikaliteit te herkennen.»

Veto: *Hoe verloopt de tournee van het Black Europa album samen met The Grooms?*

Pawlowski: *(lacht)* «'Tournee' is een groot

woord in België. We hebben in enkele clubs gespeeld waar telkens maar een paar honderd mensen binnen konden. Het laatste optreden is op 24 maart in de Monty in Antwerpen en daarna doen we een drietal optredens in Nederland. In de zomer doen we zeker nog enkele zomerfestivals.»

Veto: *Tijdens het optreden in de Handelsbeurs viel het me op dat jullie te kampen hadden met geluidsproblemen.*

Pawlowski: «Daar heb ik niets van gemerkt.»

Veto: *Op het einde van een nummer zag ik gitarist Steven Janssens wild naar zijn oor grijpen. Je kondigde aan dat je even alleen verder moest terwijl het technisch probleem opgelost werd.*

Pawlowski: «Ah ja! Dat was eigenlijk heel toevallig allemaal. Ik breng tijdens onze optredens sowieso enkele nummers solo. Ik improviseer dat op het moment zelf (In de AB kon je een speld horen vallen toen hij een minimedley van Sad Planet en By my Baby speelde, cb). Tijdens het nummer,

dat we speelden voor die solo, was er een overvloed aan feedback. Toen ik dan aankondigde dat er een probleem was, moet het publiek gedacht hebben: "Waar heeft die jongen het over?" Wat bleek nu? Er was niets mis met het geluid in de zaal, maar er klopte iets niet met onze monitoren.»

Rondlummelen

Veto: *Je staat bekend als een enorm productieve muzikant. Met de logge werking van de muziekindustrie in het achterhoofd mogen we aannemen dat je nu met dingen bezig bent waar we ongeveer over een jaar iets van gaan horen?*

Pawlowski: «Dat valt wel mee, hoor. Ik heb andere kanalen gevonden om dingen sneller uit te brengen.»

Veto: *Via je eigen Future Archive Networks label?*

Pawlowski: «Inderdaad. En door op een heel kleinschalige manier met cassette- en CD-R-labels te werken. Veel van de grooves die je vanavond te horen kreeg, zullen op de volgende CD van Somnabula belanden. Tijdens het optreden heb ik enkel bij één nummer een riff van Sun Ra gebruikt, voor de rest heb ik het met eigen materiaal aangevuld. Maar om nu terug te komen over wat je zei over mijn productiviteit, dat is allemaal relatief. Ik zit ook veel rond te lummelen en te feesten, hoor. Maar op de een of andere manier blijkt op het einde van de maand dat ik immens veel muziek heb zitten maken. Ik sta daarenboven altijd vroeg op en dat helpt ook.»

Regelmaat

Veto: *Elke dag om negen uur?*

Pawlowski: «Klopt. Ik breng mijn lief naar haar werk, drink dan een koffie, ga soms de blitse kerel uithangen in één van de Antwerpse cafés en duik dan de studio in. (lacht) Die regelmaat is pure noodzaak. Ik ben het type muzikant dat veel improviseert. Ik doe maar wat, weet je wel. Met als gevolg

dat ik er zelf geen zicht op heb of ik nu goed of slecht bezig ben. Het is aan het publiek om daarover te beslissen. Het zegt me helemaal niets een heel jaar aan nummers te sleutelen om dan de meest perfecte plaat proberen uit te brengen. Dat interesseert me gewoonweg niet. Ik doe mijn best, meer kan ik niet doen.»

Veto: *Bezig blijven?*

Pawlowski: «Nee, niet per sé bezig blijven om bezig te blijven. Ik kom gewoon op veel ideeën. Als er dan een instrument in de buurt is — wat meestal het geval is (lacht) — dan ben ik vertrokken.»

Inquisitie

Veto: *Over instrumenten gesproken. Voor je bisnummer haalde je een driehoekig snaarinstrument boven. Waar heb je dat in godsnaam vandaan gehaald?*

Pawlowski: *(enthousiast)* «Ik speel muziek in een kindertheaterstuk en ik ben vandaag naar de muziekwinkel gegaan om een synthesizer te kopen. Ik ben met dit en een mondharmonica naar buiten gekomen. (toont zijn aanwinst) Het heet psalterium.»

Veto: *Vanwaar is het afkomstig?*

Pawlowski: «Ik zou het echt niet weten. Ik zag het liggen en dacht: "Fuck die synthesizer, dit is van mij!" Iedereen op de repetitie was benieuwd naar mijn nieuwe synthesizer en dan zien ze me daar aankomen met dit ding (lacht). Het ziet eruit als een soort van buitenaards inquisitiemuziekinstrument. (al tokkelend met falsetstem) Op de brandstapel! Oooh!»

www.mauropawlowski.com

Foto's Pieter Baert

Veto
 's-Meiersstraat 5
 3000 Leuven
 Tel 016/22.44.38
 Fax 016/22.01.03
 e-mail: veto@veto.be

Jaargang 31
 Introductie-nummer
 16 augustus 2004

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO.

Hoofdredacteur:
 Kris Malefason
Redactiesecretaris en V.U.:
 Joris Beckers

Medewerkers:
 Katia Aerts, Joris Beckers, Ben Deboeck, Hamid Douibi, Wim Gemoets, Thomas Leys, Kris Malefason en Geert Verschoeren.

Cartoons:
 Sh3L14C

Eindredactie en DTP:
 Ben Deboeck, Wim Gemoets en Kris Malefason

Internet:
<http://www.veto.be>
Nieuwsgroep:
kotnet.veto.be

Publiciteit:
 Alfaset cvba - Leen Cuypers
alfaset@chello.be
 016/22.04.66

Drukkerij:
 Kempenland (Herentals)
Oplage:
 9000 exemplaren
ISSN-nummer:
 0773-5162

Abonnementen
 Binnenland: 10 euro
 Buitenland: 25 euro
 Overschrijven op rekeningnummer:
 001-0959719-77

Redactievergadering iedere vrijdag-namiddag om 16 uur. Alle geïnteresseerden (tekst, foto, lay-out, Internet, liefhebbers, ...) zijn steeds welkom op de redactievergadering of op het redactieadres.
Lezersbrieven en vrije tribunes kunnen tot vrijdag 14 uur, liefst mailsgewijs, ingezonden worden op het adres: veto@veto.be

www.veto.be

DE BARON VAN LOVENJOEL WAAKT

Rectoraat, een zomerse dinsdagochtend. Het hoofdkwartier van rector Westerrecht ligt er verlaten bij. Vice-rector Verwennen pluist de kalender uit voor interessante recepties tijdens de komende maanden. Voor de deur van Onderwijscoördinator Wolfertyn puilt de brievenbus uit met ideeën voor een afkorting voor de opvolger van het docentenevaluatiesysteem. En in de kelder van de Naamsstraat 22 werkt Studentendecaan Van Scherven aan zijn enige opdracht van de voorbije zeven maanden: een leuk welkomppakket samenstellen voor de eerste nieuwe student. Alleen dat 'leuk' lijkt niet echt te lukken...

Wanneer de secretaresse van rector Westerrecht echter aankomt op haar kantoor, staat ze voor een verrassing:

— Mijnheer de rector, u hier! Ik dacht dat u met vakantie ging naar het buitenland.

— Vakantie, Jeannine? Geen denken aan! Ik wil niet in dat lijstje staan van prominenten dat halsoverkop uit het Zuiden moet terugkeren omdat er hier iets gebeurt. Stel u voor dat één van onze labo's in Heverlee ontploft. Wie moet daar dan als eerste zijn op de plaats van de ramp? Wie gaat de Koning rondleiden? Ik toch, zeker. Nee, ik zal altijd paraat staan om mijn universiteit te dienen. Je moet je goed realiseren dat ik nog officier ben geweest in het leger. Een echte veteraan, zoals John Kerry! (maakt saluerend gebaar)

— We hebben toch een goed rampenplan, mijnheer de rector.

— Natuurlijk, Jeannine. Binnenkort is er trouwens weer een oefening. Bij de opening van het academiejaar zelfs. Zodra de studenten het woord nemen voor hun speech, moet ik zo snel mogelijk iedereen oproepen zich naar de receptiehal te begeven. Zo wordt ieder onheil vermeden. Want het gevaar kan overal en altijd komen. Neem nu die poederbrieven die al maanden naar de faculteit Kerkelijk Recht worden gestuurd...

— Ik dacht dat ik die van u moest sturen, mijnheer de rector?

— Zie je wel, de terroristen zitten tot de op de hoogste niveaus! Je moet je goed realiseren dat die fundamentalisten, vrijzinnigen of ander vreemde kwieten echt niet zullen aarzelen om allerlei belangrijke wereldgebeurtenissen in de war te sturen: de Spaanse parlementsverkiezingen, de Olympische Spelen of de invoering van bachelor-master aan de K.U.Leuven. (hapt naar adem) Straks krijgen we nog dreigboodschappen van Obama Bin Laden op al-Jazeera!

— 't Is te hopen van niet. Ik snap trouwens nog altijd niet wat er zo nieuw is aan dat bachelor-mastergedoe, mijnheer de rector.

— Een verschil van dag en nacht, Jeannine. Je denkt toch niet dat ik al jarenlang heel Europa afschuim om voor mijn plezier met mijn tweederangscollèga's te overleggen. Ik bouw daar aan de toekomst van ons hoger onderwijs. Vroeger was men gewoon kandidaat, zoals

voor het Rad van Fortuin, maar dan met minder homo's als presenter. De vragen waren niet zo moeilijk, maar je wist toch dat als je eens links en rechts keek naar je medestudenten, slechts één van drie zou overblijven. Met wat geluk krijg je er zelfs nog een fiets bovenop. Een heel gezellige bedoening allemaal. Maar nu word je dus bachelor...

— Vrijgezel?

— Juist. Je staat er helemaal alleen voor. Begeleide zelfstudie heet dat dan. Da's nog een uitvinding van mij; spijtig genoeg heb ik er geen patent op genomen... Anders was ik nog multimiljonair dan ik al ben. Het idee is dat de student gewoon alles zelf thuis instudeert. Onderwijzend personeel hebben we dan al helemaal niet meer nodig. Die gooien we eruit.

— Een collectief ontslag, mijnheer de rector? Dat pikt de proffenvakbond toch nooit.

— Maar Jeannine toch, die typen van de vakbond willen enkel maar op tv komen en belangrijk doen. Zo'n ontslag is voor hen gewoon een opstapje naar een carrière als minister of iets dergelijks. En anders zal ik nog eens wat cijfers bovenhalen van hoe het er in Japan of Amerika aan toegaat!

— Geen les meer dus... Maar studenten moeten toch ook eens buitenkomen om elkaar te zien?

— Maar neen, Jeannine, daar hebben we Blackboard voor, ons interactief leer- en discussieplatform! Da's genoeg sociaal contact voor die jonge gasten. Als het werkt, natuurlijk. De studenten komen zich hier inschrijven als ze achtien zijn, passeren hier beneden langs de kassa en keren dan gewoon terug naar Antwerpen of Gent of weet-ik-veel wat voor godvergeten dorpen er buiten de metropool Leuven nog bestaan. En vier of vijf jaar later komen ze dan terug naar hier om naar de geniale toespraak van de rector te luisteren. Zo simpel is dat!

— En dus ook geen studenten meer in Leuven... En net nu al die nieuwe woongelegenheden worden gebouwd.

— Da's voor belangrijke mensen, niet voor studenten! Serieus, Jeannine, als we studenten in de nieuwe blokken zouden steken, dan kunnen we evengoed echte aardappelen in de Alma gaan serveren. Louis en ik hebben dat goed bekeken. Een sluitingsuur zal dan ook niet nodig zijn. Een casino daarentegen...

— Zoveel veranderingen, en dat allemaal in uw laatste jaar, mijnheer de rector.

— Ja, mijn opvolger zal natuurlijk de vruchten mogen plukken als het lukt.

— En als het mislukt?

— Dan ben ik al lang met vakantie, Jeannine!

Loes Mathijs

Vraag van de week:

Waarom heeft de K.U.Leuven geen eenvormige kopieerkaart?

In deze rubriek zoekt de redactie naar het antwoord op prangende vragen die iedere student zich wel eens tijdens zijn carrière in Leuven stelt. Die vragen kunnen zowel van praktische, kritische als informatieve aard zijn. Deze week vroegen we ons waarom een student die een beetje interdisciplinair wil werken, in zowat iedere deelbibliotheek van de universiteit een aparte kopieerkaart nodig heeft. Hallo, hoofdbibliothecaris Raf Dekeyser?

"Vanuit de bibliotheken is er een paar keer geprobeerd om te komen tot uniforme kopieerkaarten, maar dit is slechts gedeeltelijk gelukt voor een beperkte groep van bibliotheken. Er zijn diverse redenen voor het mislukken van deze pogingen. Vooreerst werkt de K.U.Leuven financieel met een sterk gedecentraliseerd model. Faculteiten en departementen hebben dan ook steeds hun eigen verantwoordelijkheid moeten opnemen voor de installatie van kopieertoestellen. Dit gaf vanzelf reeds aanleiding tot diversiteit."

"Binnen een faculteit of departement worden de werkingskredieten verder ook opgesplitst en op de kopieerapparaten staan dan veelal tellers die toelaten de kosten te

verdelen tussen de interne diensten. Wanneer de boekhouding van deze apparatuur ook moet rekening houden met kopieën gemaakt met kaarten die in een andere faculteit werden aangekocht, dan kan dit het rekenwerk heel wat complexer maken."

"De ideale situatie zou zijn dat er in de bibliotheken een reeks van apparaten zouden staan, die uitsluitend gebruikt worden door de bibliotheekgebruikers. Die zouden dan gezamenlijk kunnen beheerd worden, zowel wat de inkomsten als de uitgaven betreft. Dergelijke apparaten zijn echter niet rendabel wanneer het aantal kopieën per maand te laag ligt. Veel van deze apparaten zijn dan ook voor dubbel gebruik: biblio-

theek en administratie, en de aankoop wordt veelal gefinancierd door de faculteit. Zoals hoger gezegd wenst de faculteit dan de boekhouding van deze apparaten zelf te voeren..."

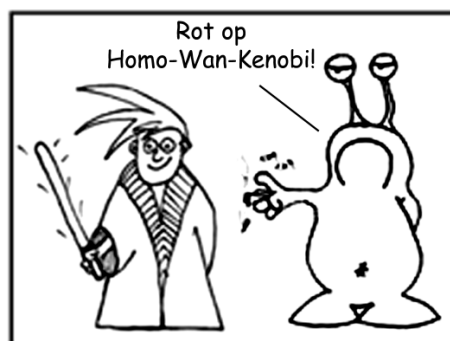
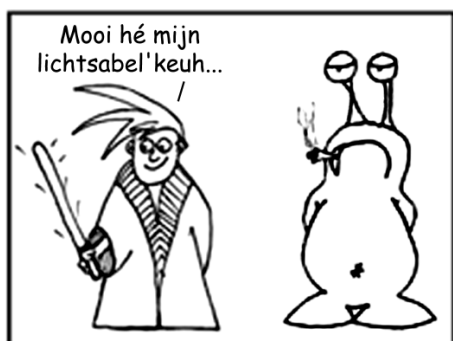
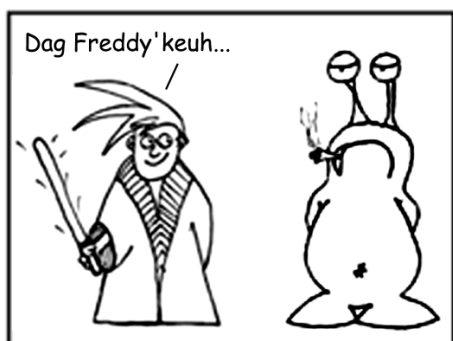
Kortom, vooral de complexe financiële structuur van de universiteit belemmert een mogelijke samenwerking. Misschien tijd voor een nieuwe tussenstop voor de staatssecretaris voor Administratieve Vereenvoudiging?

Heb je zelf een vraag die je eens zou willen voorleggen aan een verantwoordelijke van de universiteit? Mail ons: vraag@veto.be

(11)

Freddy

door Sh3L14C

<http://users.pandora.be/shellaceb/>

Lekkende emmer als wapen tegen zware gebruikers

Vanaf april tot het einde van het academiejaar hield LUDIT een experiment op een deel van KotNet. Alle gebruikers kregen een vast volume-krediet en eens dit opgebruikt, kwam je op smalband terecht. Verder zou een nieuwe technologie van Telenet mogelijk met zich meebrengen dat binnen een aantal jaar alle modems op KotNet vervangen moeten worden.

Ben Deboeck

Na analyse van de downloadstatistieken concludeerde LUDIT dat slechts vijf procent van de gebruikers gemiddeld de helft van het totale downloadvolume voor zijn rekening neemt. Anderzijds downloadt 95 procent van de gebruikers minder dan vier gigabyte per maand. Rekeninghoudend met deze gegevens startte LUDIT vanaf deze week een experiment met downloadbeperkingen op KotNet/Telenet, het meest belaste netwerk.

Aanraking

Meer specifiek werd 'upstream segment negen' als proefkonijn gebruikt. Op dit segment dat de meeste problemen oplevert, zitten ongeveer duizend gebruikers. Het experiment liep tot het einde van het academiejaar en afhankelijk van de resultaten wordt het systeem waarschijnlijk uitgebreid naar het volledige KotNet/Telenet.

Commercieel

Jonas De Meulenaere, ICT-vertegenwoordiger van Kringraad, treedt de LUDIT-analyse bij: "Met een commercieel (basis)abonnement krijg je wel tien gigabyte per maand, maar de mensen die enkel chatten, e-mail versturen en af en toe iets downloaden, zullen hier geen problemen

van ondervinden. De limiet wordt een stukje naar beneden gebracht, maar de gewone gebruiker zal er niets van merken."

Naast de nieuwe techniek om zware downloaders op andere gedachten te brengen, valt nog ander nieuws van het KotNetfront te noteren. Het contract met Telenet wordt namelijk net als vorig jaar opnieuw met een jaar verlengd onder dezelfde voorwaarden. Dit betekent dat er geen nieuwe aansluitingen bijkomen op KotNet/Telenet. Met UPC lopen de onderhandelingen nog, maar normaalgezien moet KotNet/UPC de lichte stijging alleen wel aankunnen.

Verder zou Telenet een nieuwe technologie genaamd DocSys willen invoeren. DocSys zou de kabel efficiënter maken door de capaciteit ongeveer te verdubbelen. Keerzijde van deze techniek is dat ze gebruikmaakt van een ander type modem. Indien KotNet/Telenet in de toekomst dus gebruik zou gaan maken van DocSys — iets wat trouwens Telenet beslist — zou dit bijgevolg betekenen dat alle huidige modems moeten worden vervangen. Dit is alvast niet voor volgend jaar, gezien de verlenging. Wat daarna staat te gebeuren is voorlopig nog onduidelijk en geheel afhankelijk van Telenet.

Als je wil weten hoeveel je al gedownload hebt, gebruik dan de downloadmeters die je op de inlogpagina terugvindt.

Waarom we over KotNet en niet over RectorNet spreken

Velen beschouwen KotNet vandaag als iets vanzelfsprekend, maar een tiental jaar terug was surfen op je kot geen evidentie. Een kort overzicht van KotNets geschiedenis.

Peter Bulckens

In 1994 leggen studenten van de residenties Groenveld en Thomas Morus op eigen initiatief en kosten een intern kotnetwerk aan en dopen het KotNet. Door gebruik te maken van de door de K.U.Leuven gelanceerde inbelmogelijkheden, verbinden zij hun kotnetwerk met het Internet. De studenten zien al vroeg het potentieel van KotNet in en weten in 1995 rector André Oosterlinck te overtuigen om internettoegang op grotere schaal te voorzien. Na een succesvolle pilootfase in 1996 gaat het KotNetproject in 1997 officieel van start. Er wordt van de renovatiewerken gebruik gemaakt om alle universitaire residenties gestructureerd te bekabelen. Eind 1998 kan je je ook op KotNet aansluiten via TVD (nu UPC) en Iverlek.

Doordat op een hoog tempo aansluitingen gecreëerd worden, stijgt het aantal gebruikers op korte tijd enorm. Waar de pioniers het netwerk vooral gebruikten om te experimenteren en te leren, maakt de nieuwe generatie gretig gebruik van de aangeboden bandbreedte om op grote schaal muziek en later ook andere media uit te wisselen. MP3 scheerde immers hoge pieken op het Internet. Nadat het IFPI — de

vereniging van muziekproducenten — de K.U.Leuven op de vingers tikt voor hun quasi-gedoogbeleid, wordt er actiever gewerkt om de verspreiding van gegevens die door het auteursrecht beschermd worden te voorkomen. Ludit-medewerkers tonen hun aanwezigheid op de discussiegroepen waarlangs de media worden verspreid om zo de studenten af te schrikken. De studenten reageren hierop door op servers een disclaimer te plaatsen waarbij de gebruiker wordt gevraagd om de auteursrechten te respecteren. Verder zijn de servers niet meer vrij toegankelijk, maar enkel via een al dan niet persoonlijke login.

Peer

Als volgende maatregel wordt begin 2000 de KotNetlogin ingevoerd: dit maakt het mogelijk om een gebruiker aan een computer te linken. Bijgevolg kan men ook verantwoordelijk gesteld worden voor zijn of haar daden. Deze maatregel heeft ook de bedoeling om het aantal zogenaamde ille-

galen op KotNet — lees: de hogeschoolstudenten — in te dijken. Het probleem vermindert, maar op sommige studenten maakt de identificatie weinig indruk. In 2001 worden *upstreamvolumelimieten* een feit. Hierdoor wordt de hoeveelheid verkeer van je computer naar andere computers beperkt. Deze maatregel maakt een definitief einde aan het op grote schaal verspreiden van auteursrechtelijk beschermd materiaal binnen KotNet.

Ondertussen staat het Internet niet stil en maken nieuwe technologieën hun intrede. In 2002 komen *hot spots* op KotNet voor en is draadloos KotNet een feit. Ook studenten schakelen over naar nieuwe technologieën als Kazaa en andere *peer-to-peer*-programma's. Het KulNetteam merkt dat er over bepaalde poorten een ongewoon grote hoeveelheid verkeer passeert dat niet bepaald academische doeleinden heeft en sluit deze poorten bijgevolg af. Toch slaagt een harde kern erin nog ongewoon veel verkeer te genereren. Bij de start van het huidige academiejaar zag KulNet zich dan

ook gedwongen om downstreamvolumelimieten, een beperking op de hoeveelheid verkeer naar je computer toe, in te stellen om deze groep van gebruikers in te tomen. Door met een soort piek-daluren-systeem te werken tracht men de gewone gebruiker ook aan te moedigen om zijn verkeer over de ganse dag te spreiden: op de 'piekuren' tikt de teller immers sneller af.

KotNet is ook deels het slachtoffer van zijn eigen succes. Ondanks al de bovenstaande maatregelen treedt er op sommige segmenten nog geregeld verzadiging op, omdat er simpelweg te veel gebruikers zijn. Via downloadbeperkingen (zie ook artikel 'Lekkende emmer als wapen tegen zware gebruikers') zal in de toekomst getracht worden hier een mouw aan te passen.

www.kotnet.org
www.kotnet.kuleuven.ac.be

Overbelasting speelt KotNet parten

Iedere gebruiker van KotNet zal het kunnen beamen: vaak is je verbinding tergend traag. Kan daar wat aan gedaan worden vragen we ons dan af? We vroegen het aan Herman Moons, diensthoofd van K.U.LeuvenNet.

Veto: *De maximumcapaciteit van het netwerk wordt nu vaak bereikt. Welke maatregelen kunnen genomen worden om het netwerk te ontlasten?*

Herman Moons: «KotNet/Telenet is structureel overbelast en ook op KotNet/UPC is een aantal segmenten zwaar overbelast. Op korte termijn is daar weinig aan te doen, maar binnen K.U.LeuvenNet wordt gezocht naar oplossingen voor bandbreedtebeheer. Een *traffic shaper*, die het verkeerstromen onder controle houdt, is in de maak, maar nog niet klaar voor productie. Een mogelijkheid is om te werken met *brownouts* die delen van de gebruikerpopulatie op bepaalde tijdstippen zonder netwerk zet. Op even dagen zouden dan bijvoorbeeld enkel de even m-nummers werken, op oneven dagen zouden de gebruikers met een oneven m-nummer toegang krijgen. Een andere optie is om op KotNet/Telenet nog zwaardere downloadlimieten in te stellen, in de hoop dat meer mensen op smalband raken. Door de structurele overbelasting haalt dit echter weinig uit.»

Veto: *Kunnen er in specifieke gevallen — tijdelijke — uitzonderingen worden toegestaan op de downloadlimieten mits academisch nut bewezen, bijvoorbeeld om bepaalde programma's te downloaden die nodig zijn voor een thesis?*

Moons: «Neen, dit is niet mogelijk aangezien het te veel manueel ingrijpen vergt. Bovendien is het praktisch gezien niet controleerbaar. Wat is bijvoorbeeld academisch nuttig en wie bepaalt dat?»

Veto: *Bestaan er mogelijkheden om de snelheid op te drijven? Tegen welke prijs, al dan niet geldelijk, zou dit mogelijk zijn? Is de prioriteit de bandbreedte naar koten toe te vergroten of eerder naar Internet toe?*

Moons: «Niet de bandbreedte naar Internet is een *bottleneck*, wel de bandbreedte op kabelsegmenten. De capaciteit daar opdrijven is dus een prioriteit. Dit vergt uiteraard onderhandelingen met de kabeloperatoren, waardoor de K.U.Leuven dit zelf niet in de hand heeft.»

Veto: *Hoe schat u de mogelijkheden van draadloos Internet in? Surfen we binnen enkele jaren allemaal draadloos in Leuven?*

Moons: «Het bereik van de huidige WiFi-technologie (*wireless fidelity*, maakt gebruik van radiogolven, *bd*) is eerder beperkt, zodat ik in een toepassing op grote schaal niet veel toekomstperspectief zie. Het aansluiten van grotere privé-residenties via een draadloze punt-tot-punt verbinding is wel een denkpiste. Het aanbieden van draadloos Internet aan de eindgebruiker op kot die een eigen WiFi-kaartje in zijn computer heeft zitten, is praktisch niet uitvoerbaar gezien het beperkte bereik ervan. We houden de technologie echter in de gaten, om te zien of nieuwe ontwikkelingen geen betere perspectieven bieden.»

Zwartsurfen

Veto: *Hoe zit het met de hogeschoolstudenten die — naar verluidt massaal — gebruikmaken van KotNet; worden zij actief opgespoord?*

Moons: «Wij kunnen enkel voortgaan op *intranet userids*. We hebben enkele acties ondernomen om 'zwartsurfen' tegen te gaan. Zo worden studenten sinds vorig academiejaar verplicht een 'sterk' paswoord te kiezen en niet het 'domme' paswoord dat ze automatisch bij hun inschrijving krijgen te blijven gebruiken. Verder zorgen volumelimieten ervoor dat *userids* niet zo vlug worden doorgegeven.»

(bd)